COLECȚIA

Jubiri de poveste

LORRAINE HEATH

O șansă la dragoste

SERIA „GENTLEMENII DIN ST. JAMES"

Povestea rebelilor din St. James
continuă cu aventurile urmașilor lor...

Uriașa zestre a lui Lady Grace Mabry o face să-i fie imposibil să-și dea seama dacă un pretendent la mâna ei este îndrăgostit cu adevărat de ea sau de bogățiile ei. Și cine ar putea să facă mai bine distincția dintre un curtezan sincer și un escroc avid de bani decât faimosul duce de Lovingdon, prietenul ei din copilărie?
Fără a fi interesat să se însoare, Lovingdon trăiește de mult timp doar pentru plăcerile vieții și nu vede nimic rău în a o ajuta pe Grace să-și găsească perechea potrivită. La urma urmei, îi sunt cunoscute toate tertipurile pe care le folosește un crai versat pentru a câștiga favorurile unei femei. În acest caz, pur și simplu trebuie s-o învețe pe frumoasa inocentă cum să deosebească sentimentele sincere de cele false. Și cum să facă asta mai bine decât demonstrându-i propriile metode păcătoase? Dar pe măsură ce lecțiile conduc la o pasiune toridă, iar Grace cade în capcana planurilor altui bărbat de a o cuceri, Lovingdon trebuie să facă o alegere disperată: să-și deschidă cu totul inima... sau să riște s-o piardă pe femeia pe care o adoră.

Lorraine Heath a scris peste 60 de romane de dragoste, care au apărut constant pe lista de bestselleruri a *USA Today* și *New York Times*. În plus, cărțile sale au fost recompensate cu numeroase premii, printre care RITA Award, *Romantic Times* Reviewers' Choice Award și Career Achievement Award.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-0312-8
9 786063 303128
Alma

LORRAINE HEATH

O șansă la dragoste

When the Duke Was Wicked
Lorraine Heath
Copyright © 2014 Jan Nowasky
Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

O șansă la dragoste
Lorraine Heath

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HEATH, LORRAINE
O șansă la dragoste / Lorraine Heath.
trad.: Lavinia Șerban – București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-0312-8

I. Șerban, Lavinia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

LORRAINE HEATH

O șansă la dragoste

Traducere din limba engleză
Lavinia Șerban

Alma

În amintirea scumpei noastre Ducese, care a devenit parte din familie după ce a supraviețuit uraganului Katrina. Era prietenoasă, nu a lătrat niciodată agresiv la cineva și ne-a învățat că și câinii zâmbesc.

Prolog

Din jurnalul ducelui de Lovingdon

În dimineața zilei de 2 februarie 1872, eu, Henry Sidney Stanford, al șaptelea duce de Lovingdon, marchiz de Ashleigh și conte de Wyndmere, am murit.

Moartea mea nu a fost evidentă pentru nimeni altcineva în afară de mine.

Am continuat să respir. Mă mișcam. Uneori, mai și vorbeam. Zâmbeam doar arareori. Nu râdeam niciodată.

Și asta deoarece în dimineața aceea, în dimineața aceea cumplită, inima și sufletul mi-au fost smulse din piept în clipa în care soția și apoi scumpa mea fiică au decedat secerate de tifos, la numai câteva ore distanță – și, odată cu pierderea lor, am murit și eu.

În timp însă, m-am transformat într-un om pe care până și mama mea de abia dacă-l mai recunoștea.

Toată viața am căutat să fac numai ce se cuvenea, ce era corect. Nu frecventam cazinourile. Nu mă îmbătam într-atât încât să mă clatin pe picioare. M-am îndrăgostit la nouăsprezece ani și m-am căsătorit la douăzeci și unu.

Am dat dovadă de onoare. Nu m-am culcat cu soția mea decât după ce ne-am căsătorit. În noaptea nunții, am fost amândoi virgini.

Am avut un comportament ireproșabil. Și am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să fiu un bărbat respectabil.

Am fost crescut cu credința că suntem recompensați în funcție de felul în care ne purtăm. Cu toate astea, destinul a conspirat împotriva mea, luându-mi ceea ce prețuiam mai mult decât orice pe lume, iar eu socot că soarta asta a fost o pedeapsă nemeritată.

Așa că am renunțat la tot. Aveam să fiu rebelul care nu fusesem în tinerețe. Voiam să mă dedic jocurilor de noroc, să beau și să cunosc multe femei.

Inima mea întunecată știa că nu aveam să mai iubesc niciodată. Că nimeni nu avea să mă mai tulbure într-atât, încât să-mi pese de altceva în afară de plăcerile trupești.

Capitolul 1

Londra
1874

Ducelui de Lovingdon nu-i plăcea nimic mai mult pe lume decât să stea între coapsele încântătoare ale unei femei.

Asta dacă nu cumva îi cuprindea trupul cald și suplu, în timp ce ea îi mângâia umerii, pieptul sau spatele. Sau o auzea gemând de plăcere, murmurând languros ori...

Cioc.

El se opri, ea rămase nemișcată.

– Ce-a fost asta? întrebă femeia în șoaptă.

El scutură din cap, privind în ochii ei căprui și îndepărtându-i de pe obrazul îmbujorat câteva șuvițe rebele de păr negru.

– E o casă veche, mai scârțâie uneori. Nu lua în seamă.

Își coborî gura pe pielea mătăsoasă a gâtului ei, savurând fierbințeala...

Cioc-cioc.

Fir-ar să fie!

Îi făcu amuzat cu ochiul.

– Scuză-mă o clipă.

Rostogolindu-se jos din patul uriaș pe care îl comandase special pentru trupul lui robust, traversă cu pași mari covorul gros de Aubusson, stăpânindu-și cu greu cumpătul. Valetul lui – și toți servitorii – știau că nu trebuie să-l deranjeze atunci când se bucura de compania unei femei.

Își încleștă palma pe clanță, trase zăvorul...

– Ar fi al dracului de bine să fie o problemă de viață și de moarte...

Deschise ușa larg. ...motivul pentru care...

Și se trezi holbându-se în niște ochi mari și albaștri, care îl priviră din cap până-n picioare înainte să se fixeze înapoi în ochii lui de chihlimbar.

– Sfinte Dumnezeule, ce naiba faci, Grace?

Înainte să primească un răspuns, trânti ușa la loc, își înșfăcă pantalonii de pe podea, îi trase repede pe el și se grăbi să și-i încheie.

– O altă iubită de-a ta? întrebă pe un ton arțăgos femeia cu forme voluptuoase din patul lui.

Își luă cămașa de pânză de pe spătarul scaunului.

– Doamne, Dumnezeule, nu! E o copilă!

Sau cel puțin așa fusese ultima dată când o văzuse. Ce naiba căuta afară la ora asta din noapte? Nu era în toate mințile?

După ce-și trase cămașa pe el, se așeză pe scaun și-și puse cizmele. Nu înțelegea de ce îl preocupa reputația lui Grace. Era un pic cam târziu să-și facă griji în privința asta, având în vedere priveliștea pe care i-o oferise atunci când îi deschisese ușa. Și, culmea, îl privise cu o curiozitate fățișă. Dintotdeauna fusese o fetiță năstrușnică și îndrăzneață, dar în noaptea asta dusese lucrurile mult prea departe.

Se ridică și se duse cu avânt la pat, unde sărută fruntea amantei sale.

– O să scap de ea într-o clipă.

După ce-i făcu cu ochiul, asigurând-o că vorbea serios, traversă dormitorul, deschise ușa cu un gest mult mai stăpânit și ieși pe hol, apoi o închise în urma sa.

Grace stătea acolo unde o lăsase, roșie ca racul la față, de la gât până la rădăcinile părului ei arămiu. Dacă pistruii nu i s-ar mai fi estompat în timp, în situația de față oricum nu s-ar mai fi văzut nici unul.

– Îmi pare rău că te-am trezit din somn.

Doar asta credea că face el la ora asta? Pe de altă parte, era o domnișoară inocentă de nouăsprezece ani și, deși băieții cu care crescuse erau mai degrabă niște ștrengari decât domni, făcuseră tot ce le stătuse în putere ca să-i păstreze inocența. Pentru ea, plăcerile carnale erau numai zvonuri.

– E trecut de miezul nopții! Te afli în casa unui burlac. Ce-i în capul tău? o întrebă el exasperat.

– Am probleme, Lovingdon. Mă aflu într-o situație cumplită! Am nevoie de ajutorul tău.

Se gândi să-i spună că trebuie să caute ajutor în altă parte, când ea îl privi cu niște ochi albaștri atât de mari și de nevinovați, încât cedă și o invită să meargă împreună în bibliotecă. Dintotdeauna avusese efectul acesta enervant asupra lui, încă de când era mică și se uita la el de parcă ar fi fost vreun cavaler rătăcitor, în stare să răpună balauri.

Poate chiar fusese în tinerețe, atunci când balaurul nu era decât pisica ei urâcioasă care trebuia salvată din vârful vreunui copac în care se cățărase...

Între timp învățase pe pielea lui că nu putea distruge nici un balaur.

Ajunseră în bibliotecă, unde plutea un iz de mucegai. Se duse direct la masa pe care se aflau o varietate de carafe și își turnă în tăcere un coniac. Deși știa că n-are nici o șansă, spera ca Grace să dispară până când își termina de umplut paharul. Dar când se întoarse, ea era tot acolo, studiindu-l de parcă ar fi căutat ceva, iar el își dori să se fi îmbrăcat cu mai multă grijă. Ea era îmbrăcată elegant: o rochie albă de bal cu volănașe din catifea roz.

O știa pe Grace dintotdeauna. De obicei, nu era genul de fată care să aibă nevoie de ajutor. Și, categoric, nu era genul care să ceară ajutor. Odată, își petrecuse o întreagă după-amiază cocoțată într-un copac pentru că fusese prea încăpățânată să anunțe pe cineva de situația delicată în care se afla. Voia să se descurce singură. În cele din urmă, se lăsase întunericul, el se urcase în copac și o ajutase să coboare, deși el avea douăzeci de ani spre deosebire de ea, care avea unsprezece, și era mult prea mare ca să se mai cațăre în pomi. Apoi fusese nevoit să se urce încă o dată în ulmul acela blestemat pentru a-i salva pisica urâcioasă. Și acum mai avea cicatricele acelei întâmplări pe încheietura de la mâna stângă.

Iar faptul că venise la el acum însemna că probabil se afla într-o mare încurcătură.

Îi întinse un pahar, și ea îl luă cu degetele ei subțiri, acoperite de materialul alb al mănușii, cu o expresie clară de recunoștință în privire. Cu toate că în mod obișnuit nu se cuvenea ca o domnișoară să se afle singură în locuința unui burlac, relația lor nu era una

obișnuită. Familiile lor erau apropiate, iar ea practic crescuse în umbra lui, la fel cum și el își petrecuse mare parte din tinerețe în preajma ei. Dacă avea, într-adevăr, probleme, părinții ei – ducele și ducesa de Greystone – mai degrabă l-ar fi omorât într-o manieră deloc plăcută dacă n-o ajuta, decât să-l certe pentru că-i permisese să rămână în locuința lui la ora aceasta imposibil de scandaloasă.

Arătă spre scaunele și fotoliile din fața șemineului. Din focul de mai devreme nu mai rămăsese decât o mână de cărbuni aprinși.

Cu fustele foșnind și cu parfumul ei de trandafiri și levănțică plutind în jurul ei, se îndreptă spre unul din scaunele vișinii și se așeză pe marginea pernei. Grace fusese dintotdeauna o ființă complicată, greu de înțeles, care nu se mulțumea niciodată cu lucrurile obișnuite. Pentru ea nu era suficient să se dea cu un singur parfum. Și nici să fie curtată de un singur gentleman, dacă era să dea crezare bârfelor care circulau prin cazinouri și cărora nu prea le dăduse atenție.

Se așeză pe canapeaua din fața ei, sorbi încet din whisky și o studie mai îndeaproape preț de o clipă. Deși știa că are nouăsprezece ani, nu se putea abține să nu se întrebe când naiba crescuse atât de mult. El o cunoștea ca pe o fetiță înaltă și slăbănoagă, plină de pistrui, care prefera să se urce în copaci în loc să intre în sălile de bal, care mai degrabă gonea peste dealuri călare, decât să ia lecții de dans.

Era cu nouă ani mai mică decât el. Știa, desigur, că și ea crescuse, dar nu fusese decât foarte vag conștient de acest proces, ca de un lucru aflat undeva la marginea realității imediate, ca anotimpurile care se schimbau, dar la care nu observa cu atenție fiecare frunză ce cădea toamna sau orice boboc înflorit primăvara.

Ea înflorise, fără îndoială. Avea un trup firav și aproape deloc voluptuos. Rochia pe care o purta, deși îi expunea gâtul și partea de sus a pieptului, nu lăsa să se vadă absolut deloc pielea sânilor. Nu s-ar fi așteptat la atâta pudoare din partea ei, însă tocmai asta o făcea și mai misterioasă.

I se părea foarte curajoasă. Auzise că nu se temea deloc să se ducă noaptea la casele pentru copii abandonați pe care le înființaseră părinții ei. De obicei mergea însoțită, dar se zvonea că se pricepe foarte bine să scape de sub ochii părinților ei.

Drept dovadă, vizita din noaptea asta.

Lovingdon bătu ușor cu degetul în pahar, străduindu-se să-și adune gândurile, să se concentreze pe problema ei, pe motivul pentru care se afla acolo.

– Așadar, în ce necaz ai intrat?

– Nu ai venit la balul de la Ainsley, începu ea direct, dar pe un ton în care totuși se simțea o tensiune ce putea fi tradusă ca dezamăgire.

Încercă să-și amintească data primului ei bal și dacă i se adusese vreodată la cunoștință acest eveniment. Nu-l mai atrăgeau absolut deloc activitățile respectabile și reușise să le evite cu succes.

– A fost vreun gentleman nerespectuos cu tine? Trebuie să-mi pregătesc pistoalele?

Ea zâmbi prietenește și colțurile buzelor ei moi i se ridicară pline de ironie.

– Nu, dar am inima împăcată acum când știu că ai putea fi eroul meu.

Da, fusese eroul ei. Pe vremea când ea fusese numai o copiliță. Acum nu mai avea chef să fie eroul nimănui. Avea chef numai de activitatea care îl aștepta sus, în pat.

– Nu-ți stă în fire să tragi de timp, observă el nerăbdător. Zi-mi odată motivul care te-a adus aici!

Ea ridică o mână. De încheietură îi atârna un carnețel, carnețelul ei de dans.

– Am dansat toate dansurile în noaptea asta. Dacă ar fi să ne luăm după balurile de până acum, mâine-dimineață o să primesc zeci de buchete de flori.

– Ești foarte curtată!

– Nu! îl întrerupse ea abrupt. După cum probabil știi foarte bine, am o zestre uriașă care include proprietăți și bani. Zestrea mea este curtată!

– Nu fi ridicolă! Ai foarte multe de oferit unui bărbat. Ești frumoasă, fermecătoare și echilibrată. Pun pariu pe toată averea mea că vei fi logodită înainte de terminarea sezonului.

Ea se ridică de pe scaun cu aceeași eleganță pe care el o cunoștea și se duse în fața șemineului. Era înaltă. El avea mult peste un metru și optzeci de centimetri, iar capul ei îi ajungea până la bărbie fără să fie nevoită să se ridice pe vârfuri. Avea un gât lung, care sigur atrăgea privirile bărbaților.

Purta un colier simplu din perle și cercei asortați. Nu avea nici un motiv să se împopoțoneze.

Părul ei în sine era o podoabă. Acum îl purta prins în coc, cu câțiva zulufi lăsați să cadă liber pe ceafă. Bănuia că șuvițele care îi încadrau chipul prelung scăpaseră din greșeală, în timpul balului, când valsase.

– Dar o să fiu iubită, Lovingdon? Tu cunoști dragostea, ai trăit-o. Eu de unde pot ști ce este?

El înghiți fără să vrea gura de whisky pe care tocmai o sorbise. N-avea să meargă pe calea asta, nici cu ea, nici cu altcineva.

– O s-o recunoști, pentru că va fi vorba de cineva fără de care nu vei putea trăi.

Ea se întoarse încet și-i întâlni privirea.

– Nu mă îndoiesc de faptul că voi ști dacă îl iubesc sau nu. Dar de unde voi ști dacă el mă iubește pe mine? Draga mea prietenă, Lady Bertram, era îndrăgostită nebunește de soțul ei. Între timp, el și-a găsit o amantă. I-a frânt inima. Nu voia decât zestrea ei, nu și pe ea. Și Lady Sybil Fitzsimmons? Soțul e a început să o certe și s-o ocărască. Cum e posibil să o iubească dacă o dojenește fără pic de respect în public? Cu atâția bărbați care luptă pentru atenția mea, de unde pot ști cu siguranță care dintre ei este sincer? Nu mă mărit decât o singură dată, și lumea e plină de vânători de zestre. Vreau să fiu sigură că aleg bine.

– Ai încredere în ce-ți dictează inima.

– Dar nu înțelegi? Pentru mine e clar că o femeie nu poate să-și asculte inima atunci când vine vorba despre dragoste. Inimile noastre sunt foarte ușor influențate de poezie, ciocolată și flori. O lady are nevoie de o persoană obiectivă, de cineva care să cunoască atât de bine dragostea, încât să o ajute s-o descopere și să-i înlăture pe cei lipsiți de sinceritate, să separe grâul de neghină, cum se spune. Cineva ca tine.

– Eu nu mai sunt expert în dragoste și nu mai am nici un chef să mă încurc în țele ei din nou, nici măcar ca observator.

– De asta te-ai dedat acestei vieți destrăbălate?

El o privi peste marginea paharului.

– Ce știi tu despre destrăbălare?

– Am auzit eu câte ceva. Își trecu degetele pe marginea poliței, ca și cum ar fi șters praful. Și mai știu că nu erai singur în seara asta, când te-am deranjat. E amanta ta?

– O amantă presupune existența mai multor întâlniri. Pe mine nu mă interesează ceva stabil.

Îl privi curioasă.

– O curtezană, atunci.

– Tonul tăios din glasul tău înseamnă că mă dezaprobi?

– Nu te judec.

– Nu?

Grace scutură din cap, iar tristețea din ochii ei îl enervă.

– Nu. Ai tot dreptul să fii furios pe soartă pentru că ți-a furat...

– Nu vreau să vorbesc despre asta, Grace. Nici despre soartă, nici despre Juliette, nici despre iubire. Nu am nevoie să-mi explice nimeni felul în care mă comport, nici tu, nici altcineva. Trăiesc după cum mi-e pofta. Îmi place viața pe care o duc și nu am de ce să-mi cer scuze. Dacă vrei un expert în dragoste, te sfătuiesc să vorbești cu părinții tăi. Se pare că ei au trecut prin multe probleme împreună.

Îl privi ironic.

– Chiar crezi că o să vorbesc cu mama și cu tata despre bărbații care mă interesează? Sunt sigură că o să-i bată pe cei suspectați de planuri ascunse, numai pentru că nu am fost sigură în privința lor. În plus, ei îmi vor spune să mă căsătoresc cu oricine mă face fericită.

– Bun sfat.

– Nu ai ascultat ce ți-am spus? Doar pentru că mă face fericită înainte de cununie nu înseamnă că mă va face fericită și după. Dacă nu vrei să mă ajuți cu toate cunoștințele tale despre iubire, măcar povestește-mi despre ultimele tale aventuri. Cine, în afară de un destrăbălat, ar putea recunoaște mai bine un alt destrăbălat? Am nevoie de tine, Lovingdon.

„Am nevoie de tine." Juliette avusese nevoie de el, iar el îi trădase speranțele.

– Te rog, Lovingdon.

Pentru o clipită, i se păru că rugămintea ei ascundea un înțeles ascuns. Cu ce i-ar fi dăunat dacă o ajuta? Îi întinse mâna. Grace se uită lung la ea, de parcă n-ar fi știut ce voia.

El pocni din degete.

– O să arunc o privire pe lista de pretendenți și o să te ajut să-i elimini pe ticăloși, după care poți să pleci.

– Cum o să-ți dai seama de sentimentele lor, doar citindu-le numele?

– Îți voi spune căruia să nu-i încredințezi inima ta și ți-i voi indica pe cei cu năravuri și vicii.

– Dacă aș fi vrut asta, m-aș fi dus la Drake. El cunoaște viciile bărbaților mai bine decât oricine.

Drake Darling – fost copil al străzii și hoț de buzunare, crescut în sânul familiei lui Grace – administra Dodger's Drawing Room, un cazinou respectabil pentru gentlemeni. Într-adevăr, el cunoștea cel mai bine viciile bărbaților, dar la fel de bine se pricepea și să păstreze secrete.

– Am nevoie de mai mult, zise ea. Am nevoie să le observi comportamentul, să-mi spui ce părere ai despre ei.

Îngenunche înaintea lui și, deși cărbunii care mai ardeau în șemineu nu făceau prea multă lumină, fu suficientă încât să vadă disperarea din ochii ei albaștri.

– Vino la balul de la Claybourne. E următorul bal important. Rămâi în umbră, ascunde-te după draperii. Observă-i și spune-mi cine crezi că mă apreciază cu adevărat.

Gândul că s-ar putea afla într-un loc care deborda de veselie îl făcea deja să se simtă incomod. Avea să-și amintească de vremurile când fusese fericit și cât de repede și de dureros i se schimbase viața.

– Ai încredere în inima ta, fetițo. N-o să te păcălească. Îți vei da seama și singură dacă un bărbat te apreciază sau nu.

Păru distrusă.

– Nu pot să am încredere în inima mea, Lovingdon. M-a trădat și altă dată.

Se simți ca și cum ar fi primit un pumn în stomac. Ura gândul că ea ar fi avut de suferit. Să fi profitat vreun bărbat de ea? Altfel, de ce n-ar mai avea încredere în instinctele ei?

Grace se întoarse spre șemineu, unde rămase cu fața spre foc.

– Când eram mai mică, m-am îndrăgostit nebunește o dată – cel puțin, așa cum e posibil la vârsta fragedă pe care o aveam atunci. Credeam că și el simte la fel. Dar în cele din urmă s-a însurat cu altcineva.

– Cine? Nu! Ridică o mână. Stai, asta nu mă privește.

Ea se uită peste umăr la el, cu un zâmbet trist întipărit pe chip.

– Nu te teme! N-o să-ți spun numele lui. Dacă l-ai afla, ai crede că sunt foarte prostuță.

– Doar pentru că s-a însurat cu altă femeie nu înseamnă că nu te iubea. Bărbații se însoară din tot felul de motive.

– Știu prea bine asta. Tocmai acesta e motivul pentru care mă aflu aici. Nu înțelegi că, practic, încerci să mă convingi cu propriile-mi argumente? Cum să-mi dau seama dacă se însoară cu mine din motivul corect, din dragoste, și că inima lor nu e dată altcuiva? Mă tem că dacă mi-aș da inima cuiva și aș descoperi că de fapt el are puțină considerație pentru mine – cred că asta m-ar distruge.

– Trandafiraș, poate că ar fi mai bine să nu te îndrăgostești.

Ea pluti înapoi spre scaun și se așeză.

– Chiar crezi asta? Nu e mai bine să iubești pe cineva, chiar și pentru o scurtă perioadă de timp, decât să nu iubești deloc?

Pentru o clipă, auzi un râset – râsetul lui Juliette. Îi văzu zâmbetul, îi simți căldura atingerii, îi gustă buzele, îi simți trupul cald întâmpinându-l. Trecuse atât de mult timp, atâta timp de când se hotărâse să nu se mai gândească deloc la ea. Suferința pe care o simțea acum aproape îl făcu să se chircească de durere.

– Vreau ce ai avut tu, spuse Grace cu blândețe. A fost perfect, nu-i așa?

– Nu voi mai iubi pe nimeni așa cum am iubit-o pe ea. Ăsta e adevărul gol-goluț.

Ea îl studie gânditoare înainte să îl întrebe:

– Cum e să trăiești o iubire atât de puternică?

Era un sentiment atotcuprinzător, care se insinua în toate aspectele vieții. Cum ar fi putut descrie în cuvinte emoția aceea?

– Râdeți, zâmbiți. Aveți secrete numai voi doi. Nu aveți neapărat nevoie de cuvinte pentru a comunica. Vă dați seama ce gândește fiecare. Trăiți un sentiment de euforie. Dar toate astea vin cu un preț, Grace. Dacă le pierzi, poți fi distrusă, poți fi redusă la starea de înveliș găunos al ființei care ai fost odinioară.

– Nu mă poți convinge să nu-mi doresc iubire în viața mea, chiar dacă aș avea parte de ea numai preț de o clipă. Să iubesc pe cineva și să știu fără urmă de îndoială că și el mă iubește este cea mai

minunată experiență, din punctul meu de vedere. Și tocmai aici se află dilema mea – nu e suficient să iubesc numai eu. Trebuie să fiu iubită, altfel nu mai are nici un rost. Mă vei ajuta în căutarea mea? Nu mă pot gândi la o modalitate mai bună de-a onora amintirea lui Juliette, decât să ajuți pe cineva să descopere dragostea pe care ați împărtășit-o voi doi odinioară.

De care avusese parte și pe care o pierduse. Nici celui mai mare dușman nu-i dorea o astfel de suferință.

– Nu te pot ajuta, Grace. N-o să ducă la nimic bun pentru nici unul din noi, nici dacă am încerca. Acum ar trebui să pleci, înainte ca tatăl tău să descopere unde ești și să mă forțeze să te iau de soție. Ar fi cel mai rapid mod de-a te asigura că nu te ia vreun ticălos.

– Tata are încredere în tine. Știe că tu nu ai profita de mine.

– Oricum, dacă te vede cineva că pleci de aici, reputația ta va fi ruinată.

– Chiar și așa, tot nu mă voi căsători cu un bărbat care nu mă iubește.

Vorbise cu foarte mare hotărâre, dar el știa din experiență că asta nu însemna că lucrurile stăteau întocmai și în realitate.

– Oricum ar fi, mă tem că nu ai de ales.

– Toți avem de ales. Grace se ridică încet. Balul de la Claybourne.

Nu se uită după ea, în schimb își mută privirea spre șemineu, acolo unde cărbunii deja se stinseseră. Îi cerea imposibilul – la fel cum făcuse Juliette.

„Nu ne lăsa să murim."

„N-o voi face."

Dar o făcuse.

Capitolul 2

În timp ce trăsura se hurducăia pe străzile pietruite, Lady Grace Mabry se lăsa în voia unor imagini nu tocmai decente: Lovingdon stând mândru în ușa dormitorului lui, complet dezbrăcat. O zărise pe femeia din patul lui, știa că nu îl trezise din somn, dar i se păruse mai prudent să facă pe naiva.

Iar acum, tocmai acea atitudine o lăsase cu întrebări nepotrivite pentru o lady, dar pe care oricum și le punea și nu era sigură la cine să apeleze pentru a primi răspunsurile.

Ducele de Lovingdon nu semăna cu nici o statuie la care se uitase. Printre altele, îl văzuse și pe David al lui Michelangelo. Toți păleau în fața lui Lovingdon. Ar fi putut rămâne acolo la nesfârșit să se uite la el, dar își strunise privirea spre ochii lui pentru că nu i-ar fi plăcut să afle că voia să-l și atingă.

Să-l atingă peste tot. Umerii largi, abdomenul plat, bărbăția... Nu, în privința asta, nu semăna deloc cu David. Îi tăiase răsuflarea. Pentru că amintirea lui o făcu să simtă că ia foc, își lipi obrazul de fereastra rece.

Avusese noroc că reședința lui nu fusese închisă pe timpul nopții. Asta însemna că femeia nu avea să-și petreacă toată noaptea la el. Și nu știa de ce, gândul acesta o făcu să se simtă ușurată.

Ce conta dacă femeia aia mai era acum acolo sau nu?

Grace avea șapte ani când se îndrăgostise pentru prima dată de Lovingdon. Deși, privind în urmă, știa că nu fusese vorba decât de o iubire inocentă, la vremea respectivă părea să fie mult mai mult pentru inima ei tânără.

De abia venise primăvara, și mama ei invitase alte familii – cu care avea legături de prietenie, nu rubedenii – la Mabry Manor, domeniul străvechi al tatălui ei. Câțiva băieți începuseră să o tachineze din cauza părului ei roșcat, spunând că arată ca un morcov. Așa că se retrăsese în grajduri, unde plângea chircită atunci când Lovingdon o găsise și îngenunchease lângă ea. El avea șaisprezece ani, era pe cale de a deveni bărbat. Îi șterse lacrimile cu gesturi blânde. Nici un băiat nu o mai atinsese cu atâta tandrețe. Inima ei inocentă începuse să-i bubuie în piept. În momentul acela i-ar fi putut cere orice, că ea ar fi acceptat. Ar fi putut s-o strige oricum – Pistruiata, Morcoveață, Urâta – și ei i s-ar fi părut pură poezie. În schimb, îi răpise inima doar cu felul în care îi vorbise.

– Acum ești doar un boboc, îi spusese el. Nimeni nu admiră un boboc, dar nu va dura mult și vei înflori, vei fi la fel de frumoasă ca un trandafir roșu, și celelalte doamne nu se vor putea compara cu tine. Haide, Trandafiraș. N-are rost să mai plângi acum. Te vei răzbuna într-o zi și va fi o răzbunare tare dulce.

De-a lungul anilor, o strigase întotdeauna Trandafiraș. Până se însurase. Apoi nu mai avusese deloc timp pentru ea și nu-i mai acordase atenție. Deși inima ei suferindă știuse că așa trebuiau să fie lucrurile, că sentimentele ei nu erau nimic mai mult decât o afecțiune copilărească, tot simțise ghimpele ascuțit al respingerii.

În noaptea asta fusese pentru prima dată în ultimii ani când i se adresase cu numele de alint. Iar inima ei începuse iarăși să-i tremure prostește în piept, lucru care o enervase peste măsură. Nu voia să tânjească după el. O dezamăgise. Îl iubea ca pe un prieten, ca pe un frate. Inima ei de femeie n-avea să-l iubească niciodată mai mult de atât.

Dar el știa lucruri de care avea nevoie, ca să fie fericită. Știa ce înseamnă dragostea și știa obiceiurile depravate ale bărbaților. Cine altcineva ar fi fost mai potrivit s-o ajute? Cu toate astea, nu ținea la ea suficient de mult cât să ia o pauză de la viața plină de păcat pe care o ducea. Pentru ea, asta spunea tot. Nu era un personaj care să merite admirația ei.

Cât de prostuță fusese cu mulți ani în urmă ca să-l respecte atât de mult. Nu-și permitea să mai facă aceeași greșeală din nou, pentru că de data asta avea să se lege de un bărbat pentru tot restul vieții ei. Iar ea voia un bărbat bun, cinstit, dispus să fie eroul ei chiar și atunci când nu avea nevoie de unul.

A doua zi de dimineață, pe când lua micul dejun, Grace nu-și putu stăpâni amuzamentul când văzu că, așa cum prevăzuse, începu să primească buchete de flori înainte să apuce măcar să-și spargă oul fiert din farfurie. Ar fi trebuit să sară în sus de bucurie, dar ea avea o fire mult prea pragmatică pentru a reacționa astfel. Așa fusese crescută, își zise în gând, sau mai degrabă – așa fusese crescută de mama ei.

Nu era nici un secret că Frannie Mabry, ducesă de Greystone, crescuse pe străzi sub tutela unei rude care o învățase să supraviețuiască prin viclenie, hoție și înșelătorie. Grace îi ascultase fascinată poveștile și, pe măsură ce devenea femeie, începuse să aibă un respect din ce în ce mai mare pentru mama ei. De asemenea, ajunsese să creadă în puterea de nestăvilit a dragostei, pentru că îi fusese martor

direct. În ciuda tuturor și a originilor sale incerte, mama ei câștigase inima unui duce.

Mai mult decât orice pe lume, Grace își dorea să aibă și ea parte de o dragoste precum cea pe care o împărtășeau părinții ei: plină de adorație, respect și sprijin reciproc. Mulți ani la rând, mama ei continuase să țină contabilitatea la Dodger's. Jumătate din cazinou era proprietatea ei, iar soțul ei se mândrea foarte mult cu realizările și independența care o caracterizau. Lucrau împreună pentru scopul lor comun, acela de-a face mai frumoasă și mai ușoară viața orfanilor.

Aveau aceleași țeluri, succese și eșecuri. Și nimic nu-i împiedica să realizeze ceea ce-și puneau în gând. Grace era convinsă că aveau un succes atât de mare și erau atât de fericiți pentru că relația lor se baza pe iubire.

Deși le-ar fi putut cere ajutorul în a stabili care gentleman o iubea cu adevărat, nici unul din ei nu credea că există vreun bărbat care să o merite.

– Văd că avem încă o dimineață plină cu flori, comentă tatăl ei când intră în salonul în care se servea micul dejun, îndreptându-se spre bufetul pe care îl așteptau unele dintre cele mai gustoase feluri de mâncare preparate de bucătarul lor.

Grace aflase de curând că nu mai vedea bine, deși se părea că problema asta îl deranja de ani de zile. El sperase să păstreze cât mai mult secretul față de copiii lui, dar cum începuse să se bazeze din ce în ce mai mult pe soția lui, pașii îi deveniseră mai grijulii și avea tendința să mijească ochii mai des, deși gestul acesta nu avea cum să-l ajute să vadă mai bine o lume care, pentru el, se cufunda din ce în ce mai mult în întuneric.

Grace voia să se mărite înainte ca tatăl ei să orbească de tot. Era un motiv prostesc, știa asta, dar voia ca el să o vadă fericită.

– Crezi că ar trebui să le dau de înțeles că prefer să facă o donație pentru casele de copii? întrebă ea în loc să răspundă comentariului legat de flori. Nu e neapărat nevoie să fie una de-a noastră.

Părinții ei construiseră trei case pentru orfani și una pentru mamele necăsătorite. Grace fusese dintotdeauna conștientă de faptul că unii oameni erau mai puțin norocoși în viață și crescuse cu ideea că era obligația și datoria ei să-i ajute, atât cât putea. Își dorea

un soț la fel de altruist, care să creadă în actele caritabile, nu unul care să-i risipească zestrea. Nu cerea prea mult de la viață, nu-i așa?

Tatăl ei i se alătură, așezându-se la locul lui din capul mesei. Ea stătea, ca întotdeauna, în dreapta lui.

– Și comercianții de flori trebuie să-și câștige pâinea.

– Presupun că ai dreptate. Doar că florile se ofilesc, nu durează.

– Prin urmare, trebuie să te bucuri de ele cât poți.

Stomacul i se strânse la gândul că în curând el se va putea bucura numai de parfumul lor, nu și de culorile vibrante sau de forma petalelor.

– Majoritatea fetelor ar fi încântate să fie copleșite cu flori de un bărbat. Este un semn de apreciere, spuse tatăl ei.

– Dar eu nu sunt ca majoritatea fetelor.

El zâmbi.

– Sunt sigur că și domnii în cauză încep să-și dea seama de asta. Cum a fost la bal? Ți-a plăcut de cineva?

Părinții ei participau rareori la serate, pentru că tatăl ei nu mai suporta mulțimea. Era mult prea mândru ca să fie pus în situația de-a se întâlni cu cineva și să nu-și poată vedea interlocutorul.

– Am avut niște discuții interesante cu o serie de domni. Lord Somerdale e absolut fascinat de felul cum albinele polenizează florile. E un proces minuțios și obositor.

– Și la fel de obositor a fost și să-l asculți vorbind despre asta, presupun.

Ea râse.

– Extrem de plictisitor! Lord Amber are o afecțiune – îi trosnesc oasele când se răcește vremea. Trăiește în nord, ceea ce înseamnă că i-aș auzi întruna oasele trosnind. Iar asta nu este foarte ispititor, sincer vorbind.

– Nu. Tatăl ei se încruntă. Vorbești despre cel de-al cincilea lord Amber.

– Nu, din păcate. Al patrulea.

– Credeam că a murit acum câțiva ani.

– Nu chiar. Domnul în cauză avea părul alb și un instrument în formă de pâlnie în urechi, care îl ajuta să audă. Practic, nu dansase, ci doar se împleticise pur și simplu prin sala de bal. Nu vrea moștenitori. Cred că se simte singur.

– Da... păi, pe el îl poți șterge de pe listă. Singurul motiv pentru care ți-am dat o zestre atât de mare este ca să ai libertatea să-ți alegi viitorul soț, să nu fii nevoită să te oprești la cineva nepotrivit.

– Mă tem că zestrea asta mi-a adus mult prea mulți pretendenți. Mi-e puțin cam greu să disting între cei sinceri și vânătorii de zestre.

– Ai încredere în ceea ce-ți dictează inima.

Ea începu să ungă cu unt pâinea prăjită.

– Da, asta m-a sfătuit și Lovingdon.

Deși sfatul lui nu o ajutase absolut deloc.

Tată ei rămase nemișcat, cu ceașca la jumătatea drumului spre gură.

– Când te-ai dus să-l vezi?

Ea ridică dintr-un umăr.

– Oh, drumurile ni s-au intersectat zilele trecute.

– Noaptea trecută, mai exact?

Acum fu rândul ei să rămână nemișcată, incapabilă să respire.

– Servitoarea ta s-a întors acasă la unsprezece și jumătate, spuse tatăl ei înainte ca ea să poată nega. Iar tu nu erai prin preajmă.

Ar fi trebuit să știe că avea să observe că nu se întorsese odată cu servitoarea. Era surprinsă de faptul că nu o așteptase în hol, atunci când ajunsese, în cele din urmă, acasă. Pe de altă parte, tatăl ei era obișnuit cu năravul ei de a-și petrece nopțile la câte un orfelinat.

– M-am dus să-l văd, da, să-i cer părerea în legătură cu unii domni care mă curtează.

– Grace, o tânără domnișoară nu se duce în casa unui burlac în orele înaintate ale nopții!

– Nu era foarte târziu! Era doar miezul nopții. Dar nu mi-a fost de nici un ajutor, așa că am plecat imediat.

– Nu înțelegi ce vreau să spun.

– Știi că Lovingdon nu ar profita de situație. Pentru el sunt ca o soră, adăugă ea și urî tonul dezgustat care se insinuă în ultimele ei cuvinte.

– Și tu îți dorești să fii mai importantă pentru el.

Se părea că tatăl ei observa mai multe cu vederea lui slăbită, decât alții care vedeau perfect.

– Recunosc, pe vremea când eram doar o fetiță, am fost îndrăgostită de el. Dar acum mă enervează. Nu mai frecventează lumea bună și am auzit bârfele despre viața destrăbălată pe care o duce. E o dezamăgire, un exemplu foarte rău. Totuși, trebuie să mărturisesc că nutream speranța că, dacă mă prezint în toaletă de seară, va înceta să mă vadă ca pe o copilă.

Tatăl ei îi acoperi mâna cu a lui.

– Nu cred că te poate confunda cineva cu un copil. Ai devenit o femeie uimitoare. Meriți un bărbat care să te iubească și să te aprecieze. Oricât de mult urăsc să spun asta, nu cred că el mai poate iubi sau aprecia pe cineva.

– Mă tem că ai dreptate. Mama lui are inima frântă din cauza lui.

– Olivia își poate obloji rănile și singură. Dar nu vreau să-ți frângă și ție inima. Nu vreau să fiu nevoit să te închid în camera ta.

Grace îi aruncă un zâmbet viclean.

– De parcă ai fi făcut vreodată așa ceva...

– Voi face tot ce trebuie, ca să te știu fericită și în siguranță.

– Ei bine, astăzi sunt fericită pentru că am primit o rochie nouă. Se ridică de pe scaunul ei și îl sărută pe obraz. Te iubesc, *papa*.

– Într-o zi, când o să te aștepți mai puțin, dragostea va veni. Și nu va fi deloc așa cum ți-ai imaginat, iubita mea.

– Așa ți s-a întâmplat și ție?

– Mult mai mult.

Ea se așeză înapoi pe scaun, își împleti degetele cu ale lui și îl strânse de mână.

– Dar când o să dezvălui adevărul despre... situația mea?

Văzu tristețea și amărăciunea care izvorâră din adâncurile albastre ale ochilor lui.

– Lasă asta pe seama mea. O să rezolv eu, atunci când o să-ți ceară mâna.

– Deși apreciez că vrei să fii eroul meu și să-mi aperi onoarea, cred cu tărie că vestea asta ar trebui să vină de la mine. Câteodată cred că ar trebui să dau un anunț la ziar. „Feriți-vă! Lady Grace Mabry vine la pachet cu o zestre uriașă, dar nu e deloc perfectă."

– Nici eu nu eram deloc perfect. Dar asta nu a împiedicat-o pe mama ta să mă iubească.

– Cred că numai un bărbat cu totul special mă va accepta așa imperfectă cum sunt.

– Nu trebuie să fie chiar atât de special pe cât crezi.

Lovingdon se deplasa pe străzile Londrei cu perdelele trase la trăsură. Îl dureau ochii și capul de la cât de mult băuse și de la câte trabucuri fumase. Dezavantajul faptului că juca mereu cărți într-o cameră fără ferestre era că nu putea vedea când noaptea lăsa locul zilei.

Noaptea trecută, după ce plecase Grace, o trimisese pe femeia din patul lui acasă cu o punguță cu bani și ieșise în căutarea unui loc în care să se piardă în băutură și jocuri de noroc. Cei cu care juca în mod obișnuit erau niște adversari redutabili și avea nevoie să se concentreze ca să câștige, iar asta, spera el, trebuia să fie o îndeletnicire suficient de dificilă cât să-i distragă atenția. Însă imaginea lui Grace se încăpățâna să-i apară în minte. Merita să fie iubită. Nu se putea gândi la altcineva care să merite asta la fel de mult ca ea. Dar nu putea înțelege pe deplin problema ei. Era o femeie îngrijită, inteligentă și plină de umor. Sigur își putea da seama și singură dacă un bărbat o iubea sincer. Simțea că lipsește ceva, dar nu era sigur ce anume.

În plus, n-ar fi fost prea înțelept din partea vreunui bărbat să încerce s-o păcălească. Nu era nici un secret faptul că prietenii părinților ei și ceilalți membri ai familiei aveau să o apere până la moarte. Și s-ar fi putut duce la oricine altcineva pentru ajutor. Sincer vorbind, oricine altcineva ar fi fost o alegere mai bună, având în vedere că el nu mai frecventa lumea bună și fugea de întâlnirile din societate ca dracul de tămâie.

Trăsura se opri. Un lacheu se grăbi să-i deschidă ușa. Lumina soarelui aproape îl orbi când coborî, dar Lovingdon nu păru foarte afectat și doar mijii ochii. Voia să facă o baie și apoi să se culce.

Urcă treptele cu pași mari. Alt lacheu îi deschise ușa mare, din lemn masiv, a casei. Păși înăuntru și fu lovit de un parfum puternic de flori. Nici nu era de mirare, pentru că în hol se afla un număr absurd de mare de buchete de flori. De toate culorile, soiurile, formele și mărimile.

Și toate miroseau gretos de dulce.

– Bun venit acasă, Excelență, spuse Barrow, valetul lui, făcându-și apariția din celălalt capăt al holului.

– Ce înseamnă toate astea?

– Au sosit acum o oră, împreună cu scrisoarea aceasta.

Barrow îi întinse o bucată de pergament împăturită. În ciuda durerii crunte de cap care îl chinuia, Lovingdon luă hârtia, o despături și mijì ochii ca să citească mesajul.

Primite în dimineața aceasta. Cum să aleagă o lady?

El pufni batjocoritor. Erau de la Grace, care se părea că nu voia să renunțe la încercarea de a-l convinge. Era atât de tipic pentru vulpița aia încăpățânată să facă așa ceva!

– Ce doriți să facem cu ele, domnule? întrebă Barrow.

– Trimite-le înapoi la Greystone cu un bilet pe care să scrie simplu „Nu". Dădu să urce scările, apoi se opri. M-am răzgândit! Mai bine trimite-le la un spital sau în altă parte, unde sunt oameni care au nevoie de puțină bucurie. El deja câștigase bătălia. N-avea nici un rost să lupte mai departe. Nu voia să o rănească pe Grace. Ea avea să înțeleagă imediat, când va vedea că i-a ignorat mesajul.

Urcă trei trepte, apoi se întoarse brusc în direcția opusă și coborî. Barrow rămăsese pe loc, de parcă ar fi știut că Lovingdon nu terminase de dat ordine.

– O să trimit eu mesajul la Mabry House.

Capitolul 3

Nu se cuvenea să te plângi că ai parte din plin de ceva ce alte domnișoare își doreau cu disperare.

Așa că nici Grace nu se plângea că o dureau degetele mari de la picioare, pentru că era urmarea faptului că se bucurase de atenția mult prea multor gentlemeni. Se așeză pur și simplu pe canapeaua elegantă din salonul rezervat doar doamnelor și își ridică piciorul umflat, astfel încât camerista ei să-i schimbe pantofii tociți cu alții noi. Era a doua oară când se retrăgea în noaptea asta, promițându-i unui gentleman dezamăgit că avea să fie încântată să se întâlnească a doua zi cu el, în salonul mamei lui. Dar uitase să-i spună că nu avea

să fie singură. Încercase să lipsească de la câteva dansuri ca să se poată odihni niței, dar domnii insistau enervant de mult că seara lor avea să fie distrusă dacă nu dansau cu ea.

Așa că ceda farmecului lor.

Și chiar erau fermecători. Absolut toți. Și tocmai asta era problema ei. Cum să-i separe pe cei fermecători de cei care doar se prefăceau?

Își petrecuse mare parte din noapte încercând să-l găsească pe Lovingdon prin colțurile întunecate, dar, din câte își dădu seama, el nu venise. Biletul pe care i-l trimisese cu câteva zile în urmă – „O să știe care este floarea ta preferată" – îi dăduse speranțe că avea să fie prezent la balul de la Claybourne, să o ajute să-i deosebească pe cei sinceri, de vânătorii de zestre. Nu putea să presupună că, dacă un bărbat era sărac, urmărea neapărat banii ei. Reușise singură să elimine câțiva inși dubioși, care o priveau mereu cu ochii lor lacomi și-i vorbeau despre lucrurile pe care aveau să le realizeze atunci când vor avea acces la zestrea ei.

Era o tehnică destul de nepotrivită de-a cuceri o femeie.

Dar majoritatea pretendenților nu erau atât de deschiși, și rareori aduceau în discuție averea ei.

A face curte era o artă și ei o stăpâneau la perfecție. În acest sezon, ea era domnișoara cu cea mai mare zestre, care atrăgea cea mai multă atenție – aspecte care nu o făceau prea simpatică în ochii celorlalte tinere. Știau că nu le rămâneau decât cei pe care îi respinsese ea.

Grace oftă și se ridică.

– Mulțumesc, Felicity.

Deși majoritatea membrilor aristocrației nu obișnuiau să le mulțumească servitorilor pentru că își îndeplineau sarcinile, ea crescuse auzind-o pe mama ei făcând mereu acest lucru. Deoarece crescuse pe stradă, mama ei nu lua nimic de bun și îi trata pe toți de parcă ar fi fost importanți, pentru că așa și erau în ochii ei. Și Grace moștenise trăsătura asta de la ea.

Felicity o ajutase să-și aranjeze părul, să-și prindă în agrafe zulufii rebeli. Părul lui Grace era atât de cârlionțat, că mereu se desprindea din coafură. Se privi pentru ultima dată în oglindă, se întoarse și aproape se ciocni de Lady Cornelia. Spre deosebire de Grace, femeia avea un trup voluptuos și forme apetisante.

– Te rog, eliberează-l pe Lord Ambrose din mrejele tale, îi șopti Lady Cornelia.

– Poftim?

Lady Cornelia aruncă o privire în jurul lor, de parcă s-ar fi așteptat ca demonii să pândească pe la colțuri, dar în încăpere nu se aflau decât două doamne care erau preocupate să vorbească între ele în timp ce servitoarele lor le prindeau părul.

– Lord Ambrose... dacă i-ai da de înțeles că nu are nici o șansă să-ți câștige mâna... ar căuta în altă parte banii de care are nevoie ca să continue cu ferma de cai.

– Îți place de el? întrebă Grace.

– Nu e deloc urât. Mărturisesc, îmi place. Și iubesc foarte mult caii. Mai ales caii lui, pentru că sunt de rasă pură și nemaipomenit de frumoși. Și are un domeniu minunat. Mi-ar plăcea foarte mult să devin contesa lui.

Deși dragostea lipsea cu desăvârșire de pe lista cu motive a Corneliei, Grace își studie carnețelul de dansuri. Nu era treaba ei să judece o situație care altcuiva i se părea fericită.

– Cu cine dansezi al cincisprezecelea vals?

– Cu nimeni. Am dansat deja trei. Zestrea mea nu se poate compara cu a ta, iar tatăl meu nu este la fel de influent ca al tău. Am părul cumplit de negru și pielea albă ca fața de masă a mamei. Fratele meu spune că arăt ca o stafie.

Grace zâmbi.

– Toți frații sunt o pacoste, nu-i așa?

– Ai noroc că ai tăi nu au vârsta potrivită pentru a participa la sezonul de baluri.

– Sunt foarte norocoasă, într-adevăr. Străduindu-se să întărească prietenia dintre ele, Grace o prinse de braț. Hai să ne întâlnim lângă ușile care duc pe terasă chiar înainte de al cincisprezecelea dans. Cred că o să mă doară prea tare piciorul pentru cadril. Poate că vei fi tu atât de drăguță să dansezi cu Lord Ambrose în locul meu.

Lady Cornelia radia, iar Grace își dădu seama că nu arăta nicidecum ca o stafie. Mai degrabă semăna cu un înger.

– Știi că celelalte fete sunt geloase pe atenția care ți se acordă.

– Știu. Dar noi ne dorim întotdeauna ce are alta.

– Tu ce îți dorești?

Grace o strânse ușor de braț.

– Îmi doresc ca Lord Ambrose să fie al tău.

Înainte ca Lady Cornelia să se întindă și mai mult la discuții, Grace plecă din încăpere. Nu voia să recunoască în fața nimănui – în afară de Lovingdon – că ea își dorea iubire. Nu voia să fie descrisă ca o ființă demnă de milă care nu avea încredere în propriile puteri, dar existau momente când se temea că nu avea să cunoască niciodată dragostea.

Coborî ușor, plutind ca pe un nor, primul rând de trepte. Acolo o aștepta Lord Vexley, rezemat de prima balustradă. Grace putea afirma că el era unul dintre cei mai frumoși bărbați pe care îi cunoscuse vreodată. Părul lui negru era pieptănat perfect. Spre deosebire de ea, nu avea nici o șuviță rebelă. Ochii lui albaștri și pătrunzători o întâmpinară sclipind și îi zâmbi larg, prietenos.

– Mă temeam că voi fi nevoit să urc scările astea și să te scot cu forța din camera doamnelor, unde vă adunați în secret să faceți și să vorbiți Dumnezeu-știe-ce, o tachină el pe măsură ce se apropia.

– Mă aștepți pe mine?

– Da. Următorul dans este al meu și, spre deosebire de ceilalți domni, nu am de gând să renunț la șansa de-a valsa cu cea mai frumoasă femeie de aici.

Îi întinse mâna, și ea coborî ultima treaptă.

Îl luă de braț.

– Mă flatezi, milord.

– Cred că noi doi am face o pereche incredibilă.

O conduse în sala de bal tocmai când muzica încetă. Planificase totul foarte bine. Și era frumos ca un diavol. Își dorea să fi simțit ceva mai mult pentru el, nu doar simpatie. Din păcate, nici unul dintre domnii care o curtau nu îi răscoliseră inima. Aceasta continua să bată în același ritm normal atunci când se gândea, dansa ori conversa cu ei. Nu avea nici unul vreun defect, dar nici nu erau potriviți pentru ea.

– Ai primit lalelele pe care ți le-am trimis după balul de la Ainsley? întrebă el.

– Da. Nu erau florile ei preferate, dar îi plăceau. Am primit și ciocolata.

Pe asta nu se deranjase să i-o trimită lui Lovingdon. Nu era dispusă să facă absolut orice pentru a-l convinge că are nevoie de ajutorul lui, și să-i fi dat ciocolata ar fi fost mult prea mult. Deși acum se întreba dacă ar fi avut mai mult succes ca să-l atragă de partea ei. Când era mai tânăr, ciocolata fusese desertul lui preferat, însă acum era atât de diferit. Dacă ar fi rămas același om, acum ar fi considerat că nevoile ei sunt mai importante decât sentimentele lui și ar fi fost dispus s-o ajute. Pe de altă parte, îi trimisese un răspuns legat de flori și, deși nu fusese cel pe care și-l dorise ea, era mai bine decât nimic.

Își dădu seama că trebuia să ia măsuri mai drastice dacă voia să îl atragă de partea ei.

Cu toate că era mult trecut de miezul nopții, Grace înainta cu încredere pe coridorul îngust și slab luminat. Fustele îi foșneau pe covorul gros. Se aștepta să fie întâmpinată cu priviri încruntate de cei pe care avea să-i întâlnească în curând, însă pentru ea nu fusese niciodată important să primească acceptul celorlalți. Și nici pe ei nu-i interesa să primească aprobarea ei. Făceau ce doreau, când doreau și cu cine aveau chef. Deși era posibil să nu dorească să aibă de-a face cu ea, Grace nu avea să le dea de ales. Oricum, nu în noaptea asta.

La urma urmelor, erau bărbați și, după cum învățase de curând, un zâmbet studiat însoțit de un fluturat din gene puteau transforma până și pe cei mai inteligenți bărbați în niște neghiobi ușor de condus în orice direcție dorea femeia respectivă. Totuși, problema lui Grace era că ea nu voia un bărbat ușor de controlat și nici unul care să dorească s-o controleze pe ea. Voia un partener de viață care să o vadă ca pe un egal, chiar dacă în ochii legii nu așa stăteau lucrurile.

În cele din urmă, ajunse la ușa aflată în cel mai întunecat cotlon. Ciocăni repede, de trei ori, în ușa groasă din lemn de mahon, făcu o pauză, mai ciocăni de două ori și termină cu alte trei bătăi, mai rapide decât prima serie. O ușiță mică aflată undeva la nivelul ochilor se deschise cu un scârțâit. Un bărbat se uită afară. Întunericul îi ascundea practic trăsăturile. N-ar fi fost surprinsă să-l vadă purtând o mască.

Întâlnirile secrete erau întotdeauna înconjurate de multă agitație.

– Numai cei care știu parola pot trece pe aici, mormăi el cu un glas pătrunzător și aspru, de parcă ar fi dat probă pentru rolul de căpcăun, într-o poveste de copii.

Oh, cât teatru! Primise permisiunea să vină și să se joace aici de ziua ei, așa că știa cum să intre.

– Feagan.

Era un omagiu adus celui care conducea bârlogul copiilor străzii, printre care se numărase și mama ei.

Matahala care îi ținuse calea scoase un mormăit. Lacătul se deschise cu un zăngănit, apoi deschise larg ușa și Grace păși cu dezinvoltură prin intrarea îngustă. Omul era o namilă pe care nu o mai întâlnise până atunci. Bănuia că numai dimensiunile lui erau suficiente pentru a-i intimida pe unii, iar pumnii lui mari și colțuroși, pe alții.

– Vă duc la ceilalți... începu el.

– Nu-i nevoie.

Înaintă și dădu la o parte draperiile grele de catifea care păreau negre în întuneric, deși ea știa că aveau o nuanță intensă și elegantă de vișiniu. În zona aceasta erau mesele de jocuri pe care se aflau carafele cu băutură, dar nu se găsea nimeni prin preajmă care să-și plângă averile pierdute, ceea ce, după toate aparențele, însemna că jocurile nu duraseră suficient de mult cât să provoace pagube în buzunarele domnilor. Depărtă alte draperii și trecu printre ele...

– Nu se poate! Dumnezeule, Grace, ce cauți aici?

Drake Darling se ridică de pe scaun, de la masa rotundă acoperită cu o pânză verde. Arăta de parcă și-ar fi trecut de nenumărate ori degetele prin păr, semn că seara nu decurgea în favoarea lui. El administra afacerile la cazinou; și ea bănuia că într-o zi avea să devină proprietar.

Deocamdată o usturau ochii de la fumul care umplea camera. Lângă pereți se aflau și mai multe mese și carafe. Servitorii îmbrăcați în livrea roșie așteptau. Un bărbat înalt porni spre ea. Drake ridică mâna și-l opri.

– Am venit să joc, declară ea scurt.

Vicontele Langdon, fiul contelui de Claybourne, o privi și bombăni.

– N-am chef să pierd în noaptea asta.

– Atunci renunță la locul tău și pleacă, spuse ea.

Știind că Langdon nu avea să ducă la îndeplinire nici una din variantele propuse de ea, îi făcu semn celui mai apropiat lacheu, pe care îl recunoscu de la celelalte vizite aici. Acesta îi aduse un scaun fără să ezite câtuși de puțin, pentru că părea să-și fi dat seama de la cine avea să primească bacșiș.

Bombănind, trei dintre domni își mutară scaunele ca să-i facă loc și ei. Cel de-al patrulea nu schiță nici un gest, concentrându-și privirea chihlimbarie asupra ei de parcă i-ar fi citit sufletul. Felul în care o studia o făcu să simtă un nod în capul pieptului. Avea părul lung, blond și ondulat, care îi ajungea până la umerii lați. Umbra întunecată care îi acoperea maxilarul îl făcea să pară înfricoșător. Grace avu sentimentul neplăcut că ghicise motivul pentru care se afla ea aici și jocul pe care avea să-l joace.

– Lovingdon.

– La jocul ăsta se participă numai pe bază de invitație.

Vocea lui aspră o făcu să se înfioare. Oare de ce nu simțea la fel și atunci când îi vorbea un alt gentleman?

– Cum mama este unul dintre proprietarii acestui local, cred că invitația este implicită.

Grace se așeză pe scaun, mișcare în urma căreia ochii lor ajunseseră cam la același nivel. Se simțea ușurată că îl găsise acolo, deși bărbații din cameră nu erau foarte diferiți de el. Jucau după propriile reguli. Renunțaseră la jachete, veste și eșarfe. Aveau mânecile suflecate până mai sus de coate. Fu uimită de faptul că nu se apucaseră să joace cărți fără cămăși pe ei. Toți erau trișori abili și copilăria le fusese influențată de cel puțin o persoană care supraviețuise pe străzi. Crescuseră privind cu admirație spre escroci, tâlhari, hoți de buzunare și înșelăciuni de tot felul. Când se aflau în mijlocul aristocrației ieșeau în evidență, dar când se aflau între ei – indiferent de titlu, rang sau avere – erau egali.

În fine, așa stăteau lucrurile de cele mai multe ori. Ei i se păruse dintotdeauna că Lovingdon era mai presus de ceilalți. Acum nu se putea abține să nu observe mușchii fermi și puternici ai brațelor sale, care lăsau să se înțeleagă că trupul lui era astfel clădit peste tot.

Bănuia că ar fi putut s-o ridice în brațe fără să depună prea mult efort. Nu că ea ar fi vrut să facă asta. Voia doar să îi arate ce înseamnă iubirea.

– De unde ai știut că suntem aici? întrebă ducele de Avendale.

Ea își întoarse privirea spre bărbatul cu păr și ochi negri care stătea lângă ea. La fel ca Lovingdon, moștenise titlul și averea la o vârstă fragedă. Se cunoșteau prin bărbatul care se căsătorise cu mama lui, rămasă văduvă: William Graves, unul dintre cei mai buni medici din Londra.

– Nu ați venit la balul de la Claybourne. Ce altceva puteam să cred? Tăcu o clipită, apoi continuă: Sper că vă dați seama că absența voastră frânge inimile multor mame – și fiice, că tot veni vorba!

– Există mulți lorzi care au nevoie de o soție. Sunt sigur că nu ne-a dus nimeni dorul.

– Dar nimeni nu provine din familii la fel de puternice și bogate ca ale voastre.

Privirea ei alunecă înapoi spre Lovingdon.

El privea fix spre mijlocul mesei și învârtea o monedă între degete, creând valuri de întuneric și lumină. Grace se întrebă dacă își mai amintea de vremurile când participa la baluri, de momentul în care se îndrăgostise. De bucuria și magia acelor clipe.

Ea își dorea cu disperare bucurie și magie. Lipsiseră cu desăvârșire în sezonul de anul trecut, iar acum situația părea că se repetă.

– N-ai venit aici să faci pe pețitoarea, nu? întrebă Langdon.

Avea părul negru și ochii argintii ai tatălui său. Fiecare lord Claybourne privea lumea cu ochi ca de plumb.

Ea râse ușor.

– Nu, am venit să câștig bani de la voi. Am nevoie de fonduri pentru una dintre casele de copii.

– Îți voi dona eu bucuros, dacă pleci și ne lași în pace, mormăi Lovingdon în timp ce rotea moneda și mai repede.

Ea îi zâmbi cu înfumurare.

– Prefer să vă iau banii. Și, cu puțin noroc, avea să ia și ceva mai mult de atât. E atât de distractiv să vă bat la cărți! Și acum am chef să mă distrez, pentru că balul a fost extrem de plictisitor.

– Mama va fi dezamăgită să audă asta, spuse Langdon.

– Nu a fost vina ei, te asigur, zise Grace privindu-l. Sunt foarte surprinsă că ți-a permis să nu participi.

– M-am prefăcut bolnav.

– Păi, dacă nu mă dați afară de aici, de la mine n-o să afle adevărul.

El își înclină ușor capul.

– Poți juca, atâta timp cât ai bani de pariu.

Având în vedere că și tatăl lui era proprietar la cazinou, Grace bănuia că avea mulți bani. Se întinse după săculețul ei, își scoase punga din catifea roșie în care își ținea banii și o așeză în fața lui Drake. Acesta crescuse în sânul familiei ei, alături de ea, și-i era mai mult frate decât prieten, dar acum o studia de parcă n-ar fi avut încredere deplină în ea. Grace știa că se pricepea de minune să pară mai naivă decât era. Din acest motiv, vina pentru toate boacănele – pe care de obicei ea le născocea – cădea numai pe umerii celor doi frați ai ei mai mari, în timp ce ea scăpa basma curată, iar ei erau pedepsiți. Grace moștenise agerimea și dexteritatea mamei sale. Frații ei moșteniseră istețimea tatălui lor – și găseau întotdeauna o modalitate de-a se răzbuna pentru necazurile în care îi băga.

Dar era mezina familiei și o iubeau nespus de mult. Și ea, la rândul ei, îi adora.

Acum se aflau într-o călătorie pe continent, așa că nu aveau cum să intervină în planurile ei. Pe de altă parte, cu Drake lucrurile stăteau altfel.

În cele din urmă, împinse un fișic de jetoane în direcția ei. Ea se aplecă înainte, le cuprinse cu palmele și...

– Doar n-ai vorbit serios când ai spus c-o lași să rămână, protestă Lovingdon.

– Joacă la fel de bine ca tine, răspunse Drake, și banii ei sunt la fel de buni.

– Dacă aș fi vrut să mă aflu în compania unei femei, mi-aș fi căutat una.

– Închipuie-ți, pur și simplu, că sunt unul dintre băieți, Lovingdon, i-o reteză Grace. Când eram mai mică, părea că n-aveai nici o problemă să faci asta.

O studie pe îndelete, iar ea blestemă plăcerea pe care o simți și care îi făcu pielea de găină. Nu voia să fie afectată de felul cum o privea el. În schimb, se trezi că-și dorește cu nerușinare să-i arate mai mult, să se descopere complet în fața lui, să vadă o privire plină de pasiune în ochii lui, și asta tocmai pentru că se temea că nu avea să observe decât repulsie. Prima lui soție fusese perfectă, de o frumusețe neasemuită. Nu existase un cuplu mai atrăgător ca ei doi în toată Marea Britanie.

El întinse mâna după paharul cu lichid de culoarea chihlimbarului și îl strânse cu atâta putere, că i se albiră încheieturile.

– Bine, bolborosi el. Dar nu te aștepta să încetăm să fumăm, să bem sau să înjurăm doar pentru că te afli tu aici.

Ea își ridică bărbia.

– Am făcut eu asta vreodată? Se uită în jurul mesei. Așadar, domnilor, ce jucăm în seara asta?

Și, odată cu întrebarea asta, începu să-și ruleze mănușa din piele de căprioară mai jos de cot și până la încheietură, acolo unde i se simțea pulsul.

Punea ea ceva la cale. Lovingdon nu era sigur ce anume urmărea, dar ar fi pus pariu și pe ultimul lui bănuț că avea un plan.

Foarte încet și cu mișcări hotărâte, fără să-și mute privirea din ochii lui, trase de fiecare deget de mănușă, dezgolindu-și încheietura mâinii, palma și apoi degetele. Erau atât de fine și de palide! Probabil trecuseră ani de zile de când razele soarelui nu-i mai sărutaseră pielea. Lovingdon se întrebă dacă i le sărutase vreun gentleman în seara asta.

Își folosi mâna dezgolită pentru a-și scoate și cealaltă mănușă, iar el îi blestemă în gând mișcarea, dar și fascinația pe care o simțea când vedea materialul adunându-se, dezgolind pielea. Sfinte Dumnezeule! Era doar un braț. Rochia ei de un albastru pastelat, cu volane albastre și trandafiri brodați îi lăsa umerii delicios de expuși, iar pielea sânilor era ușor ascunsă vederii. Cu toate astea, el găsi că ceea ce nu se vedea era mai incitant decât trupurile goale ale curtezanelor pe care le vizitase în ultimul timp.

Lumea lui se întoarse cu susul în jos.

Chiar și când venise să-l vadă, cu o săptămână în urmă, o privise ca pe o fetișcană, nu ca pe o femeie. Dar acum se uitau la el ochii senzuali ai unei femei, a cărei gură bosumflată aștepta să fie sărutată.

Cu un efort de voință, reveni cu picioarele pe pământ și se mustră în gând pentru că fusese atât de incitat de o părticică de piele dezgolită. Grace îi era o prietenă dragă, atât și nimic mai mult. Nu se cuvenea să o găsească atrăgătoare. Când era mai tânăr, nici nu ar fi observat așa ceva. Cu toate astea, știa că nu mai era cel de odinioară.

Pe de altă parte, se părea că nici Grace nu mai era aceeași. Înainte să vină la club, și-ar fi putut face timp să se schimbe într-o ținută mai puțin provocatoare. Fără îndoială, aveau să stea aici toată noaptea, lucru pe care ea îl știuse. Le cunoștea prea bine obiceiurile și păcatele. Dar ea alesese să-și facă o intrare spectaculoasă.

În ce scop?

Știa că Grace ura să piardă, deci chiar venise să câștige bani pentru o casă de copii? Se îndoia mult. N-ar fi trebuit decât să ceară, și fiecare dintre ei i-ar fi dat și ultima monedă din buzunare. Nu, punea ea ceva la cale! Iar el bănuia că avea de-a face cu vizita ei inopinată de la miezul nopții, de săptămâna trecută.

Lovingdon își dădu seama că o privise prea mult timp, așa că își coborî ochii la cele două cărți de joc, una întoarsă cu fața în jos, cealaltă invers, pe care le primise imediat după ce Grace își pusese mănușile în săculeț. Jucau stud poker[1]. Frații lui Grace descoperiseră acest joc în timpul unei călătorii în New Orleans. Când se întorseseră și le explicaseră regulile complicate ale jocului, acesta deveni jocul preferat în cercul lor de prieteni și fu adăugat în programul de distracții de la cazinoul lui Dodger.

Cu toate astea, în sălile de la parter jocul nu era nici pe departe la fel de înverșunat ca aici sus, și nici mizele nu erau la fel de mari. Se întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să-i pomenească într-o doară lui Greystone că îi oferea o alocație prea mare fiicei sale din moment ce își permitea să participe la jocurile lor private.

[1] Joc de poker în care o parte din cărți se dau cu fața în jos și altele cu fața în sus (n.tr.)

Fură împărțite mai multe cărți, se făcură pariurile, iar Grace câștigă runda. Zâmbetul ei victorios aproape că lumină încăperea. Ceilalți mormăiră, motiv pentru care zâmbetul ei se lărgi și mai mult.

– Niciodată nu știi când să te oprești din pariat, Lovingdon, îl șicană ea, și glasul ei îi dădu o senzație neobișnuită.

Când râsese el ultima dată sau când zâmbise, dacă tot veni vorba?

– Ar trebui să joci cu tata, replică Langdon. Am auzit că el nu pierde niciodată.

– Nici Grace nu prea pierde, comentă Drake și începu să împartă cărțile pentru mâna următoare. Reușea să mă bată chiar și când eram copii și jucam păcălici sau alte jocuri prostești în care nu trebuie decât să potrivești două cărți asemănătoare.

– Și în toți anii ăștia eu am crezut că mă lăsai să câștig!

Drake îi făcu cu ochiul. Până să fie adus în sânul familiei lui Grace, își trăise mare parte din copilărie pe străzi, ca un derbedeu. Nu vorbise niciodată de viața lui de dinainte, dar erau momente când Lovingdon putea să vadă cât de mult îl apăsau acele amintiri. Se devotase acestui loc și muncii, asigurându-se că localul aducea un profit bunicel, revanșându-se astfel față de cei care îi oferiseră o nouă viață.

– S-a petrecut ceva interesant la balul de la Claybourne? întrebă Avendale.

Grace ridică din umărul ei mic, ca de alabastru.

– Dacă vrei să știi ce se întâmplă la baluri, ar trebui să participi.

– Sincer, nu-mi pasă. Întrebam din politețe, ca să fac conversație.

– Mai degrabă încercai să-mi distragi atenția de la cărțile pe care le primim. Deși am auzit că o anumită domnișoară a fost văzută în grădină, în compania unui gentleman mai în vârstă.

– Cine?

Ea îl privi tăios.

– Nu e genul meu să bârfesc.

– Atunci de ce ai adus vorba de asta?

Ea zâmbi; zâmbetul acela fermecător despre care Lovingdon bănuia că îi aduce pe unii bărbați în genunchi în fața ei.

– Ca să-ți distrag atenția! Acum te vei întreba dacă nu cumva doamna aceea ar fi fost o ducesă perfectă pentru tine.

– Nu mă interesează căsătoria. Și îndrăznesc să spun că la fel stau lucrurile pentru toți cei de la masa asta, în afară de tine, desigur.

– Dar aveți nevoie de moștenitori.

– Nu-i nici o grabă, comentă Lovingdon scurt. Tatăl meu era destul de bătrân când m-a avut pe mine.

– Motiv pentru care mama ta a rămas văduvă de tânără.

– O căsnicie timpurie nu oferă nici o garanție că nu vei rămâne singur.

Și imediat îi păru rău că rostise aceste cuvinte. După doi ani, pierderea pe care o suferise încă îl mai apăsa. Mama lui îl încuraja să meargă mai departe. Ea reușise relativ ușor, după ce murise tatăl lui, însă ei nu se căsătoriseră din dragoste. Nu, ea aflase ce înseamnă dragostea de abia după ce renumitul Jack Dodger, faimosul proprietar la Dodger's Drawing Room, fusese numit tutorele lui Lovingdon.

Grace se îmbujoră, iar el bănui că dacă ar mai fi avut pistrui, aceștia ar fi dispărut sub tenta roșiatică a obrajilor ei.

– Desigur. Îmi pare rău. Am... am vorbit fără să gândesc.

– Nu mai contează. Nici eu nu trebuia să reacționez așa.

O atmosferă tensionată se așternu în încăpere. Nimeni nu amintea vreodată de Juliette. Uneori era ca și cum n-ar fi existat decât în mintea lui. În ultimul timp, îi fusese din ce în ce mai greu să-și amintească parfumul ei, nuanța părului sau a ochilor ei albaștri. Oare semănau cu cerul la răsărit sau la apus?

Grace își întoarse atenția asupra cărților și el se trezi că o privește lung, studiind felul în care pielea ei revenea la culoarea obișnuită. Probabil că avea obrajii calzi, însă bănuia că tot trupul ei era cald. Ar fi fost mai bine să renunțe la joc și să-și găsească o femeie, dar în noaptea asta nu-l interesa nici una dintre femeile pe care le vizitase în ultimul timp. Da, îi satisfăceau dorințele carnale, dar nu se simțea cu adevărat viu când era cu ele. Se părea că în ultimii doi ani din viața lui funcționase mai degrabă ca o mașinărie. Punea un picior în fața celuilalt fără să se gândească sau să aibă vreun scop. Își întoarse atenția asupra perechii sale de valeți, îndepărtând gândurile sumbre.

Nu fu nici o surpriză faptul că nici el, nici Grace nu câștigară mâna aia. Jocul părea să fie unul banal, și cu toate astea găsi că era o ușurare faptul că trebuie să se concentreze pe ceva care nu conta absolut deloc. Avea destui bani în cufere, așa că nu-i păsa dacă

pierdea. Fusese crescut cu principiile de viață ale tatălui său, și anume că datoriile erau lucrătura diavolului. Omul trebuia să plătească totul în viață. El nu rămăsese dator nimănui, pentru că datoriile sfârșeau prin a îngenunchea un om atunci când se aștepta cel mai puțin.

Noaptea continuă, iar conversația încetă aproape complet, pentru că erau toți concentrați pe cărți. Grace câștigă jumătate din jetoanele lui Lovingdon.

În mod normal ar fi fost furios peste măsură, dar el era fermecat de îmbujorarea care apărea în obrajii lui Grace și de felul în care îi sclipeau ochii albaștri atunci când câștiga. Faptul că trăia atât de intens un joc atât de comun, în timp ce pe el nu-l mai mișcau nici măcar cele mai importante aspecte ale vieții...

La mâna următoare, Grace primi două regine și un valet, iar Lovingdon se pricopsi cu un rege, un zece și un nouă. Drake și Langdon se retrăseseră încă din runda anterioară. Ultimele cărți fură plasate pe masă cu fața în jos, în dreptul jucătorilor rămași.

Grace bătu ușor cu degetul pe carte.

– Pariez cincizeci.

Își aruncă jetoanele în teancul din mijlocul mesei ca și cum nu ar fi contat cât de mare era suma; pe de altă parte, nici unul dintre ei nu juca pentru bani. Jucau numai pentru exaltarea pe care o simțeau atunci când câștigau. Jetoanele nu reprezentau decât o formă de-a măsura acel câștig.

– Eu cred că am terminat pentru noaptea asta, spuse Avendale, întorcându-și toate cărțile cu fața în jos.

Lovingdon își privi ultima carte, apoi își mută privirea asupra lui Grace, care părea încrezătoare, trăsătură care o caracteriza întotdeauna. Puse și el cincizeci, dar mări valoarea pariului cu încă o dată pe atât.

Ea îi egală suma fără nici o ezitare.

– Vreau să măresc suma finală de câștig, spuse ea.

– Atunci fă-o.

– Doresc să pariez ceva diferit.

Lovingdon nu fu singurul căruia îi captă atenția. Practic putea simți ca pe ceva palpabil curiozitatea și interesul celorlalți bărbați de la masă. Spera că el nu era atât de ușor de citit.

– Ce vrei să spui?

Ea își umezi buzele. Apoi înghiți, iar mușchii delicați de la gât i se mișcară ușor.

– Pariul e sub forma unei favori. Dacă ai cărți mai bune decât mine, îmi poți cere orice și eu mă voi supune. Dacă am eu cărți mai bune, atunci tu îmi vei face pe plac.

– Nu fi ridicolă! izbucni Drake. Nu așa se joacă poker. Folosește-ți jetoanele sau ieși din joc.

– Stai un pic, mormăi Lovingdon, studiindu-i chipul cu atenție. Ochii ei păreau luminați din interior, iar pielea îi era ușor îmbujorată. Sunt sigur că a așteptat momentul ăsta toată noaptea. Părerea mea e să-i facem pe plac.

– De ce am impresia că tocmai am pășit într-o dispută care nu ne privește? întrebă Drake. Știi ce se petrece aici?

Lovingdon începu să se joace iarăși cu moneda lui norocoasă.

– Am o idee destul de bună.

Trebuia să recunoască: Grace nu își trădase planurile prin nimic, îl privise direct, fără ascunzișuri. Prin urmare, avusese dreptate. Planul ei era ca prin jocul de poker să câștige ajutorul lui.

– Doar nu vorbești serios când spui să-i facem pe plac? insistă Drake. Habar n-ai ce-o să-ți ceară.

– Mă îndoiesc că va cere ceva dezgustător. Doar ea este în pericol, pentru că nu știe ce i-aș putea cere eu, iar eu nu am standarde morale foarte ridicate.

– Nu poți cere nimic în afara normelor sociale sau care i-ar putea pune reputația în pericol, rosti Drake.

– Și pariul ăsta presupune un set de reguli? o întrebă Lovingdon.

Ea ridică bărbia.

– Nu.

– Nu-i permite una ca asta, spuse Drake.

– Doamna este dispusă să sufere consecințele unui gest atât de nechibzuit, așa că nu am încotro, îi aminti Lovingdon.

– Eu sunt stăpânul aici. Este cazinoul meu, insistă Drake.

– De fapt, nu este. Proprietarii sunt tatăl meu vitreg, tatăl lui Langdon și mama lui Grace. Așa cum pe tine te respect pentru felul în care administrezi cazinoul, la fel trebuie să respect și faptul că doamna are dreptul de-a paria orice dorește. Atâta timp cât

înțelege că nu va fi absolut deloc încântată de ceea ce-i voi cere, dacă voi câștiga.

Drake se înclină spre ea.

– Grace, ăsta nu este un plan înțelept. N-ai de unde să știi ce ți-ar putea cere.

Grace zâmbi fără să-și mute privirea din ochii lui, iar zâmbetul ei aproape îl distruse. Îl provoca să-i ceară ceva imoral. Oh, Lovingdon se gândi la cât de mult avea să se distreze arătându-i cum se comportă bărbații cu reputație scandaloasă...

Se opri brusc, de parcă gândurile i s-ar fi lovit de un zid de cărămidă. Ea era Lady Grace Mabry, care iubea pisicuțele, fura cutii de biscuiți și se cățăra în copaci. Ce naiba se întâmpla cu el, de se gândea la trupul ei înfășurat în cearșafuri de mătase? Merita să fie biciuit și bănuia că Drake ar fi fost mai mult decât dornic s-o facă dacă și-ar fi dat seama de calea desfrânată pe care o apucaseră gândurile prietenului său.

– Dacă tu crezi că cerința lui ar putea fi mișelească, atunci sunt și mai curioasă, spuse Grace. Cu toate astea, sunt pregătită să pariez cu o favoare atâta timp cât tu, Lovingdon, înțelegi că nu vei fi deloc încântat de ceea ce-ți voi cere, dar vei fi obligat să te conformezi până când eu voi fi satisfăcută de rezultat.

„Oh, sunt sigur că te voi satisface", îi veni lui să murmure. Pentru prima dată după foarte mult timp, simți un fior de excitație. Era straniu cum toate bețiile, jocurile de noroc și aventurile pe care le avusese păleau în fața ideii că ar putea să o învingă la acest joc... și a posibilității de-a fi înfrânt, și că cerința ei avea să-l înfurie peste măsură, pentru că știa sigur ce voia de la el. Era ceva neobișnuit pentru el să fie atât de alert, să aibă simțurile atât de ascuțite după ce trăise parcă învăluit în ceață atâta timp. Încuviință cu un semn din cap.

– Te rog, fă cum poftești! Sunt de acord cu pariul.

Dumnezeule, cât de victorioasă părea! Lovingdon își dădu seama ce carte avea dinainte să apuce ea s-o întoarcă. De pe masă îi zâmbi o regină de cupă.

– În total, trei regine.

– Știu și eu să număr, milady.

Își întoarse cele două cărți din față și văzu cum Grace se albește la față. Cei trei regi ai lui îi pecetluiseră soarta.

– Înțeleg. Își mută privirea ca de safir spre el, mijì ochii și își umezi buzele. E o realizare uimitoare!

– Eu am încercat să te avertizez.

Ea încuviință și își încleștă atât de puternic maxilarul, că el se temu să nu-și fărâme dinții până la gingii.

– Ce îmi ceri?

Nu avea de ce să se simtă vinovat doar pentru că avusese cărți mai bune decât ale ei. N-avea să cadă în capcana asta. Era perfect conștient de faptul că restul domnilor așteptau cu sufletul la gură ce avea să spună. Deși era cunoscut ca un om care profita din plin de ocaziile care i se iveau, îl deranja faptul că îl vedeau ca pe un agresor care urma să profite de ea, o fată pe care o iubeau ca pe o soră, în ciuda faptului că nu erau rude de sânge.

– Știi de ce am nevoie.

– Noi nu știm. Te rog să ne luminezi, interveni Drake.

– E ceva absolut nevinovat, vă asigur, spuse ea în timp ce se ridica la fel de grațioasă ca o regină care tocmai fusese trădată de servitorii ei, dar care refuza să se lasă pradă lacrimilor.

Se ridicară și ceilalți bărbați din jurul mesei, în afară de Lovingdon.

– Drake, vrei te rog să-mi faci rost de o trăsură? Eu mi-am trimis vizitiul acasă.

– Mie mi-a ajuns noaptea asta, comentă Lovingdon, împingându-și scaunul în spate și ridicându-se, la rândul lui. Te voi conduce eu acasă.

Capitolul 4

Trăsura înainta cu viteză pe străzile Londrei. Înăuntru se lăsase o tăcere la fel de apăsătoare și de grea ca o ceață. Lovingdon stătea vizavi de Grace. Deși se uita pe fereastră, îi simțea privirea ațintită asupra ei.

– Ai trișat, spuse ea încet.

– Și tu.

Ea nu se sinchisi să nege acuzația. Trișatul nu era un păcat la fel de mare ca minciuna.

– Atunci n-ar mai trebui să plătesc pariul, adăugă ea.

– Ai fi avut aceeași părere și dacă ai fi câștigat?

Grace oftă, un gest de nerăbdare și de furie. Se așteptase din partea lui să joace ca un gentleman, nu ca un cartofor. Nu trebuia să o uimească nimic. Se pare că zvonurile despre lipsa reperelor morale din viața lui erau adevărate. Blestemat să fie! Chiar dacă ar fi câștigat necinstit, ea tot l-ar fi obligat să-și plătească datoria.

– Nu, ai perfectă dreptate. Am avut șanse egale, indiferent de finalul jocului. Își întoarse puțin capul ca să se uite la el și își frecă brațele de frig. Îți mulțumesc pentru că nu le-ai spus ce voiam de la tine.

El se dezbrăcă de haină, se întinse spre ea și i-o puse pe după umeri.

– E atât de caldă, murmură ea, trăgând în piept mirosul de trabuc, whisky și ceva mai profund, mai întunecat, caracteristic numai lui. Miroase ca tine.

– Nu mă vei mai deranja de la treburile mele. Vreau să-ți scoți din cap ideea asta absurdă că te voi ajuta în vreun fel să-ți găsești marea dragoste. Trebuie să știi ce calități vrei să găsești la un bărbat. Dragostea este o descoperire personală, Grace.

– Știu. Oftă, încuviință și apoi își mută privirea înapoi pe fereastră. Lord Bentley, cred.

– Ce e cu el? întrebă el tăios.

– Cred că sentimentele lui sunt sincere. Mi-a spus că sunt frumoasă și că mă poartă cu el în vis în fiecare noapte.

– Pe de altă parte, și eu te visez.

Cu inima bubuindu-i în piept, Grace își întoarse brusc capul ca să se uite la silueta învăluită în întuneric a lui Lovingdon.

Își dorea să-i poată vedea ochii! Ochii lui erai ascunși în umbră. Făcu o mișcare. Încet.

Rapid. Până când mâna lui ajunse să-i mângâie obrazul, o atingere atât de ușoară că aproape nu exista, dar care aproape îi ardea pielea.

Inhală parfumul lui aspru și masculin. Era atât de aproape, că abia ar fi încăput un ac între ei.

– Ești atât de frumoasă! Vocea lui pătrunzătoare și răgușită o făcu să se înfioare până în vârful degetelor. De multă vreme am dorit să-ți mărturisesc dragostea, dar suntem prieteni de atât de mult timp și-mi închipuiam că o să râzi...

– Nu! Niciodată!

– În visele mele, ne aflăm pe un deal. Stăm întinși pe iarba rece, cu trupurile atât de apropiate, că ne încălzim la fel de mult ca soarele care strălucește deasupra noastră.

– Lovingdon...

– Bentley ți-a vorbit la fel de frumos?

– Nu chiar, dar nu era departe.

– Și tu ai crezut astfel de baliverne?

Grace îngheță. Nici măcar nu îndrăznea să respire.

– Crezi că a mințit?

El se îndepărtă puțin de ea.

– Toți bărbații mint, Grace. Ca să obțină ceea ce vor.

Cuvintele de dragoste pe care le rostise mai devreme nu însemnaseră nimic. Ce toantă era pentru că se lăsase ademenită...

Se aruncă asupra lui și-l lovi în umăr cu toată puterea ei.

– Ticălosule!

Lovingdon râse cu poftă în timp ce se așeză pe bancheta din fața ei.

– Ai meritat-o! Ai reușit să-mi strici două nopți, într-o singură săptămână!

– De ce? Pentru că te-am provocat în noaptea asta? Nimeni nu e mai bun ca mine la jocul de cărți.

– Și nimeni nu trișează mai bine ca tine.

– În afară de tine. Și situația aceasta o enerva la culme pentru că și el o lăsase să câștige, dar ea crezuse că joacă mai bine decât el. Ce pacoste! Așadar, în privința lui Bentley, cum îmi dau seama când spune adevărul și când minte?

– Dacă îți spune prea multe dulcegării, atunci te minte.

– Și asta e valabil mereu?

– Mereu.

– Prin urmare, dacă un bărbat îmi spune că sunt frumoasă, trebuie să-l tai de pe lista pretendenților?

– Ar fi înțelept s-o faci, deși presupun că există și excepții de la regulă.

– Tu le spui femeilor că sunt frumoase?

– Tot timpul.

– Și minți de fiecare dată?

Oftatul lui plin de nerăbdare răsună în interiorul trăsurii.

– Cuvintele trebuie s-o facă pe femeie să se simtă prețuită, să o seducă. Să o facă să creadă că este singura care mi-a stârnit interesul – și pe moment așa și este. Doar că nu mă va ține în mrejele ei prea mult timp.

– Deci îi vei frânge inima.

– Sunt sincer, Grace. Femeile din viața mea nu au așteptări nerealiste de la viață.

– Cred că te înșeli în privința lui Bentley.

– Întreabă și tu mai multă lume. Sunt sigur că vei descoperi că a folosit aceleași cuvinte și cu altele.

– Ah, da, chiar așa... lasă-mă să mă fac de râs. Își frecă brațele pe sub haină. I se făcuse iarăși frig, dintr-odată. La ce alt aspect trebuie să fiu atentă?

– Complimentele mincinoase vin de obicei sub forma unor cuvinte rimate, ridicole și înflorite. Cel puțin în cazul meu.

– Tu nu i-ai făcut niciodată complimente lui Juliette?

– Nu vom discuta niciodată despre cum am curtat-o eu pe Juliette. Niciodată!

– Îmi pare rău...

– Nu-ți cere scuze. Doar ia aminte la cuvintele mele!

– Cum dorești. Atunci să ne întoarcem la problema noastră, la lecția pe care doreai să mi-o dai. Mă simt ca o prostănacă. Iată-mă aici, cu atâția bărbați care doresc să-mi facă declarații de amor, iar eu nu sunt în stare să le deslușesc adevăratele intenții. Deși tu m-ai sfătuit să mă încred în propriile instincte.

– Bentley nu e potrivit pentru tine.

– Cum tu refuzi să mă ajuți, nu sunt sigură că pot accepta părerea ta în ceea ce-l privește.

– Nu este o părere. Este un adevăr.

Caii încetiniră galopul pentru că trăsura intră în aleea curbă din fața casei. Curând, vizitiul opri. Un lacheu deschise ușa trăsurii.

Lovingdon păși afară, apoi o ajută să coboare. Îi oferi brațul său și o conduse în sus pe scări.

– Cum de ești atât de sigur în privința lordului Bentley? întrebă ea.

– Îl cunosc pe Lord Bentley.

Se întoarse cu fața spre el și, fără să se gândească, întinse o mână și-i mângâie șuvițele dese de păr blond de pe frunte.

– Dar un om nu se poate schimba?

– Tu meriți ceva mai bun decât un bărbat care trebuie să se schimbe.

Grace râse ușor și-și lăsă mâna pe umărul lui. Îl simți puternic, musculos, viguros.

– Acum am impresia că mă lingușești.

– Nu te-aș putea minți niciodată, Grace.

Mâna ei alunecă un pic mai jos, pe pieptul lui, în locul unde inima îi bătea atât de puternic. Dar el păru să nu observe atingerea ei.

– Și cu toate astea, m-ai mințit. În trăsură.

– Aia a fost doar o lecție, una pe care sper să o fi învățat.

– Ești un profesor îngrozitor. Ai putea la fel de bine să-mi citești în palmă.

– Eu nu vreau să-ți fac rău. Din contră, vreau să te scutesc de suferință.

Ea pufni și făcu un pas înapoi.

– Așa că pe viitor nu o să mă mai încred în cuvinte mieroase. Își ridică privirea spre streașina casei. Doar dacă, bineînțeles, nu cumva respectivul gentleman este un poet.

– Nici măcar atunci, Grace.

– Vom vedea ce-mi dictează inima. Mai am o singură întrebare.

– Tu întotdeauna mai ai câte o întrebare.

Ignoră tonul lui arțăgos.

– Crezi că vei putea participa la balul de St. John's Day organizat de familia mea?

– Probabil că nu.

Grace dădu din cap, își mușcă buza de jos, cântări posibilitățile în minte – între ei rămâneau de fiecare dată foarte multe cuvinte nerostite.

– Îmi amintesc că te-am văzut dansând cu Juliette la balul de St. John's Day, cu un an înainte să vă căsătoriți.

El păru că îngheață pe loc, aproape că nici nu mai respira.

– Suferi atunci când oamenii vorbesc despre ea?

– Uneori. Totuși, mi-e la fel de greu și când nu vorbește nimeni despre ea.

– Eu sunt mereu aici, dispusă să te ascult, Lovingdon.

El se uită în jos, la pantofii din picioare.

– Eram atât de tineri eu și ea. Ne-am întâlnit la primul bal la care am participat vreodată. Și de atunci nici nu am mai fost la vreun bal la care nu mergea și ea.

Mărturisirea lui o făcu să lăcrimeze. Simțea că o doare inima de tristețe.

– Crezi că o să te simți singur, că o să-ți lipsească.

El își ridică privirea spre ea.

– Nu știu ce aș simți.

Grace încuviință și înghiți cu greu.

– Eu nu am suferit o pierdere atât de mare ca tine. Nu am de unde să știu cât de mult suferi. Dar și eu am suferit și am descoperit că este mai ușor să merg mai departe dacă mă concentrez pe ceea ce am și pentru care pot fi recunoscătoare.

El se întoarse complet cu fața spre ea.

– Tu pentru ce ai suferit, Grace?

Ea scutură din cap.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Are legătură cu flăcăul ăla pe care îl iubeai? Cel care s-a însurat cu altcineva?

Ea izbucni în râs și minți, pentru că era mai ușor decât să-i dezvăluie adevărul. Își dorea să nu fi făcut comentariul acela și acum voia să scape cât mai repede din încurcătură.

– Da. O prostie, sincer. Nu putem compara cele două situații. Noapte bună, Lovingdon. Somn ușor!

Ea simți cum o urmărește cu privirea până când intră în casă. Era bucuroasă că nu insistase mai departe cu conversația, deși o parte din ea își dorea s-o fi chemat înapoi, s-o cuprindă în brațele lui și s-o convingă să-i povestească totul.

Drake Darling făcu o ultimă însemnare în registru. Era târziu, trebuia deja să fie în pat, dar somnul nu prea se lipea de el în ultimul

timp. Simțea mereu că trebuie să dovedească ceva, să îndrepte neregulile din societate, că mereu rămânea câte ceva de făcut.

Închise registrul. Se lăsă pe spătarul scaunului și închise și ochii, abandonându-se complet amintirilor. Se născuse ca Peter Skyes, fiul unui hoț despre care numai el știa că fusese și criminal. Nimeni nu știa că reușise să se strecoare până la locul spânzurătorii și că îl văzuse pe taică-su plătind cu viața pentru faptul că o omorâse pe mama lui. Frannie Darling trăia cu impresia că îl protejase de la aflarea adevărului. Dar el era un copil al străzii. Indiferent cât de mult se schimba, asta era o calitate care nu putea fi ștearsă niciodată.

Când Miss Darling se căsătorise cu ducele de Greystone nu mai avusese nevoie de numele acela de familie, așa că și-l însușise Peter, într-o încercare simbolică de-a scăpa de al tatălui său. Uneori chiar se prefăcea că tatăl lui adevărat era Greystone. Mai mult, își tatuase un dragon pe spate pentru că așa avea și ducele. Și când ducele îi arătase constelația Draco, Peter insistase ca de atunci înainte să-l cheme Drake, în onoarea dragonului făcut din stele. Deși fusese primit în sânul familiei Mabry, el știuse dintotdeauna că nu făcea parte din ea. La șaptesprezece ani venise să lucreze la Dodger's, hotărât să-și câștige singur banii, să dovedească...

– Spune-mi ce știi despre Bentley.

Drake deschise ochii. Lovingdon tocmai intrase ca o furtună în birou lui.

Omul arăta de parcă avea nevoie să distrugă ceva – sau pe cineva. Aveau vârste apropiate și se împrieteniseră destul de repede, pentru că viețile lor se asemănau într-o oarecare măsură.

– Vicontele Bentley?

Lovingdon încuviință rapid.

– Care este situația lui financiară?

– Nu cunosc toate detaliile. Are un cont deschis aici, deci joacă pe datorie, dar și le plătește la sfârșitul lunii. Apoi o ia de la capăt. De fapt, e chiar plictisitor și previzibil.

– Da, plictisitor, previzibil. Lovingdon se duse la fereastră și se uită afară. Nu înțeleg ce vede ea la el.

– Care ea?

– Grace.

– La cine?

– La Bentley, se răsti Lovingdon. N-ai fost deloc atent la ce-am spus?

– Grace ți-a spus că e interesată de el?

– În trăsură. A povestit că-i toarnă baliverne.

– Baliverne? Și ei îi place asta?

Lovingdon se holbă la el ca un posedat.

– Ei i s-au părut cuvinte frumoase, poetice. Dar sunt baliverne – cum visează la ea și tâmpenii de genul ăsta.

„Dar lui Lovingdon de ce-i păsa? Și de ce-i făcuse Grace mărturisirile astea tocmai lui?" se întrebă Drake.

– De ce a venit în noaptea asta aici, mai exact?

– Va trebui s-o întrebi pe ea asta și, dacă tot o faci, avertizeaz-o și în privința lui Bentley, mai rosti Lovingdon, apoi ieși în grabă din biroul lui.

Se petrecea ceva foarte ciudat aici, în noaptea asta. Poate că trebuia, într-adevăr, să aibă o discuție cu Grace.

– Ce pui la cale, Grace?

În timp ce stătea în salonul ducesei, care dădea spre grădina udată de ploaie, Grace își ridică ochii din cartea pe care o citea, *Micuțele doamne*, și-l văzu pe Drake rezemat de tocul ușii, cu brațele încrucișate peste piept.

– Sunt sigură că știi ce-i aia o carte și când cineva citește.

Era imediat după prânz. Dormise până târziu și încă se mei resimțea după aventura secretă de noaptea trecută. Iar faptul că Drake alesese să renunțe la obiceiul lui de-a dormi până seara, ca să-i facă ei o vizită, nu prevestea nimic bun.

– Bentley?

Vocea lui Drake mustea a sarcasm.

– Ce-i cu el?

Drake se îndreptă spre scaunul din fața ei și se așeză.

– N-ai cum să-l consideri un pretendent serios pe Bentley, așa cum nici mie nu-mi trece prin minte să mă însor cu o femeie urâtă.

Ea afișă un zâmbet luminos.

– Te gândești la însurătoare? Mama va fi încântată.

– La naiba, Grace!

– Pe cine ai pus ochii?

– Fii sinceră cu mine, vrei?

Ea se rezemă pe spătarul confortabil al fotoliului.

– De unde ai aflat de Bentley?

O cercetă cu ochii mijiți. Ea refuză să se lase intimidată.

– Lovingdon s-a întors la club ieri-noapte și m-a întrebat de datoriile lui Bentley.

Grace încercă să nu-și trădeze bucuria la auzul acestei vești – se părea că lui Lovingdon, în ciuda faptului că susținuse sus și tare că nu-l interesează cu cine se mărită ea, îi păsa.

– Ce ascunzi? întrebă Drake.

La fel ca mama ei, Drake își începuse viața pe străzi și, în ciuda anilor care trecuseră de când se luptase ca să supraviețuiască în mediul acela ostil, încă-și mai amintea trucurile. Iar ea încerca să-l tragă pe sfoară.

– Nu fi prostuț!

Aplecându-se în față și rezemându-și coatele pe genunchi, o studie cu privirea lui scrutătoare de parcă ar fi putut citi până în străfundurile sufletului ei.

– Pui ceva la cale și are legătură cu Lovingdon. Pun pariu că ai pierdut intenționat ultima mână la poker, ieri.

– Ai pierde pariul ăsta. Eu îmi doream să câștig.

– Și favoarea?

Drake îi era apropiat ca un frate, ba chiar mai mult. El o ținuse de mână când se duseseră la târguri, o purtase în cârcă când ea era prea obosită ca să meargă și împărțise cu ea plăcintele pe care le furase din bucătărie. Nu avea să-i înșele încrederea, chiar și fără să-i ceară lucrul acesta.

– Bărbații roiesc în jurul meu ca albinele în jurul mierii. Voiam să mă ajute să-mi dau seama care gentleman mă iubește cu adevărat.

– Ești mult prea isteață ca să te încrezi în șiretlicurile vreunui bărbat, iar eu sunt prea inteligent ca să cred că numai asta urmărești, comentă Drake, apoi făcu ochii mai. Vrei ca el să fie una dintre albine?

– Categoric nu! E complet nepotrivit!

Lăsă cartea la o parte, se ridică și se duse la fereastră. Picăturile de ploaie se prelingeau pe geam, natura plângea.

– El nu se va mai recăsători, Grace. S-a rupt ceva în sufletul lui atunci când au murit Juliette și Margaret. Nu-l poți transforma în bărbatul care era înainte, scumpa mea. Lovingdon nu mai poate fi la fel.

– Nu m-ai ascultat? Nu doresc să mă curteze, dar asta nu înseamnă că nu ar trebui să încerc. Că nu ar trebui să încercăm amândoi. Să-l transformăm în bărbatul care era înainte, vreau să spun. Nu-mi pasă că nu mă iubește – dar îmi pasă că-și distruge viața.

– Îl urmăresc de doi ani, Grace. I-am fost alături în cele mai dificile momente. Chiar dacă se va vindeca, tot îi vor rămâne cicatrice.

– Toți avem cicatrice.

Ale ei erau mai hidoase decât cele ale lui Lovingdon. Numai când Drake veni lângă ea, își observă reflexia în geam.

– Cele din interior sunt mult mai greu de purtat decât cele din exterior, spuse el.

– Dar cele din interior nu sunt la fel de urâte. Nici măcar nu se văd.

– Tocmai asta le face mai periculoase. Drake oftă. De cât timp îl iubești?

Ea scutură din cap.

– Nu îl iubesc! Oh, am fost înamorată de el când eram mai mică, dar nu a fost nimic mai mult decât o fantezie copilărească. Nu sunt într-atât de nătângă încât să nu-mi dau seama de asta. În plus, nu am de gând să fiu alegerea de rezervă a nici unui bărbat și mă tem că pentru el nu va mai exista nici o femeie la fel de minunată ca Juliette. Dar mă poate ajuta cu informațiile pe care le are și, dacă, în timp ce mă ajută pe mine, ajunge să participe din nou la evenimente sociale, atunci împușc doi iepuri dintr-o lovitură. N-o să concureze pentru a-mi capta atenția, pentru că nu are nevoie de zestrea mea.

– Nici eu.

Înainte ca ea să-i poată citi expresia de pe chip, el se întoarse și porni spre ușă.

– Ai grijă, Grace! Dacă îl pui într-o situație dificilă și ajunge să te rănească, voi fi nevoit să-l omor.

Ar fi trebuit să fugă după el. În schimb, se cufundă în fotoliu. Pentru ea, Drake fusese întotdeauna ca un frate mai mare. Nu era o legătură de sânge, ci de inimi.

Ceea ce simțise pentru Lovingdon în copilărie fusese complet diferit. O lăsa fără aer numai cu o singură privire, îi încălzea trupul cu o singură atingere întâmplătoare și-i făcea inima să tresalte de exaltare doar dacă îi adresa un cuvânt. Dar acum nu mai avea această putere asupra ei. Acum era doar mijlocul prin care avea să-și atingă scopul – unul care conta mai mult decât îndrăznea ea să-i spună.

Era recunoscătoare pentru că o avertizase în privința lui Bentley. Dar oare putea avea încredere în ceea ce-i spusese? Îi promisese că nu avea s-o mintă niciodată...

Dar dacă însăși promisiunea aceea fusese o minciună?

– Cuvintele care sunt prea lingușitoare, rosti Grace în timp ce turna ceaiul, la masa de fier forjat din grădină.

– Prea lingușitoare? se miră Lady Penelope, verișoara ei și fata contelui și a contesei de Claybourne.

Grace o invidiase dintotdeauna pentru părul ei negru ca noaptea care îi scotea în evidență ochii.

– Da, știi tu. Multe adjective și adverbe și cuvinte drăguțe.

– Dar mie îmi plac cuvintele drăguțe, spuse Lady Ophelia, sora lordului Somerdale.

Ea avea un păr bălai, care îi amintea lui Grace de lanurile de grâu în bătaia vântului. Ochii ei erau uimitor de verzi.

– Da, dar tocmai asta e și ideea. Noi le folosim pentru că ne plac, dar, dacă le folosesc ei, atunci înseamnă că ne mint.

– De unde ai aflat asta? întrebă domnișoara Minerva Dodger.

Ea era sora vitregă a lui Lovingdon, așa că nu putea să-i spună adevărul. Fără îndoială avea să-i vorbească despre asta, și Grace avea să piardă orice speranță că va mai primi vreodată ajutorul lui. Minerva nu avea un ten la fel de deschis ca Lovingdon. Grace bănuia că îl moștenise pe tatăl ei. Avea ochii negri ca tăciunii și părul de culoarea mahonului.

– De la un gentleman.

– Care gentleman?

– Nu contează. E foarte experimentat în privința asta.

– Prea bine... O să-mi notez ce ai spus, dar mie îmi sună a prostii.

– Nu trebuie să-ți notezi.

– Credeam că urma să publicăm o carte care să le ajute pe doamne să-și dea seama dacă un gentleman le vrea numai pentru zestrea lor. *Ghidul unei lady pentru depistarea vânătorilor de zestre.*

– Păi, da, însă nu știu dacă avem suficient material deocamdată.

– Eu cred că trebuie s-o facem, spuse Lady Ophelia. Chiar dacă am publica fie și numai două pagini. Uite ce a pățit Lady Sybil! La balul de ieri-noapte aproape a izbucnit în lacrimi din cauza bombănelilor soțului ei, numai pentru că purta o rochie de aceeași culoare cu a surorii sale. Dar lui de ce îi pasă? Dacă mă întrebi pe mine, soția ar trebui să fie mai importantă decât sora. Ar fi trebuit să-i spună surorii sale să-și schimbe rochia.

– Mi s-a părut mereu un domn atât de drăguț, comentă Minerva.

– Tuturor ni s-a părut așa, zise Grace cu convingere în glas. La ultimul sezon chiar mă gândeam să-l accept printre pretendenți, dar apoi mi-am dat seama că Syb îl iubea. M-am temut că nu va mai fi prietenă cu mine dacă îl încurajam. Acum îmi pare rău că s-a măritat cu el.

– Nu este vina ta, o liniști Lady Penelope. Și eu aș fi făcut un pas înapoi de dragul unei prietene. Motiv pentru care trebuie să ne ajutăm între noi, să-i identificăm pe cei mai răi, ca să putem evita o astfel de soartă nefericită.

– Am auzit ceva destul de neliniștitor, începu Lady Ophelia, dar cum este vorba de draga mea prietenă, Lady Chloe, nu trebuie să suflați nici o vorbă!

– Nu vom spune mai departe, o asigură Penelope. Masa asta rotundă e precum cea de la curtea regelui Arthur. Onoarea ne obligă să păstrăm secretele care se discută aici.

Minerva râse.

– Faceți mereu o dramă din tot! Ar trebui să jucați pe scenă.

– Să nu crezi că nu mi-a trecut prin gând. Pe tata nu cred că l-ar deranja. Lui nu prea îi pasă de ce crede lumea, dar cu mama e o altă mâncare de pește. Ea spune că purtarea noastră se răsfrânge nu doar asupra lui tata, ci și asupra unchiului, adăugă ea și se uită cu subînțeles la Grace.

– Mă îndoiesc că pe tata l-ar deranja.

– O să mă gândesc la asta dacă nu-mi găsesc un pretendent în sezonul ăsta. Între timp, Ophelia, povestește-ne despre Chloe.

– Ei bine... Se uită circumspectă prin grădină. Se întâlnește cu Lord Monroe. Se văd de la ultimul sezon, dar el încă nu i-a cerut mâna. Iar reputația ei va fi distrusă dacă nu o cere de soție.

– Sunt sigură că o va cere, spuse Grace. Dacă sunt... ei bine, știți voi, apropiați și se plac, atunci e doar o problemă de timp.

– Eu mă gândeam să-l confrunt...

– Asta e o idee proastă! Nu te băga!

– Da, presupun că ai dreptate. Lady Ophelia se uită la iarba peluzei. N-ar trebui să fie atât de greu să ne găsim un soț bun.

– Tu pe cine ai de gând să alegi? o întrebă Minerva pe Grace.

– Oh, n-am nici o idee. Pe primul care îmi va trimite un buchet cu florile mele preferate, cred.

– Florile tale preferate? Dar ce legătură are asta? întrebă Penelope.

– E ceva ce am aflat tot de la acel gentleman misterios. Bărbatul care mă iubește știe care e floarea mea preferată.

– O să notez și asta, rosti Minerva. Și domnul ăsta care te sfătuiește are un mariaj fericit? Aș vrea să știu cum a ajuns așa un expert.

– Este văduv.

Ea ridică ochii din carnet.

– Atunci, este bătrân?

Grace se strădui să nu trădeze adevărul.

– Foarte bătrân. „Față de un bebeluș de doi sau trei ani", adăugă în gând.

– Aș vrea să-l întâlnesc pe acest gentleman misterios al tău, spuse Minerva.

– O să văd ce pot face, dar trebuie să mărturisesc că nu este prea sociabil.

– Prin urmare, e și ramolit. E în toate mințile? Ori suficient de ager, încât să-și aducă aminte cum și-a cunoscut soția?

Grace se strădui să nu i se simtă în glas tristețea pe care o simțea.

– Da, suficient cât să-și amintească tot.

Capitolul 5

Un bărbat cu reputație proastă nu se trezea niciodată la prânz – ar fi fost prea devreme –, dar când Lovingdon primi vestea că mama

lui îl așteaptă în salon, statul în pat nu mai părea o alegere înțeleaptă. Nu se temea că o să dea buzna în dormitorul lui, dar, cu toate că nu avea companie feminină, nu voia ca ea să-l vadă în starea în care se afla, nebărbierit, cu ochii roșii și umflați și duhnind a tutun și a alcool.

Așa că se spălă și se bărbieri în grabă, se îmbrăcă elegant și coborî, încercând să pară bucuros de vizita ei.

Ea stătea într-un fotoliu verde și-și turna ceai. Își dădu seama că îmbătrânise foarte mult de când o văzuse ultima dată, iar lucrul acesta îl impresionă puternic. Nu credea că există vreun fiu care să-și iubească mama la fel de mult ca el, iar dacă asta însemna că era „băiatul mamei", el nu avea nici o problemă cu asta.

– Mamă, o salută el traversând încăperea și aplecându-se să o sărute pe obraz. Arăți bine.

– Mincinosule! Arăt îngrozitor! Nu dorm suficient.

– Și care dintre copiii tăi e de vină pentru asta? întrebă el, așezându-se pe scaunul de lângă ea și întinzându-și picioarele.

După ce se măritase cu Jack Dodger, născuse doi băieți și o fată. Descendența ei le oferea intrarea în lumea bună, în timp ce banii lui Jack Dodger îi făceau acceptabili în ochii societății. Lovingdon nu avea nici o îndoială să fiecare dintre ei avea să pătrundă, prin căsătorie, în familii aristocratice.

Mama lui nu spuse nimic, doar sorbi din ceai, iar acesta era un răspuns suficient de bun.

– Nu trebuie să-ți faci griji în privința mea. Eu sunt bine, o asigură el.

– Au trecut doi ani. Încă nu te-ai întors în lume. Nu poți jeli la nesfârșit.

El își scoase ceasul de buzunar din vestă. Îl moștenise de la tatăl său. În mod normal ar fi trebuit să ajungă la fiul bastard al tatălui său, dar Jake i-l dăruise lui Lovingdon când împlinise douăzeci și unu de ani. Pe capacul ceasului, în interior, tatăl lui păstra miniatura unei femei tinere, o servitoare despre care afirmase că fusese iubirea vieții sale. Fata care îl născuse pe Jake. Acum, în ceas se găsea portretul în miniatură al lui Juliette.

– Tata a iubit o singură dată. Poate că și eu sunt la fel.

– El n-a încercat să mai iubească. Îl chinuia sentimentul de vinovăție.

Lovingdon înțelegea mult prea bine. „Nu ne lăsa să murim."

N-ar fi trebuit să se îmbolnăvească. Ar fi trebuit să asculte rugămintea lui Juliette și să nu se avânte prin mahalale, să nu cedeze impulsului de-a face pe bunul samaritean. Ar fi trebuit să se mulțumească doar să doneze bani pentru a ajuta oamenii sărmani, să nu fi simțit nevoia să supervizeze munca altora. Și atunci când se îmbolnăvise, ar fi trebuit să-și trimită familia departe. Ar fi trebuit să moară el, nu ele.

Mama lui puse ceașca pe farfurioară.

– Nu spun că trebuie să te îndrăgostești din nou, dar cred că ți-ar face bine să începi să socializezi din nou.

– Te asigur că socializez mult, comentă el sec.

– Da, cu femei, sunt sigură.

Rămase cu gura căscată și aproape fu nevoit să și-o închidă cu mâna.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

– Sunt căsătorită cu un proprietar de cazinou care îmi povestește absolut tot. Nu sunt deloc naivă, știu ce înseamnă păcatul.

Lovingdon trebui să facă un efort să nu și-o închipuie pe mama sa implicată în activități păcătoase. Pe de altă parte, nu trebuia să fie uimit. Doar Jack îi oferise și lui primul pahar de băutură și primul trabuc. Tot Jack îl învățase să înjure și să joace cărți.

Ea se întinse spre fiul ei și-i strânse mâna.

– Henry, vreau să fii fericit.

El scutură din cap.

– Nu încă, mamă. Mi se pare îngrozitor să mă gândesc la așa ceva.

– Ia-o cu pași mici. În după-amiaza asta are loc petrecerea anuală în aer liber a contesei de Westcliffe. Ar trebui să te duci.

– Nu-mi pot imagina nimic mai plictisitor decât o partidă de crichet.

Ea se încruntă.

– Cred că ai uitat cât de mult îți plăcea să joci crichet. Dacă nu vrei s-o faci pentru tine, atunci du-te de dragul meu. Voi dormi mult mai bine, știind că, în sfârșit, mai vorbești și tu cu oameni.

– Dar vorbesc...

– Da, sunt sigură că vorbești cu femei cu reputație îndoielnică, dar eu nu la asta mă gândeam. Fă ceva adecvat rangului tău, măcar o dată.

– O să mă gândesc la asta... de dragul tău.

– Presupun că nu pot cere mai mult de-atât.

– Ai putea.

Ea zâmbi.

– Dar n-o voi face. Se ridică în picioare și el o urmă. Trebuie să plec. Trebuie să fac pregătiri pentru petrecerea aniversară a Minervei de săptămâna viitoare. Vii și tu, nu-i așa? O să fie un cerc mic de cunoștințe, câțiva prieteni buni. Va fi foarte dezamăgită dacă nu vii nici anul acesta.

El nici nu-și mai amintea de la câte aniversări lipsise: una sau două. Vinovăția începea să-l încolțească. Nu se rușina de purtarea sa, dar se străduise întotdeauna să nu-și etaleze păcatele în fața fraților mai mici. Ei îl priveau ca pe un model. Acum își dădu seama că greșise atunci când începuse să-i evite. Se simțea de parcă ar fi rătăcit printr-o ceață pe care, în sfârșit, soarele începea s-o destrame.

– Voi încerca să ajung.

Ea îl mângâie pe obraz.

– Străduiește-te să ajungi, pentru numele lui Dumnezeu. Nu-ți cer prea mult.

Nu, nu-i cerea prea mult. O conduse până pe hol.

– Că tot veni vorba, ai văzut-o pe Lady Grace în sezonul ăsta? întrebă mama lui. Am auzit că îl ia în calcul pe Lord Bentley.

– Pentru ce?

– Pentru căsătorie, desigur.

Contesa de Westcliffe era renumită pentru petrecerile pe care le organiza în grădina ei, iar Grace știa că nu și-ar fi putut dori o după-amiază mai plăcută. Soarele strălucea plin de veselie. Razele sale încălzeau aerul și sporeau mirosul de iarbă proaspăt cosită. Aproape tot domeniul Marlborough House era la cheremul invitaților. Unii se refugiaseră de căldură la răcoarea umbrarului. Alții jucau badminton sau crichet. Cei mai mulți sorbeau din șampanie și ciuguleau din prăjiturele delicioase.

Grace stătea pe un scaun, la umbra oferită de un ulm. În jurul ei, vreo șase gentlemeni se luptau să-i atragă atenția, iar ea se simțea foarte mulțumită că printre ei nu se număra și Lord Ambrose. Era pe cât se poate de fermecătoare în condițiile astea, dar nici unul nu-i inspira pasiune. Toți păreau să semene între ei, disperați să-i câștige atenție. Ea voia pe cineva care să nu fie așa de înnebunit, cu toate astea înțelegea că zestrea sa generoasă îi atrăgea și pe cei mai puțini bogați. Nu avea nimic împotriva lor. Dumnezeu știa că fusese crescută să înțeleagă că nu toată lumea era la fel de norocoasă și de bogată ca familia ei, dar prefera un bărbat care, cel puțin, se străduia să-și facă una prin propriile forțe.

Cu toate astea, îi zâmbi lordului Winslow, râse la glumele cumplite și deloc amuzante ale lordului Canbry și ascultă absorbită povestea lordului Carlton despre clipocelile pârâului și despre cum mutase el pietrele pentru a-i schimba sunetul. Se abținu să comenteze că dacă ar fi mutat bolovanii de pe câmpuri, poate culturile de grâu ar fi fost mai mănoase, iar el n-ar fi trebuit să alerge să-i aducă o cupă cu șampanie ca s-o impresioneze.

Faptul că moștenise de la mama ei priceperea de-a jongla cu cifrele, precum și înclinația spre logică era un blestem.

Lord Renken se bâlbâia îngrozitor, așa că nu vorbi deloc. Pe Grace nu o deranja bâlbâiala lui. Nu căuta perfecțiunea. Ea își dorea dragoste. Nici mama ei nu-și respingea soțul din cauza faptului că urma să orbească. Chiar dacă ar fi văzut perfect, nu l-ar fi putut iubi mai mult. Dar era greu să cunoști un om, dacă nu vorbea niciodată.

Și Lord Vexley era la fel de mut. Din când în când mai făcea un schimb de priviri cu ea, ocheade ascunse care păreau să-i dea de înțeles că simțea că nici unul dintre ceilalți gentlemeni nu putea concura cu el pentru a-i câștiga atenția. Nu putea nega că Vexley era chipeș, inteligent și că știa să facă conversație în timp ce dansa. Părea să o aprecieze pe *ea* mai mult decât zestrea ei, dar cum putea fi sigură?

Îl blestemă pe Lovingdon pentru că nu-i luase în serios problema, însă își zise că poate nici nu era o problemă serioasă. Nu făcea nimeni foamea, nu rămânea nimeni fără acoperiș deasupra capului și nici nu murea din cauza alegerii pe care avea s-o facă. Iar dacă nu făcea nici o alegere, părinții ei nu aveau s-o dezmoștenească. Nu încăpea îndoială că putea trăi foarte fericită și fără un soț, dar

o neliniștea ideea unei vieți lipsite de dragoste. Din câte știa, nimeni nu se îndrăgostise nebunește de ea. Iar ea considera că o femeie trebuia să treacă măcar o dată în viață printr-o astfel de experiență. Era prea mult dacă își dorea asta?

Lord Canbry tocmai începu să spună altă glumă când Grace se ridică și își aranjă fustele. El se opri la jumătatea unui cuvânt, iar expresia de pe chipul lui aproape o făcu să izbucnească în râs. În schimb, își aranjă pălăria în așa fel încât să-i umbrească mai bine ochii.

– Domnilor, dacă sunteți atât de amabili să mă scuzați...

– Vă însoțesc, spuse Lord Vexley, sărind în picioare.

Ea îi zâmbi cu căldură.

– Doamnele preferă să meargă singure acolo unde mă duc eu. Nu voi lipsi mult.

El își înclină capul ușor.

– Cum doriți.

În glasul lui simți o emoție pe care n-o putea defini prea bine. Să fi fost dezamăgire? Nerăbdare? Bănuia că era mai ușor pentru ea, care era obiectul atenției, decât pentru cei care se luptau pentru ea. Nu se afla în pericolul de-a fi respinsă, în timp ce toți domnii aceștia se străduiau s-o impresioneze. Poate că avea să-și mai uite de sentimentul de vinovăție dacă i-ar mâna spre doamne cărora le-ar face plăcere și i-ar accepta cu entuziasm. Strategia asta funcționase pentru Lady Cornelia și Lord Ambrose.

Se îndrepta spre casă când simți că i se ridică toate firele de păr de la ceafă, probabil efectul pe care îl avea privirea lordului Vexley asupra ei. Era de fiecare dată foarte conștientă de prezența lui, de atențiile lui... iar asta sigur însemna ceva, nu?

În timp ce se apropia de casă, îi văzu cu coada ochiului pe Lord Fitzsimmons vorbind cu draga ei prietenă, Lady Sybil. Stăteau în colțul cel mai îndepărtat al terasei, la umbra câtorva copaci și arbuști cu frunziș bogat. Nu auzea ce discutau, dar după chipul palid al lui Sybil își dădu seama că soțul ei o mustra iarăși. Fără îndoială, era vorba de ceva lipsit de importanță, ca de obicei. Omul acela era un monstru. Un prinț care se transformase într-un broscoi, în loc să fie broscoiul transformat în prinț, ca în poveste. Știa că nu era treaba ei, că trebuia să-și vadă de drumul ei, dar Sybil merita ceva mai bun.

Înainte să știe sigur ce avea de gând să facă, porni spre cei doi. Nasul lordului Fitzsimmons era la mai puțin de trei centimetri de al soției sale. Și o privea cu ochii mijiți de furie, în timp ce ea părea că se făcuse mică.

– Milord? strigă Grace. Milord Fitzsimmons?

Smucindu-și capul în direcția din care venea ea, bărbatul o sfredeli cu o privire care aproape o făcu să se împiedice. Dacă ar fi fost înțeleaptă, ar fi mers în direcția opusă. Din nefericire, nu-i curgea nici un pic de lașitate prin vene și devenea și mai curajoasă atunci când avea de-a face cu ticăloși. Asta i se trăgea de la faptul că avea frați mai mari și crescuse cu mulți băieți prin preajmă. Se putea apăra într-o luptă cu perne, dar și într-o dispută verbală.

– Sunt sigură că nu ați dorit să vă mustrați soția aici, rosti ea direct, încercând să se așeze în fața prietenei sale.

– Grace... începu Sybil.

– Lady Grace, asta nu e problema dumitale, zise Fitzsimmons.

– Ba mă tem că este și problema mea. Lady Sybil îmi este prietenă apropiată.

El se aplecă spre ea cu fața împietrită și cu degetul îndreptat spre nasul ei.

– Ai grijă...

Amenințarea lui se curmă brusc, într-un strigăt de durere. Grace văzu cum o mână îi prinde degetul și i-l răsucește. Lordului Fiztsimmons aproape că-i ieșeau ochii din cap de durere. Ea își întoarse capul puțin și-l văzu pe Lovingdon, cu o expresie abia stăpânită de furie.

– Dacă mai îndrepți vreodată degetul spre ea, ți-l voi rupe în două, mormăi Lovingdon printre dinții încleștați.

– Excelență, dar ea se amesteca în treburi care nu o privesc...

– Mulțumește-i providenței că a ajuns ea prima aici, în locul meu. Eu mi-aș fi folosit mai degrabă pumnul, și nu cuvintele. Te dai în spectacol când nu îți respecți soția, omule! Iar eu nu accept asta!

– Dar nu ești stăpânul meu... Au!

Pesemne că Lovingdon încă nu-i dăduse drumul și nu fu nevoie decât de o singură mișcare pentru ca Fitzsimmons să se îndoaie de la genunchi de parcă ar fi fost gata să cadă la pământ, în agonie.

– Te vei purta mai frumos cu soția ta ori vei da socoteală în fața mea. M-ai înțeles?

– În toate căsniciile există dezacorduri.

– Poți fi mai bun de-atât, Fitz.

Acesta își ridică bărbia.

– Nu mă cunoști, Lovingdon. Nu mă mai cunoști. Toți oamenii se schimbă. Tu, cu siguranță, nu mai ești flăcăul pe care l-am cunoscut în școală.

– Nu eu sunt cel care se dă în spectacol aici. Acum cere-i scuze soției tale pentru că nu te-ai comportat ca un gentleman.

Fitzsimmons ezită, apoi cedă.

– Îmi pare rău, draga mea. Nu se va mai întâmpla.

Lovingdon îi dădu drumul.

– Te sfătuiesc să faci o mică plimbare, ca să-ți treacă furia.

– Nu-mi spui tu ce să fac!

Lovingdon ridică o sprânceană.

– Dar îmi dau seama că e un sfat înțelept, adăugă Fitzsimmons imediat și se îndepărtă de ei cu pași mari.

Sybil se uită mai întâi la Grace, apoi la Lovingdon.

– Vă mulțumesc, vă mulțumesc amândurora. Nu știu ce îl apucă uneori. După cum ai spus și dumneata, Excelență, nu-i stă în fire să se comporte astfel.

– Când au început aceste accese de furie?

Ea ridică din umeri.

– Nu sunt sigură. Acum vreo trei sau patru luni. Dar nu contează. Sunt sigură că totul va fi bine de acum înainte.

„Of, Sybil, ești prea optimistă", își zise Grace în sinea ei.

– Dacă te lovește vreodată, spuse Lovingdon, nu te sfii să-mi dai de veste.

Se părea că și el avea îndoieli în privința optimismului pe care îl afișa Sybil.

– Acasă e blând ca un mielușel. Se întâmplă numai când suntem în public. Nu înțeleg motivul, dar vom fi bine.

Îmbujorată de rușine, plecă de lângă ei.

Grace o privi îndepărtându-se și se întrebă dacă n-ar trebui să meargă cu ea, însă nu prea voia să plece de lângă Lovingdon. Se întoarse cu fața spre el.

– Îți mulțumesc că m-ai salvat.

– Cred că te-ai fi descurcat și singură.

Asta nu însemna că nu aprecia gestul pe care îl făcuse și faptul că se asigurase că Lady Sybil nu va mai trece prin asemenea situații stânjenitoare. Toată lumea observase scena dintre cei doi soți, însă nimeni nu se deranjase să intervină.

– Nu știam că ești aici, spuse Grace.

– Evident.

– Ești supărat?

– Mai aveam puțin și-i făceam cunoștință cu pumnul meu.

Ea zâmbi.

– Și eu era cât pe ce să fac același lucru.

Îl văzu zâmbind ușor pentru o clipă, apoi afișând expresia lui obișnuită, serioasă.

– Nu mai ești o copilă. Nu se cuvine să intri în bucluc uri.

Ea își dădu ochii peste cap la absurditatea acestei afirmații.

– Nu-i nimic în neregulă ca o lady care nu se teme să se apere singură. Doar tu m-ai învățat cum să-i bat pe frații mei. A fost o lecție pe care n-am uitat-o niciodată și una pe care nu văd nici o logică s-o las în trecut.

El clătină din cap, iar Grace observă că furia începe să se domolească, poate pentru că-și amintea de vremuri mai fericite. Mulțumită lui, știa cum să-și țină pumnul încleștat pentru a nu simți durere, dar a provoca durere altora. Știa cum să lovească repede și cu forță, plus câteva șiretlicuri care s-o ajute să câștige. Poate ar fi trebuit să-i dea și lui Sybil câteva lecții. Deveni mai serioasă.

– Crezi că Fitzsimmons va ține seama de amenințarea ta? Crezi că se va comporta mai frumos cu Sybil? Mă tem că ea este mult prea optimistă.

El se uită în direcția în care plecase Fitzsimmons.

– O să mai discut cu el. Nu-ți face griji în privința asta.

– E cam greu, fiindcă țin la Sybil. Grace îl studie câteva clipe. Nu mă așteptam să te văd aici, la petrecerea asta.

El ridică din umeri.

– Nu aveam altceva important de făcut în după-amiaza asta, așa că m-am gândit să trec pe aici. Am observat că aveai o liotă de admiratori.

Ea oftă, sesizând dezaprobarea din tonul lui.

– Nu prea am ce face, au venit foarte mulți. Cealaltă opțiune ar fi să vorbesc cu fiecare pe rând, și cred că asta ar fi mult mai rău.

Privirea lui trecu dincolo de ea. Căzuse pe gânduri. Se încruntă puțin și ea se strădui din răsputeri să nu cedeze impulsului de-a întinde mâna și să-i atingă ridurile sau să-i dea la o parte șuvițele care îi cădeau pe frunte. Ce dorințe absurde!

– Nici unul dintre cei care roiau în jurul tău nu-ți va putea oferi ceea ce cauți. Ochii lui se fixară din nou asupra ei, și în profunzimile acelea de chihlimbar Grace văzu că era cât se poate de sincer.

– De unde știi asta?

– Un bărbat care te iubește nu s-ar fi mulțumit să rămână departe de tine.

O prinse de mână, și ea deveni dintr-odată conștientă de cât de mare era palma lui. Ea avea mâna subțire și lungă, dar a lui era mai lată, mai puternică și mai plină de forță. O trase ușurel mai aproape de el, până când ajunseră amândoi sub umbra răcoroasă a copacului, iar parfumul lui bărbătesc îi acapară simțurile mai puternic decât mireasma dulce a trandafirilor din grădina de alături.

– Te-ar dori cât mai aproape de el, continuă el cu glas răgușit și pătrunzător, în așa fel încât, atunci când se uită în ochii tăi, să vadă cercul acela de un albastru întunecat care mărginește subtil ochii tăi ca de safir și pe care nu îl vede toată lumea. Va dori să-ți simtă parfumul de trandafir și levănțică, să simtă căldura care radiază din pielea ta. Și nu s-ar mulțumi să te împartă cu alții.

Grace observă pentru prima dată că ochii lui de chihlimbar erau mărginiți de un cerc negru.

Descoperirea aceasta o făcu să se înfioare de bucurie, pentru că altfel îi cunoștea foarte bine: liniile ferme, trăsăturile puternice. Când își înclina capul în felul acesta părea arogant, dar acum era pur și simplu fascinat, de parcă tocmai ar fi descoperit fiecare detaliu legat de ea, de parcă faptul că devenise femeie îl fermecase complet.

Grace își dădu seama că respirau amândoi sacadat, că inima îi bătea nebunește în piept, că privirea lui arzătoare îi cerceta întregul chip și se opri asupra gurii, asupra buzelor ei întredeschise, asupra limbii care tocmai le umezise într-un gest ce nu putea însemna decât o invitație...

Ce fel de invitație nu știa prea bine, dar acum îi era greu să gândească limpede, să analizeze sau să înțeleagă tot ce se petrecea. Soarele dogorea prea puternic și îi era prea cald. Sau să fi fost din cauza lui, din cauza faptului că stătea atât de aproape și să o privea atât de intens?

– S-ar uita lung în ochii mei? șopti ea, aplecându-se spre el.

– Te-ar atinge în feluri în care n-ar putea-o face cu mâinile – cel puțin nu în public. Dar mintea i-ar fi stăpânită de imaginea ta. Nu și-ar putea lua ochii de la tine. Își drese glasul, rupse legătura care îi unise și se uită în sus, la frunzișul copacilor. S-ar uita la tine, Trandafiraș, de parcă ai fi tot ce există pe lumea asta, și pentru el chiar ai fi.

Lovingdon își coborî privirea. Fierbințeala dispăruse și Grace se întrebă dacă existase vreodată cu adevărat sau dacă doar și-o imaginase. Stânjenită, sperând aproape fără speranță că el nu observase cât de afectată fusese, înghiți cu greu și își întoarse atenția spre florile din grădină. Acestea păleau în comparație cu el. Ar fi preferat să îl privească pe Lovingdon.

– O iubire atât de puternică apare în timp, nu-i așa? întrebă ea.

El scutură încet din cap.

– Eu m-am îndrăgostit de Juliette de prima dată când am văzut-o.

Făcu un pas înapoi, de parcă ar fi vrut să se distanțeze de amintirea aceea.

– Ea nu ar fi vrut să fii singur, continuă Grace.

El râncji – un zâmbet strengăresc, dar plin de tristețe, care începuse să-i fie atât de caracteristic.

– Nu sunt deloc singur.

– Să iubești, atunci. N-ar fi vrut să îți continui viața fără iubire.

– Iubirea e un lucru rar. Unii oameni nu o cunosc niciodată, dar când o află... Scutură din cap. Eu nu vreau să mai iubesc. Nu mai pot iubi pe cineva așa cum am iubit-o pe ea.

– Asta mi se pare trist. Și o pierdere foarte mare. Ai nevoie de un moștenitor.

– Pot avea un moștenitor și fără să o iubesc pe femeia respectivă. Tata așa a făcut. După expresia încordată de pe fața lui se vedea că regretă cuvintele de îndată ce le rosti. Ți-am spus tot ce trebuie să știi pentru a găsi bărbatul care te iubește.

Se răsuci brusc pe călcâie...

– Stai! Mai am o întrebare! strigă Grace după el.

Lovingdon se întoarse spre ea, însă chipul lui nu trăda curiozitate. Sincer, nu-i păsa prea mult de problemele ei reale sau închipuite. De ce venise? Avea vreo importanță?

Ea își mușcă buza de jos și făcu un pas spre el.

– Dacă un gentleman se culcă cu o lady și încă nu i-a cerut mâna înseamnă că o place?

– Nu! izbucni el tăios. Replica lui o lovi ca o palmă. Probabil fața ei exprima ceva, pentru că el continuă: Spune-mi cine este și o să-l omor pentru că a profitat de tine!

Ea râse ușor.

– Nu se culcă nimeni cu mine. E vorba de o prietenă. Crede că el o iubește...

– Poate că o dorește, dar nu o iubește. Ar fi mai înțelept din partea ei să încheie această relație înainte să-și distrugă complet reputația.

– Și tu știi asta pentru că ai fost cu doamne pe care nu le iubeai?

– Nu erau doamne care trebuiau să-și protejeze reputația. Grace, ți-am mai spus că femeile cu care mă întâlnesc știu foarte bine regulile jocului. Mi se pare că prietena aceasta a ta nu le știe... mai ales dacă se așteaptă să fie cerută în căsătorie.

– Vouă, bărbaților, nu vi se aplică aceleași reguli ca femeilor, nu-i așa?

– Mă tem că nu. Noi ne putem comporta ca niște sălbatici, dacă avem chef. Să o avertizezi în privința asta.

Se retrase și mai mult în umbră, spre poarta laterală care dădea în stradă. Grace și-ar fi dorit foarte mult să plece cu el. Oare își amintea că mama lui nu avusese parte de iubire? Acesta să fi fost motivul pentru care venise și-i oferise aceste sfaturi, oricât de insignifiante fuseseră? Desigur, ea știa că tatăl lui era mult mai bătrân decât mama lui și că, pentru el, însurătoarea nu fusese altceva decât o datorie de îndeplinit. Era un obicei des întâlnit în rândurile aristocrației, deși acum iubirea începea să conteze ceva mai mult decât simțul datoriei.

Grace se întoarse brusc și scoase un strigăt de spaimă când îl văzu pe bărbatul care stătea acolo, atât de aproape de ea.

– Lord Vexley, m-ai speriat!

– Scuzele mele, Lady Grace. Am văzut ocazia de-a fi singur cu dumneata și nu am putut să stau deoparte. Făcu un pas mai aproape, fixând-o cu privirea lui intensă și pătrunzătoare ca a unui vânător. Se pare că Lovingdon te-a supărat.

– Nu, deloc. Presupun că era în trecere și am discutat puțin. Scutură din cap. El nu prea-și mai face apariția la nici un eveniment social. Speram că petrecerea asta îl va convinge să se schimbe.

– Deplâng soarta oricărei doamne care ar vrea să-i câștige inima. E foarte greu să trăiești cu o fantomă.

– Nu cred că...

– Mama a fost cea de-a doua soție a tatălui meu. El nu a iubit-o niciodată, iar din cauza asta a devenit o femeie foarte tristă. E mult mai bine să fii prima femeie din inima unui bărbat, adăugă el și-și puse zâmbind palma pe piept, deasupra inimii. Iar inima mea încă nu a fost cucerită de nimeni.

Era o invitație pe care Grace își zise că ar fi trebuit s-o primească bucuroasă, cu nerăbdare. Cu toate astea, nu simțea deloc așa. În schimb, se gândea cum să scape de el fără să-i rănească sentimentele, pentru că nu putea nega faptul că, dintre toți domnii care concurau pentru afecțiunea ei, el era cel cu care îi făcea cea mai mare plăcere să-și petreacă timpul.

– Mi-e greu să cred că inima dumitale n-a bătut puternic pentru nimeni, când ești atât de fermecător.

– Dar sunt greu de fermecat. Dar dumneata, milady... Făcu o pauză și se uită spre grădini. Poate ești atât de bună să mă însoțești într-o plimbare printre tufele de trandafiri.

– Aș fi încântată. Își puse palma pe îndoitura cotului său.

Nu folosea cuvinte foarte poetice și o cunoștea suficient cât să știe că îi plac trandafirii. Dacă ar fi știut ce culoare de trandafiri îi plăceau!

– Roșu, cred, spuse el ca din senin, de parcă i-ar fi citit gândurile. Mâine îți voi trimite trandafiri roșii.

– E mai bine să îi lași acolo unde sunt. Astfel nu se ofilesc atât de repede.

– Ah, o lady care nu pune preț pe buchetele de flori primite! Mă întreb ce preferi în schimb.

Ea deschise gura, dar el o opri imediat, punând un deget pe buzele ei.

– Nu, nu-mi spune! Vreau să ghicesc singur!

Îi zâmbi tandru, și ea își dori ca inima să-i bată mai puternic în piept.

Pentru că îi dăduse liber vizitiului, Lovingdon merse pe jos. Avea nevoie de o plimbare. Simțea că trebuia să-și folosească mușchii la maximum, să-și audă pașii lovind puternic pietrele caldarâmului. Trebuia să se îndepărteze, să plece cât mai departe de Grace, de cercurile negre care îi înconjurau irișii, de alunița aia blestemată din colțul gurii ei. De ce îi rămăsese acolo, când toți ceilalți pistrui îi dispăruseră? De ce îl urmărea imaginea aceea? De ce remarcase asta?

Razele soarelui îi sărutaseră pielea de la colțul gurii. De ce voia să o sărute și el?

Venise pur și simplu pentru că voia să observe, să se asigure că Bentley nu pune monopol pe timpul liber al lui Grace. Să intervină, dacă era cazul. În mod categoric, nu se gândise că avea să intervină la o scenă iscată de Fitzsimmons. Ce nemernic! Dacă vreun bărbat ar fi ocărât-o în felul acela pe Grace în public sau în particular...

De unde naiba ar afla el se ce petrece în particular, în viața ei?

Desigur, i-ar povesti ea. Ar avea cuvântul ei.

L-ar fi informat fără îndoială că nu mai era treaba lui, micuța vrăjitoare încăpățânată! Dacă nu o ajuta să găsească un bărbat care s-o iubească, nu se putea plânge că ea sfârșise prin a se mărita cu unul care nu o iubea.

Probabil că ar fi trebuit să se gândească mai bine înainte să intervină și s-o scape din ghearele lui Fitzsimmons. I-ar fi plăcut să-i vadă moaca, după ce l-ar fi lovit Grace cu pumnul. Da, Grace i-ar fi tras un pumn. Ea nu era timidă, nu era ca Juliette.

Când Grace obținea ceea ce voia, chiar dacă însemna să ceară ajutorul unui depravat. Iar el nu prea avea chef să o ajute. De ce o privise în felul acela? De ce o provocase să-l privească și ea la fel?

El nu se mai uita fix în ochii femeilor. Nu mai observa dacă vreo femeie avea o aluniță în colțul gurii. Nu mai era atent la respirația sacadată a femeilor sau la degetele care porneau instinctiv să-l atingă. Se întrebă dacă ea fusese conștientă de felul în care reacționase

la prezența lui. L-ar fi atins dacă nu se îndepărta, așa cum o făcuse și noaptea trecută – și pur și simplu nu se cuvenea să simtă iarăși căldura atingerii ei.

Pielea ei, suspinele și privirile ei înflăcărate aveau să aparțină toate altcuiva, unui bărbat care să întrunească toate calitățile și să o iubească așa cum merita.

– Trebuie să vorbești cu Lady Chloe, îi spuse Grace Opheliei. După plimbarea cu Vexley, se întâlni cu una dintre cele mai bune prietene nemăritate ale sale, lângă rododendroni. El nu o iubește. N-o s-o ceară niciodată de soție.

– De unde știi? întrebă Ophelia.

– De la domnul despre care v-am mai vorbit.

– De la Vexley? Despre el e vorba? Te-am văzut plimbându-te cu el.

– Nu, altcineva.

– Este aici? întrebă Minerva.

– Nu, nu. Dar mi-a spus foarte clar că dacă un bărbat se culcă cu o femeie fără să-i ceară mâna, atunci e vorba numai de pasiune carnală. Și e logic. De ce ar mai cere-o de soție după atâta timp? El caută pe cineva cu o zestre mai mare.

– Fir-ar! mormăi Ophelia.

– Trebuie să vorbești cu ea.

– Bine, bine. O să vorbesc. Brusc, făcu ochii mari și afișă un zâmbet luminos. Oh, uite-l pe Lord Ambrose. Cred că o să flirtez cu el puțin. Cornelia o să înnebunească!

– Nu-i strica planurile Corneliei, o mustră Grace pe un ton ferm. Am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să-i apropii unul de celălalt.

– Domnul tău ți-a spus cumva și dacă Ambrose o place?

– Nu am vorbit despre ei.

– Poate ar fi trebuit. Ar fi interesant să aflăm părerea lui în privința cuplurilor care se formează după ce le frângi tu inimile tuturor domnilor.

– Nu poți afirma că frâng inima cuiva.

– Toate frângem inima cuiva; și ei ne frâng nouă inimile. Așa merge treaba.

Capitolul 6

Sorbind încet din whisky și rotind o monedă printre degete, Lovingdon nu acorda foarte multă atenție bărbaților așezați în jurul mesei de joc – în afară de unul singur.

Fitzsimmons.

Omul dădea pe gât pahar după pahar, de parcă băutura ar fi fost leacul pentru toate necazurile. În realitate, băutura era o problemă în plus pentru el. Dacă cineva voia să câștige la jocul de cărți, atunci trebuia să nu-și piardă cumpătul. Se părea că Fitzsimmons se pierduse complet cu firea.

Bombănise nemulțumit atunci când Lovingdon se așezase la masă. Dar reacția acesta nu era ceva ieșit din comun. În afară de Avendale, și ceilalți bărbați mai în vârstă își manifestaseră nemulțumirea față de sosirea lui – tușiseră, se foiseră pe scaune și ceruseră să li se umple paharele.

Când venea vorba despre poker, Lovingdon era cunoscut ca un jucător abil și neînduplecat. Juca având convingerea că un bărbat nu trebuie să parieze niciodată pe ceva ce nu voia – sau nu-și permitea – să piardă.

Se părea că Fitzsimmons era de altă părere. Dacă mâna lui nu era bună, urma să piardă toate jetoanele pe care le mai avea. Iar Lovingdon știa deja că Fitzsimmons nu avea să câștige. O știuse cu trei cărți în urmă, dar bărbatul continua să crească miza de parcă asta putea să ascundă faptul că avea o mână foarte proastă.

În cele din urmă, primi și ultima carte. Lovingdon își puse paharul pe masă și ridică marginea cărții sale...

Nu-și exprimă satisfacția. Pe de altă parte, Fitzsimmons arăta de parcă urma să-și arunce în joc toată averea. Apoi, făcu un gest extrem de stupid și împinse toate jetoanele pe care le mai avea în grămada din mijlocul mesei.

Bărbatul din stânga lui Fitzsimmons își drese glasul și renunță. La fel făcu și cel de lângă el. Dar Lovingdon nu avea de gând să fie la fel de milos, așa că egală suma lui Fitzsimmons.

Acesta părea că se află în pragul unei crize de nervi, dacă ochii bulbucați erau un indiciu în acest sens.

Avendale, aflat la stânga lui Lovingdon, renunță.

Lovingdon se uită în ochii lui Fitzsimmons și văzu cum începe să-și întoarcă toate cărțile cu fața în sus.

– As și încă patru cărți, mormăi Fitzsimmons.

Lovingdon putea simți privirile celorlalți, respirațiile întretăiate, nerăbdarea. Încă mai avea timp să-și strângă cărțile fără să le dezvăluie și să rostească un simplu „M-ai bătut". În schimb, își întoarse cărțile și le arătă o pereche de valeți.

Fitzsimmons arăta ca un om care tocmai își văzuse moartea cu ochii.

– Ai trișat, blestematule!

Cineva icni și altul se trase cu scaunul înapoi de parcă s-ar fi așteptat ca Lovingdon să sară peste masă și să-l ia la bătaie pe obraznicul Fitzsimmons.

– Ascultă aici! interveni Avendale. Suntem gentlemeni. Nu facem acuzații...

– Pe mine nu mă deranjează, îl opri Lovingdon. Mă amuză chiar. Spune-mi, milord, cum pot trișa dacă mi-am ținut mâinile pe masă – cu una roteam o monedă și cu cealaltă îmi țineam paharul cu băutură.

– Nu știu, spuse Fitzsimmons cu glasul tremurat. Să fiu al dracului dacă știu!

– Sunt sigur că ai un cont deschis aici. Mai poți lua jetoane de la intrare, deși nu te sfătuiesc. Se pare că norocul nu e de partea dumitale în noaptea asta.

– Asta arată cât de puțin știi! Norocul n-a fost de partea mea de multă vreme. Fitzsimmons își trase scaunul și se ridică cu o atitudine demnă. Domnilor...

Apoi porni spre salon, împleticindu-se.

– Beția și jocul de poker nu fac casă bună, rosti Avendale și se uită apoi spre Lovingdon. Și cum se pare că norocul e de partea *ta* în noaptea asta, iar eu nu vreau să pierd și mai mulți bani, plec la Cremorne.

– Și acolo o să pierzi la fel de mult.

– Da, însă față de niște doamne care își arată recunoștința prin moduri foarte inventive. Vrei să mă însoțești?

– Poate o să vin și eu. Mai întâi am ceva de rezolvat. Lovingdon făcu semn spre un băiat care veni în grabă. Alea sunt câștigurile mele, spuse el și făcu un gest spre tot ce se afla pe masă. Să le împarți în mod egal cu toți băieții de aici.

– Vă mulțumim, Excelență.

Băiatul începu să adune cu sârg jetoanele într-un castron. Lovingdon îi salută pe domnii rămași la masă, apoi porni cu pași mari spre salon. De abia apucă să se așeze pe un scaun, în fața lui Fitzsimmons, că un lacheu îi și servi un pahar cu whisky pe măsuța alăturată. Devenise deja o tradiție de treizeci de ani, ca angajații cazinoului să știe preferințele în materie de băuturi ale clienților. Lovingdon își ridică paharul și savură lichidul aromat.

– Ai venit să te lauzi, nu-i așa? întrebă Fitzsimmons.

– Dacă aș fi vrut asta, m-aș fi lăudat acolo, în sala de jocuri. E mult mai satisfăcător să te lauzi de față cu martori. Bătu cu degetul în sticla paharului. În seara asta nu-ți permiteai să pierzi.

Ocolindu-i privirea, Fitzsimmons își mușcă buza de jos.

– Nu-mi mai permit să pierd de ceva vreme deja, murmură el în cele din urmă.

Lovingdon își rezemă coatele pe genunchi, se aplecă în față și vorbi pe un ton jos:

– Te cunosc de la Eton. Nu erai un ticălos – și Dumnezeu știe că sunt ticăloși pe lumea asta. Dar tu nu te numeri printre ei. De ce te porți astfel cu soția ta? Lady Grace Mabry mi-a spus că Lady Sybil credea că o iubești...

– Dar o iubesc. Expresia i se înflăcără, mocni pentru câteva secunde și apoi se stinse. N-am fost eu însumi în ultima vreme.

– N-am fost deloc atent la căsătoriile care s-au legat în ultimii ani, dar am auzi că soția ta a avut o zestre frumușică.

– Și are și o mare pasiune spre cheltuială. Iar pe mine nu mă lasă inima să-i refuz această plăcere. Mă gândisem să-mi măresc veniturile făcând investiții, dar am făcut niște alegeri proaste. Nu știu de ce naiba îți povestesc tocmai ție toate astea. Deși totul se va afla în curând. Nu mai am nimic. I-am cheltuit toată averea. Mă îndoiesc c-o să mă mai iubească odată ce va conștientiza situația dificilă în care

ne aflăm. Mă port așa cu ea deoarece... cred că vreau să mă părăsească, să nu afle niciodată adevărul.

– Ea nu știe?

– Tu ai vrea să-ți dezamăgești soția?

Lovingdon resimți replica aceea ca pe o lovitură în capul pieptului. El o dezamăgise pe Juliette în cel mai rău mod posibil.

Fitzsimmons se făcu alb ca varul.

– Îmi cer scuze! A fost o greșeală din partea mea să amintesc de...

Lovingdon ridică o mână pentru a-l opri. Nu voia ca numele lui Juliette să fie rostit în locul acesta.

– Ți-au mai rămas ceva bani?

Fitzsimmons scutură încet din cap.

– Bine, atunci. Îți voi împrumuta eu bani și te voi sfătui cum să-i investești mai înțelept. Îmi vei înapoia datoria, cu dobândă, după ce vei obține un profit frumușel.

– De ce ai face asta? Noi nu suntem prieteni buni.

– Fericirea lui Lady Sybil este importantă pentru Lady Grace, iar fericirea lui Lady Grace este importantă pentru mine. Dar trebuie să înțelegi că, la fel de ușor cum te pot ajuta, te pot și distruge. Țelul nostru este să ne asigurăm că nu mai ai nici nu motiv să-ți verși nervii asupra soției tale.

– N-o s-o mai fac. Chiar o iubesc.

– Atunci poartă-te ca atare. Se ridică. Să vii la mine mâine, la ora două, și vom stabili detaliile.

Fitzsimmons sări în picioare.

– Aș putea veni de dimineață, la prima oră.

Câtă nerăbdare! Spera că poate avea încredere în Fitz. Îl știa ca pe un om onorabil și bun, dar mai știa și că greutățile vieții pot să schimbe un om.

– Nu voi fi liber la ora aceea. Am de gând să petrec toată noaptea. Mâine după-amiază e foarte bine.

– Nu prea știu cum să-ți mulțumesc, Excelență.

– Fii bun cu soția ta.

– Voi fi! Poți să contezi pe asta.

– Și ține-te departe de jocul de cărți, omule!

– Așa voi face.

Lovingdon ieși cu pași mari. Se hotărî să meargă la Cremorne, locul în care femeile și băutura se găseau din abundență. Dintr-odată, avea chef și de femei, și de băutură.

Știa exact locul unde avea să-l găsească pe Avendale: în separeul lor preferat, unde băutura curgea necontenit.

Avendale îl observă în mulțime, zâmbi larg și întinse o halbă spre Lovingdon. Imediat după ce o luă, Avendale o ciocni cu a lui.

– Știam eu că nu poți sta deoparte!

Nu în noaptea asta. În noaptea asta avea nevoie de... nu știa exact de ce anume avea nevoie. Știa doar că lucrul acela nu se găsea la Salonul lui Dodger. Își goli halba dintr-o singură mișcare și ceru încă una.

Avendale se lăsă pe banchetă, își întinse brațele de-a lungul spătarului și-și încrucișă gleznele. Arăta ca un om care se simțea prea în largul lui aici, însă acesta era păcatul lui.

În tinerețe căutase mereu să-l atragă pe Lovingdon aici, dar el acceptase invitația de abia după moartea lui Juliette. Și după o singură noapte petrecută aici, ajunsese să se întrebe de ce refuzase de atâtea ori în tinerețe.

Un bărbat care trăia după normele societății nu ducea o viață împlinită, își zise în sinea lui în timp ce golea cea de-a doua halbă.

– Ce încercai să-i demonstrezi lui Fitzsimmons? întrebă Avendale.

Lovingdon privi spre mulțimea de oameni din preajma lor. Cremorne Gardens îndeplineau două roluri. Până se însera, primea oamenii respectabili. Urmau focurile de artificii. Și apoi, când pe cerul nopții nu mai rămânea decât fum, era semnalul că avea să înceapă ora magică – când oamenii respectabili plecau și soseau cei cu o reputație mai puțin bună, după normele societății. Încă mai soseau domni, iar doamnele voluptuoase se străduiau din răsputeri să îi ademenească.

– Ieri am fost martorul unei scene în care s-a purtat ca un nemernic cu soția lui, explică Lovingdon. Nu părea să fie în apele lui.

– Apele lui? Sau nu se comporta așa cum îl știai tu, de la școală?

– Nu era în apele lui. Se pare că are probleme financiare. A făcut niște investiții neinspirate, ceva de genul ăsta.

– Presupun că e ceva mai mult decât niște investiții neinspirate, comentă Avendale. E vorba de industrializarea asta blestemată, care îi face pe arendași să plece de pe moșiile noastre înspre orașe și fabrici. Va fi moartea aristocrației! Ia aminte la cuvintele mele!

Lovingdon râse pe înfundate.

– Nu fi atât de pesimist. Aristocrația va supraviețui.

Avendale se îndreptă de spate și-și ridică halba.

– Nu-i suficient să supraviețuim. Noi vrem să prosperăm, să avem mai mulți bani decât ne vor trebui vreodată, ca să continuăm să avem o viață tihnită, fără greutăți care să ne apese.

– Nu te știam ca pe un om apăsat de greutăți.

O umbră întunecată, aproape sumbră, trecu repede peste chipul lui Avendale înainte ca acesta să golească restul băuturii din halbă și să o pună pe masă.

– Ce-ai zice să găsim două doamne libere, să le luăm acasă la mine și să ne distrăm până mâine în zori?

Lovingdon încercă să-și amintească dacă auzise vreun zvon legat de situația financiară a lui Avendale, dar nu-i veni nimic în minte. Aveau o relație superficială.

– Ești în regulă?

Avendale râse.

– Voi fi, odată ce-mi voi găsi o femeie.

Și plecă înainte ca Lovingdon să apuce să clipească. După ce i se umplu halba, îl prinse din urmă.

– Presupun că vrei genul tău de femeie? Brunetă? întrebă Avendale.

Lovingdon nu răspunse. Era un subiect delicat și vărul lui o știa prea bine.

– Înțeleg că nu te interesează blondele, continuă Avendale, dar ce zici de roșcate? Pot fi la fel de înflăcărate ca nuanța de păr pe care o au.

– Ți le las ție. Juliette era singura blondă pe care avea s-o dorească vreodată. Cât despre roșcate, nu era prea sigur de ce nu îl atrăgeau. Presupunea că avea de-a face cu Grace și pasiunea cu care își ura ea pistruii și culoarea părului.

Mulțumea cerului că Avendale nu era interesat de Grace. Chiar dacă nu avea nevoie de zestrea ei, Avendale nu era genul de bărbat

care să rămână fidel unei singure femei – sau cel puțin Lovingdon nu-l vedea în postura asta. Din câte știa el, omul nici măcar nu se deranjase vreodată să-și facă o amantă. Îl plictisea monotonia. Era un bun prieten, dar nu era nici o îndoială că avea să își rateze rolul de soț.

Avendale se îndepărtă când o femeie îl chemă spre ea cu un semn din deget. Deși Lovingdon intenționa să-și găsească o companie plăcută pentru noaptea asta, se trezi că-i studiază pe domnii care se plimbau prin grădină.

O merita vreunul dintre ei pe Grace?

Putea fi încăpățânată, dar și blândă sau inocentă. Ei îi trebuia un bărbat care să n-o facă să sufere, care să n-o ocărască. Un bărbat care să înțeleagă că uneori avea tendința să se comporte într-o manieră mai puțin acceptabilă, din punctul de vedere al societății, pentru o femeie. Să meargă în casa unui bărbat la miezul nopții, să bea whisky, să joace cărți și să trișeze, să-l înnebunească...

Observă o femeie cu păr roșcat ascuns sub o glugă și se opri brusc, înainte ca ea să se întoarcă cu spatele spre el. Era înaltă, slăbuță... Nu putea fi Grace.

– Salutare, drăguțule. Ce faci în noaptea asta?

O femeie voluptuoasă cu păr blond îi atinse umărul. Nici măcar nu-și dădu seama că cineva era lângă el. Se concentrase atât de mult pe femeia cu pelerină și glugă, că ar fi putut deveni victima unui hoț de buzunare.

– Scuză-mă, mormăi el înainte să plece mai departe.

Unde naibii dispăruse femeia cu pelerină? Grace ar fi fost în stare să vină în Cremorne și să studieze comportamentul domnilor, să vadă cât de potriviți ar fi pentru ea. Ah, iat-o! Acolo era. Porni ca din pușcă și ocoli un domn, apoi pe altul. Trecu pe lângă o doamnă corpolentă, apoi o depăși pe una mai slabă. Femeia pe care o urmărea se îndrepta spre un pâlc de copaci. Știa că avea s-o piardă odată ce avea să ajungă în întuneric.

Lovingdon grăbi pasul. Se apropia din ce în ce mai mult. Întinse mâna spre ea. O prinse de umăr și o întoarse spre el...

Nu era Grace. Ochii ei aveau altă culoare, iar nasul, altă formă. Femeia aceasta avea bărbia pătrățoasă și pomeții nu erau la fel de înalți ca ai lui Grace. Părul ei... părul ei nu avea nuanța potrivită.

Era o nuanță de roșu violent. Nu tenta un bărbat să-și treacă degetele prin el.

Lovingdon se uită în ochii ei conturați cu negru. Privirea ei nu scânteia, nu exprima bucurie.

Scutură din cap.

– Scuzele mele. V-am confundat cu altcineva.

Se dădu înapoi un pas, apoi încă unul. De ce naiba se gândise la Grace, când el se afla aici? Ea n-avea să se plimbe niciodată prin partea asta a Londrei, la ora asta din noapte. Își petrecuse toată seara numai cu gândul la ea, mai întâi în discuția cu Fitz și acum cu femeia asta.

Se întoarse și se duse să-l caute pe Avendale. Poate că în noaptea asta avea să evite brunetele. Să aleagă pe cineva care să-i ia gândul de la Grace, pentru că ea nu avea ce să caute în mintea lui.

Îl observă pe Avendale împleticindu-se spre el, cu o blondă la un braț și o brunetă frumoasă la celălalt. Îi șoptea ceva. Femeia se desprinse de el și porni cu mers legănat spre Lovingdon. Când ajunse lângă el, îi mângâie pieptul, umărul și apoi îi cuprinse ceafa.

– Excelența Sa mi-a spus că-mi poți da jos corsetul cu o singură mână și cu cealaltă legată la spate.

Lovingdon afișă un zâmbet larg.

– O pot face cu ambele mâini legate la spate.

– Ah, acum glumiți cu mine.

El se aplecă spre ea.

– Sunt cunoscut că am o limbă foarte ascuțită.

Ea râse zgomotos.

– Aș dori să văd asta.

– Plăcerea va fi de partea mea.

Așadar, pentru noaptea asta avea să aleagă o brunetă.

– Trebuia să discut cu tine înainte de balul din noaptea asta, spuse Lady Sybil, în timp ce o ține pe Grace de braț și se plimbau prin grădinile conacului Mabry.

Trecuseră două zile de la petrecerea din grădina Westcliffe și Grace nu-și mai văzuse prietena de atunci, deși trebuia să admită că Sybil părea mult mai liniștită acum decât atunci – dar, desigur,

nu era acompaniată de soțul ei, lucru care putea explica starea ei de calm.

– Lord Fitzsimmons s-a comportat iarăși neplăcut?

– Nu. Tocmai asta e! A fost foarte atent.

– Păi, atunci mă bucur că Lovingdon a vorbit cu el la Westcliffe.

Din după-amiaza aceea, nu-l mai văzuse și nu mai primise nici o veste de la el. Hotărâse să renunțe la ajutorul lui. Era atât de evident faptul că el nu voia să se mai implice în înalta societate.

– Aș spune că a făcut ceva mai mult decât să vorbească atunci, la petrecere.

Sybil se îndepărtă, ajunse printre tufele de trandafiri și le atinse petalele fragile.

Ceva era în neregulă. Temătoare, Grace o ajunse din urmă pe prietena ei.

– Syb, orice ar fi... mie îmi poți spune.

– Da, știu, doar că este îngrozitor de greu. Știu că nu vei spune nimănui, dar... Se uită la Grace. Fitz mi-a pierdut zestrea.

– Dar cum poate cineva să piardă o zestre... Stai o clipă, vrei să spui că a cheltuit-o pe toată?

– Mai degrabă, eu am cheltuit-o. O mare parte din ea, cel puțin. Și apoi el a făcut niște investiții neinspirate... Aruncă o ocheadă în jur, apoi continuă: Suntem săraci. Cel puțin acum. Slavă Domnului că am cumpărat deja toate ținutele care-mi trebuie în sezonul ăsta, pentru că Lovingdon ne-a impus niște reguli îngrozitoare de cheltuit.

Grace se uită uimită la ea.

– Lovingdon v-a impus niște reguli? Dar el ce legătură are cu toate astea?

– Sinceră să fiu, nici eu nu prea înțeleg, dar se pare că a făcut un fel de parteneriat cu Fitz, care e convins că-și va recupera averea pierdută și că va face și profit. Din cauza asta se enerva atât de ușor. A fost foarte tensionat, chinuindu-se să plătească datoriile, iar eu nu îl ajutam deloc.

– Asta nu-i poate scuza comportamentul față de tine. Eu n-aș fi acceptat așa ceva, și n-ar trebui s-o faci nici tu.

Sybil scutură din cap.

– Eu simțeam că era ceva în neregulă, dar el nu voia să discute cu mine. Presupun că din cauza mândriei. O strânse pe Grace de braț.

Dar am vrut să știi că totul va fi bine. O să vezi diseară la bal. Este iarăși bărbatul de care m-am îndrăgostit.

Grace o îmbrățișă, deși nu se molipsise de optimismul prietenei sale, dar sperând că aceasta avea dreptate.

– Sunt fericită pentru tine, Syb.

După ce se îndepărtă, Sybil îi zâmbi.

– Acum nu mai trebuie decât să găsim un domn care să te iubească, astfel încât să fii și tu la fel de fericită ca mine. Ar fi minunat să primești o cerere în căsătorie la balul de vară.

De când își putea aminti Grace, familia ei dădea un bal anual pe proprietatea strămoșească, pentru a sărbători solstițiul de vară. Invitații erau găzduiți pentru câteva zile, departe de oraș. Când era mică, se strecurase de multe ori afară din pat și se ascunsese în vreun colț întunecat de pe terasă, pentru a urmări distracția. Pe vremea aia nu se gândea că avea să participe și ea la un astfel de bal. Tânjise de fiecare dată să danseze cu Lovingdon, dar nu avusese ocazia s-o facă.

Dar soarta părea să nu țină cont de dorințele inimii ei simțitoare. Când era el tânăr, fusese mult prea micuță ca să participe la baluri și petreceri. Și când ajunsese, în cele din urmă, la vârsta potrivită la care putea ieși în societate, Lovingdon rămăsese văduv și se retrăsese din ochii lumii. Bazându-se pe ultimele lor întâlniri, se îndoia că avea să vină pe domeniul familiei sale pentru sărbătoarea solstițiului.

– Se pare că te pregătești să faci o alegere, spuse Sybil.

Grace scutură din cap.

– E o hotărâre care îmi va afecta restul vieții. Nu vreau să mă pripesc.

– Dar n-ar trebui să fii nici foarte precaută. N-ai vrea să pierzi șansa de-a rămâne cu bărbatul perfect.

– Te asigur că nu caut perfecțiunea. Mai degrabă, vreau pe cineva care să aprecieze farmecul imperfecțiunii.

Era ceva indiscutabil păcătos în felul în care Lovingdon stătea pe pat. Părul îi cădea într-o parte, eliberându-i jumătate din față. Maxilarul îi era întunecat, chipul aspru, chiar și în somn. Mâna cu care ținea perna tresări, dar cea care se odihnea lângă coapsa lui rămase nemișcată. La fel ca restul trupului. Așternutul i se adunase în jurul taliei. Avea un piept superb. Deși Grace îl mai văzuse și cu altă ocazie,

atunci atenția îi fusese distrasă de alte zone ale trupului său și nu-l privise îndeaproape. În centru avea o zonă cu păr care se prelungea în jos, se subția peste abdomen și dispărea sub cearșafuri.

Știa că ar fi trebuit să plece, dar nu se putea hotărî s-o facă. Mai mult ca sigur, avea să se trezească în scurt timp. Și, fără îndoială, avea să fie furios dacă o va găsi aici. Iar supărarea lui era justificată. Orice bărbat avea dreptul să nu fie trezit din somn, dar ea nu se strecurase în camera lui. Ciocănise la ușă de câteva ori și de abia apoi intrase fără să se sinchisească să pășească încet, dar el nu se trezise.

Oftă zgomotos. Avea să aștepte în salon, își zise în sinea ei, pentru că era hotărâtă să discute cu el. Se întoarse pe călcâie și porni spre ușă.

– Grace?

Îi rostise numele pe un ton răgușit, aspru. Nu voia să-și imagineze că ăsta era glasul cu care își saluta dimineața amantele. Se uită peste umăr la el și văzu că are ochii strâns închiși, fruntea încruntată și degetele apăsate pe tâmple.

– Credeam că poate...

El ridică o mână.

– Ușurel. Nu trebuie să vorbești atât de tare.

Dacă ar fi fost unul din frații ei, i-ar fi strigat că nu vorbise deloc tare. Dar el îi făcuse o favoare, așa că își coborî tonul.

– Ți-am pregătit ceva, rosti ea în șoaptă și se întoarse înapoi lângă patul lui. E o băutură pe care Drake și-o prepară atunci când are nevoie. Are un gust oribil, dar te vei simți mai bine după ce o s-o bei.

Lovi aerul cu mâna, de parcă ar fi încercat să o împingă afară din cameră.

– Pleacă.

– Nu te pot lăsa să suferi în halul ăsta.

– Sufăr așa în fiecare zi. Lasă-mă în pace.

Tocmai asta era problema. Sufletul lui nu cunoștea pacea și ea știa foarte bine lucrul acesta. Ridică paharul de pe noptieră, acolo unde îl lăsase mai devreme.

– Fă-mi pe plac, Lovingdon. După aia o să plec.

El se sprijini într-un cot mormăind și luă paharul.

– Dă-l pe gât dintr-o singură înghițitură.

– Știu ce trebuie să fac, bombăni el.

Grace urmări fascinată cum i se mișcau mușchii gâtului în timp ce bea licoarea. De ce trebuia să se simtă atât de atrasă de orice detaliu al aspectului său fizic? El întruchipa perfecțiunea, pe când ea avea nevoie de un bărbat mai degrabă imperfect. Ar fi fost mai simplu dacă ar fi fost acceptată complet de un bărbat deloc perfect. Se întrebă dacă el avea idee cât de norocos era să aibă un trup atât de frumos sculptat de la natură.

Îi luă paharul gol și îl așeză pe noptieră.

– Stai întins aici pentru o clipă. Vei fi pe picioare cât ai zice pește.

El se lăsă înapoi pe perne, ridică așternutul până mai sus de brâu și-și îndoi piciorul de la genunchi pentru a-și ascunde o umflătură pe care ea o observase mai devreme, dar se luptase din răsputeri să nu o privească insistent.

– Ce-i cu tine de tot intri în dormitoarele domnilor la orice oră din zi și din noapte? o întrebă el, mijindu-și ochii.

– Tu nu ești un domn. Ești un depravat.

– Un motiv în plus pentru care n-ar trebui să fii aici.

– Nu vei profita de situație.

– Poate c-ar trebui, numai ca să-ți dau o lecție.

– N-o s-o faci. Grace își împreună palmele ca să nu cumva să se întindă spre el și să-i așeze șuvițele care îi cădeau pe frunte. Am aflat ce ai făcut pentru Sybil.

– Nu știu despre ce vorbești. Și trebuie să pleci. Iar în drum spune-i valetului să-mi trimită micul dejun.

– Micul dejun? E ora două și jumătate după-amiază.

– E prima mea masă pe ziua de azi. Spune-i cum vrei. Dar pleacă.

– Trebuie să vorbesc cu tine.

– Nu sunt prezentabil, se răsti el.

– Judecând după faptul că ai ridicat vocea, văd că ți-a trecut durerea de cap.

El își frecă fruntea.

– Așa se pare și, pentru că am cerut micul dejun, se pare că nu am probleme nici cu stomacul. Îți mulțumesc pentru licoarea de vrăjitoare. Acum pleacă!

– E licoare de vrăjitor, pentru că e rețeta lui Drake. Se întoarse spre ușă. O să aranjez să primești micul dejun, dar fă-te prezentabil, pentru că am de gând să discut cu tine.

– Grace...

Ea se întoarse și, când îl văzu sprijinindu-se într-un cot, cu brațul rezemat de genunchiul ridicat și cu așternutul adunat în jurul taliei, rămase aproape fără suflare. Nu se gândise niciodată că și ea și-ar vedea soțul în aceeași poziție, că el va avea o atitudine la fel de nonșalantă în privința trupului său și că va aștepta o reacție asemănătoare din partea ei.

– Te rog, Lovingdon, n-o să dureze mult.

El oftă adânc.

– Ne vedem în sufragerie.

– Nu-i nevoie. Canapelele de aici sunt destul de potrivite. Și tu nu trebuie să te aranjezi complet. Doar cât să ne simțim confortabil.

Înainte ca el să-i poată răspunde, ea părăsi dormitorul în căutarea valetului. Mai întâi se întâlni cu un lacheu și-i dădu acestuia ordinul. Valetul știa că ea se află în reședința lui Lovingdon, o ajutase să ajungă în bucătărie ca să prepare licoarea împotriva mahmurelii, dar nu fusese de acord cu hotărârea ei de-a i-o duce personal. Așa că acum nu voia să-i vadă privirea încordată sau să se încrunte în direcția ei. Avea o sarcină de îndeplinit. Lacheul putea la fel de bine să-i ducă mâncarea.

Apoi se întoarse în dormitor și bătu la ușă.

– Intră!

Grace deschise ușa și-l văzu stând în picioare, cu umerii aplecați, ținându-se de marginile vasului de spălat. Purta pantaloni și o cămașă din pânză albă. Nu avea nimic în picioare. Oare de ce părea mai atrăgător în ținuta de acum decât atunci când îl văzuse în pat, acoperit numai cu un cearșaf? Se apropie cu precauție.

– Lovingdon?

El o privi cu ochi injectați. Fața îi era acoperită de picături de apă și părul ud.

– Nu cred că aș fi reușit să ajung până în sufragerie.

– Se pare că te-ai distrat de minune ieri-noapte.

El scutură din cap.

– Nu-mi amintesc nici jumătate din ce s-a întâmplat.

– Nu înțeleg ce e atât de plăcut la asta.

– Nu, probabil că n-ai cum să înțelegi.

Își mai aruncă apă pe față, apoi se întinse după un prosop și frecă bine zonele în care i se vedea începutul de barbă.

Grace se întrebă cum ar fi să-l bărbierească ea, să treacă lama briciului peste trăsăturile lui bine definite, peste maxilarul puternic. Poate că îl va bărbieri pe soțul ei. Nu se mai gândise la lucrul acesta până acum. După ce aruncă prosopul deoparte, Lovingdon își pieptănă părul ud pe spate și se duse spre canapea cu mișcări relaxate, lejere. Ea avu straniul sentiment că se află în bârlogul lui. Poate ar fi trebuit să accepte propunerea lui și să poarte discuția asta în sufragerie.

Se auzi o bătaie în ușă și Grace o deschise. În timp ce servitoarea puse tava cu mâncare pe măsuța joasă din fața canapelei, Grace se duse la ferestre și trase draperiile. Reședința avea grădini foarte frumoase, dar bănuia că el nu le aprecia la adevărata lor valoare.

După ce plecă servitoarea, ea se așeză pe un scaun, lângă canapea, și începu să toarne ceaiul.

– Nu trebuie să mă servești, spuse el și luă o bucată de șuncă pe care începu s-o mănânce ca un sălbatic, de parcă în dormitorul lui nu era loc de formalități, ci unul unde domnea propriul lui set de reguli.

– Nu fi atât de țâfnos, comentă ea.

– E casa mea, dormitorul meu. Mă port cum am chef. Dacă nu-ți place, poți să pleci.

– N-am de gând să plec, iar dispoziția ta groaznică nu mă va face să fug.

El o studie, mestecând încet.

– De unde știai de magia pe care o face licoarea lui Drake? o întrebă el în cele din urmă.

Ea îi așeză ceașca în față, zâmbind.

– Pentru că mi-a preparat-o și mie o dată.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Lady Grace Mabry în stare de ebrietate? Aș fi vrut să văd asta.

Ea chicoti încet.

– Nu, nu cred că ți-ar fi plăcut.

Se întâmplase după ce o consultase doctorul Graves. Nu fusese deloc încântată de diagnostic și nici de tratamentul pe care i-l recomandase.

Așa că în seara aceea băuse ceva mai mult decât ar fi fost înțelept.

El împinse un platou cu fructe, brânză și pâine prăjită în direcția ei.

– Mănâncă.

Grace luă o căpșună.

– Ești așa de binedispus de fiecare dată când te trezești?

– Dimineața mea a fost ruinată.

– Repet, e amiază, zise ea și-și termină căpșuna. Sincer, Lovingdon, apreciez ceea ce ai făcut pentru Sybil. A venit să mă vadă în dimineața asta, mi-a explicat situația cu Fitzsimmons și faptul că le-ai oferit ajutorul tău.

El ridică din umeri.

– Aveam nevoie de un partener nou de investiții.

– Da, dar din câte am înțeles, tu ești cel care oferă banii.

– Doar până se pune înapoi pe picioare.

Grace se foi în scaun.

– Mi-a spus că se comportă normal, că a redevenit el însuși, că o tratează ca atunci când s-au căsătorit. Crezi că lucrurile vor rămâne așa?

Lovingdon îi întâlni privirea și i-o susținu, iar ea văzu cât de hotărât era.

– Nu e un om rău, Grace. Nu vreau să-i scuz comportamentul. A fost oribil. Dar când un bărbat simte că nu mai deține controlul, uneori își poate pierde mințile.

Îi venea să-l întrebe dacă asta se întâmplase și cu el. Viața pe care o ducea acum era atât de diferită de cea de dinainte! Și el era foarte schimbat.

– Îl cunosc pe Fitz de când eram pe băncile școlii, adăugă el. Nu-i stă deloc în fire să se comporte așa cum a făcut-o atunci, în grădină. Îl voi ajuta să-și recapete stabilitatea financiară și-l voi învăța cum să-și controleze averea. Și totul va fi bine pentru Lady Sybil.

– Aș fi zis că trebuia să știe deja cum să-și păstreze averea.

– Din nefericire, Grace, atunci când vistieria a fost goală de ceva timp și se umple brusc, omul poate uita să fie cumpătat. Și dacă n-a avut bani de mult timp, e posibil să nu fi învățat niciodată.

– Ăsta e alt motiv pentru care prefer un bărbat care să nu depindă de zestrea mea.

– Atunci ai nevoie de unul a cărui avere să nu fie legată de proprietăți.

Acum se lăsase pe spate, într-o atitudine relaxată, ca o panteră mare și lenevă de la grădina zoologică. Și totuși, ea îl simțea în alertă, de parcă ar putea acționa la cea mai mică provocare – sau incitare, dacă în dormitor ar fi intrat femeia potrivită. Grace luă încă o gură de ceai, apoi puse ceașca pe masă.

– Pot să te mai întreb ceva, Lovingdon?

El zâmbi în colțul gurii.

– Vorbești de parcă te-ar opri refuzul meu...

Oh, o cunoștea atât de bine, și ei îi plăcea la nebunie când o tachina în felul acela. Cuvintele lui nu ascundeau niciodată vreo remarcă sarcastică, nici măcar atunci când trebuia să-i țină piept.

– Noaptea în care am venit să-ți cer ajutorul și tu mi-ai deschis ușa... nu semănai cu David.

El clipi.

– David?

– David, sculptura lui Michelangelo.

– Ah! El încuviință brusc. Sper și eu că nu! Părul meu nu e atât de ondulat.

Ea râse, deși el îi îngreuna foarte mult situația.

– Nu mă referem la buclele tale, ci la un detaliu aflat mai jos. Erai excitat?

El tuși încurcat, și ea nu-și dădu seama dacă se înecase ori râdea. O opri, ridicând mâna.

– Nu discut asta cu tine.

– Nu știu pe cine să întreb despre chestiunile astea. Nu pe mama, asta e sigur. Presupun c-aș putea s-o întreb pe Minerva.

– Sora mea n-are de unde să știe răspunsurile, zise el pe un ton abrupt. Sau ar fi bine pentru ea să nu le știe.

– Prin urmare, depind de tine.

El se încruntă, și ea se temu că avea să-i poruncească să plece. În schimb, o studie frecându-și bărbia. Grace se bucură că nu apucase să se bărbierească în timp ce ea îi comandase micul dejun. Îi plăcea aspectul lui întunecat și periculos de acum, când nu era

îmbrăcat și aranjat cum se cuvenea pentru o apariție în public. Avea cămașa descheiată la trei nasturi, lăsând să i se vadă pieptul și nu se sinchisise să-și închidă mânșetele. Da, aici nu existau formalități.

– Aveam o femeie în pat, Grace, spuse el în cele din urmă. Sigur că eram excitat.

– Anatomia – arătă cu degetul spre poala lui, apoi se scărpină pe gât – unui bărbat este de-a dreptul fascinantă. Și poți controla aspectul ăsta?

– Anatomia... fascinantă?

Ea simți că-i iau foc obrajii.

– Păi, e interesantă, dar știi la ce mă refer. Poți controla?

El își roti umerii ca și cum, dintr-odată, s-ar fi simțit încordat. Probabil că nu putea continua cu întrebările de genul acesta, dar voia niște răspunsuri.

Lovingdon își drese glasul:

– Uneori da, alteori nu. Unde vrei să ajungi cu toate astea? Pentru numele lui Dumnezeu, mama ta nu ți-a vorbit despre asta?

Ea scutură din cap.

– Din câte am înțeles eu, e un subiect care se discută numai în dimineața nunții.

– Întreab-o pe Lady Sybil.

– Am întrebat-o, dar nu mi-a dat explicații clare. Tocmai de-aia îmi fac griji. Dacă un bărbat nu e excitat, atunci nu poate face dragoste și nu poate avea copii, nu-i așa?

El își schimbă poziția, de parcă se simțea din ce în ce mai incomod.

– Ai prins ideea, da.

– Iubirea e suficientă pentru a excita un bărbat?

Lovingdon se foi iarăși, de data asta aplecându-se în față, rezemându-și coatele pe genunchi și apropiindu-se de ea.

– Trandafiraș, ești îngrijorată că vreun bărbat nu te-ar găsi atrăgătoare? Te asigur că ești în pericol să ai mai mulți copii decât poți număra.

– Spui asta pentru că ești prietenul meu. Eu sunt slabă. Nu există picturi cu femei slabe.

– Ce legătură are asta?

– Arta oglindește idealurile de frumusețe. Femeile fără forme, care nu sunt voluptuoase, nu apar în operele de artă.

– Ba sigur că da.

– Numește un artist care pictează femei slabe.

El își ridică ochii spre tavan.

– Nimfele, spuse ea, de parcă el ar fi orbit brusc. Sunt nimfe voluptuoase care aleargă prin grădină.

Lovingdon se uită încruntat spre șemineu, apoi la fereastră. După care pocni din degete și o privi cu satisfacție.

– Monet!

– Dar femeile alea sunt îmbrăcate.

El rămase cu gura căscată.

– Poftim?

– Toate picturile și statuile nud pe care le-am văzut reprezintă femei voluptuoase, lucru care mă face să cred că bărbații preferă astfel de femei. Dacă nu sunt suficient de atrăgătoare?

Ar fi murit acolo, pe loc, dacă el ar fi râs de ea. Era sigură că altcineva ar fi râs, dar din ziua în care o descoperise în grajduri plângând părea că îi înțelege temerile, deși nu știa cum de se amplificaseră în ultimul timp. Se trase mai aproape de ea.

– Grace, crede-mă că nu ai de ce să-ți faci probleme în privința asta. Ești foarte frumoasă...

– Nu am nevoie de complimente, Lovingdon. Și-așa sunt dezamăgită de mine însămi pentru că am nevoie de garanții, dar iată-mă aici! Pot sta în dormitorul unui bărbat fără să-l excit câtuși de puțin!

Judecând după felul leneș în care își plimbă privirea asupra ei, Grace se temu că poate depășise măsura cu acel ultim comentariu.

– Încerci să mă seduci? o întrebă el pe un ton mieros.

– Nu, dar tu ești printre puținii bărbați cu care pot vorbi astfel. Cred că, dacă aș înțelege mai bine bărbații, aș avea mai mult noroc în a-mi găsi unul potrivit.

– Bărbații sunt excitați de mai multe lucruri, Grace. Pentru un bărbat care te iubește, numai gândul că va fi cu tine e suficient.

– Așa crezi?

– Desigur.

Ea oftă. Nu-l credea. O văzuse cu coada ochiului pe curtezana din patul lui. Bănuia că era genul de femeie care seducea un bărbat chiar și numai cu degetele de la picioare.

– Voi încerca să fiu la fel de optimistă ca tine.

– Așa ar trebui.

– Presupun că nu vii la balul din noaptea asta.

El scutură încet din cap.

– Am de gând să fac o baie lungă și fierbinte.

Grace își închipui imediat picioarele lui lungi și musculoase. N-ar fi trebuit să aibă astfel de gânduri în ceea ce-l privea. Nu reușea decât să-și facă rău singură.

– Și cum îți vei petrece seara? întrebă ea.

– O să mă întâlnesc cu Avendale și ne vom distra vizitând Cremorne Gardens. Miji ochii. Tu nu te duci acolo, nu-i așa?

– De obicei, nu.

– Dar nu și după focul de artificii.

Ea zâmbi malițios și-și închise ochii pe jumătate.

– Probabil că nu.

Dacă până atunci ducele stătea relaxat pe canapea, acum se îndreptă brusc de spate și o privi atent.

– Ai fost în Cremorne după miezul nopții?

Ea ridică ușor dintr-un umăr.

– O singură dată.

– Ai idee cât de periculos este pentru o femeie să fie singură...

– N-am spus că am fost singură.

Deschise gura șocat, dar își reveni destul de repede și o privi supărat.

– Cine te însoțea?

– Nu-ți pot spune. N-ai fi de acord.

El se lăsă pe spătarul canapelei, dar nu mai era la fel de relaxat ca mai devreme.

– Ei bine, oricine ar fi fost, să știi că nu trebuie să te măriți cu el, pentru că e clar că îl ai la degetul mic.

– N-am spus că ar fi fost vorba despre un gentleman. Se ridică, și el la fel. Trebuie să plec să mă pregătesc pentru bal. Am trecut pe aici doar ca să-ți mulțumesc pentru că ai ajutat-o pe Sybil.

Înseamnă foarte mult pentru mine. Să te distrezi în aventura din seara asta!

Spera numai că și ea avea să aibă parte de distracție.

Lovingdon se mulțumi cu o baie rece, nu una fierbinte, pentru că oricum era destul de înfierbântat. În dormitor îi intraseră femei îmbrăcate mult mai sumar decât Grace, dar nu mai simțise niciodată o dorință atât de arzătoare. Era sigur că nu intenționase să-l seducă prin gestul ei, dar când luase căpșuna aceea și o studiase de parcă ar fi fost cel mai interesant obiect din încăpere și apoi o cuprinse între buze...

Trupul lui reacționase de parcă i-ar fi cuprins mădularul între buze, nu un fruct. Și apoi, când începuse să vorbească despre femeile goale din tablouri, și-o închipuise întinsă pe un pat, cu cearșafuri așezate seducător în jurul trupului, dezvăluind suficient cât să facă sângele să fiarbă în venele unui bărbat.

Își lăsă capul pe marginea căzii de cupru și se holbă la nimfele care țopăiau pe tavanul pictat. Sigur, nu erau foarte rubensiene. Când își dădu seama că își plimba ochii în căutarea uneia cu trup înalt și zvelt, cu picioare lungi și șolduri înguste, blestemă violent, închise ochii și se scufundă în apa rece.

Blestemată să fie! Fata n-avea nici un pic de minte. Să-și petreacă după-amiaza în dormitorul unui depravat, să lingă sucul de căpșună care i se scurgea pe la colțul gurii, să-și atingă cu vârful limbii alunița aia blestemată, să vorbească despre goliciune, să invoce imagini cu ea tolănită, dezgolită...

Își scoase capul la suprafața apei și se ridică în picioare. Trebuia să-și alunge gândurile astea din minte și să nu le mai permită să iasă niciodată la suprafață. Trebuia s-o forțeze să nu mai intre în dormitorul lui. Trebuia s-o facă să-l lase în pace.

Ieși din cadă și luă prosopul.

– Bailey!

Valetul intră grăbit în sala de baie.

– Da, Excelență.

– Am nevoie de o ținută de seară pentru noaptea asta.

Bailey făcu o grimasă, de parcă i-ar fi spus că avea să umble gol de acum înainte.

– O ținută de seară, domnule?

Lovingdon își dădu seama că nu ar fi trebuit să fie uimit de reacția valetului.

Nu mai purtase o ținută de seară de mai mult de doi ani.

– Da, Bailey, sunt sigur că am ceva pe acolo, printre cuiburile de molii.

– Mă tem, Excelență, că e posibil să fie cam demodate.

– Nu țin să fiu numit bărbatul cel mai la modă din Londra. Găsește-mi ceva. Și apoi cheamă trăsura în față.

– Da, Excelență. Sărbătoriți ceva în seara asta?

Era încercarea prost camuflată a lui Bailey de-a afla motivul din spatele cerinței pe care trebuia s-o ducă la îndeplinire.

– Nu, Bailey. Sunt hotărât să scap de o femeie din viața mea. „Înainte să fac ceva ce am regreta amândoi", adăugă el în gând.

Capitolul 7

Lovingdon voia să se piardă într-o femeie, să se înece în băutură și să-i demonstreze Doamnei Șansă că, indiferent cât de proaste ar fi fost cărțile lui, el tot n-avea nevoie de ea. Se putea descurca foarte bine și de unul singur.

Așa că, în afară de faptul că o blestema pe Grace, ce naiba căuta acolo? Se așteptase ca primul bal la care avea să participe după moartea lui Juliette să fie precum șocul unei lovituri în vintre. Nu putea nega că atunci când intrase în sala de bal se uitase în jur, din obișnuință, căutând-o din priviri.

Ochii i se opriră pe o claie de păr roșcat coafată și decorată cu piepteni cu perle și un zâmbet care amenința să îi taie respirația – chiar dacă nu-i era adresat lui. Cu cine naiba dansa? Nu-l recunoscu imediat pe tânăr, dar în mod evident era mai apropiat de vârstă cu Grace, decât era el. Va trebui să întrebe, își spuse, apoi ajunse la concluzia că ar fi fost inutil să se intereseze. Grace avea nevoie de un bărbat cu situație și ceva mai matur. Faptul că el se îndrăgostise la nouăsprezece ani nu avea relevanță. În plus, nu-i plăcea cum arăta flăcăul acesta, o privea cu ochi mult prea dulci.

Reuși să se strecoare prin ușile deschise care duceau pe terasă și să ajungă în grădinile din spate. Spre imensa lui satisfacție, reuși să urmărească festivitățile fără să fie deranjat de nimeni.

La primul bal la care participase nu se întâmplase la fel. Acolo, din clipa în care intrase pe ușă, fusese asaltat de toate mamele care aveau fete de măritat. Dar pe vremea aceea era un cu totul alt bărbat. Și acum, deși încă deținea un titlu respectabil și un venit anual generos, comportamentul lui din ultimul timp nu-l făcea un pretendent după care să suspine fetele. Poate că era un burlac eligibil, dar nu era bun de soț.

De când îl zărise pe Lovingdon, Grace mai dansase de trei ori. Valsa cu Lord Edmund Manning, fiu nemoștenitor care încerca să-și îmbunătățească poziția socială prin căsătorie. Ea nu-l considera un pretendent serios, dar judecând după privirea încruntată a lui Lovingdon, nu se putu abține să nu zâmbească și mai larg. Stătea la pândă în întuneric de parcă ar fi fost un ticălos de cea mai joasă speță. Nu putea nega valul de plăcere care o străbătuse atunci când îl văzuse pe jumătate ascuns după frunzele palmierilor. Cum nu era genul de bărbat timid, înțelese că gestul lui fusese necesar pentru a le evita pe mamele disperate care ar fi putut profita de prezența lui acolo.

Aproape că-i simțea privirea urmărind-o.

Când se termină și acest vals, ultimul ei partener o conduse de pe ringul de dans.

– Îți mulțumesc, Lord Ekroth, spuse Grace odată ce ajunse în salonul unde o aștepta servitoarea ei.

– Sper că la viitorul bal vei fi amabilă să păstrezi două dansuri pentru mine. Îi ridică mâna la buze și o privi în ochi. Și că te voi putea vizita mâine.

– Nu-ți pot promite două dansuri. Cu toate astea, aș fi încântată să primesc vizita dumitale.

– Pe mâine, atunci.

Se îndepărtă și urcă scara, fără îndoială pentru a se alătura celorlalți gentlemeni în sala de jocuri. Își făcuse știute foarte clar intențiile și că ea era singura cu care avea să danseze. Era înalt, oacheș, cu păr negru. Mama lui era originară din Italia și avusese drept zestre

o mică avere. Cu toate astea, dacă era să dea crezare zvonurilor, se părea că tatăl lui nu fusese foarte cumpătat cu banii.

– Sper că nu îl iei în considerare.

Grace își întoarse privirea în direcția glasului și zâmbi. Era Lovingdon.

– Pe Lord Ekroth?

El încuviință.

– Nu te place foarte mult.

Ea scoase un oftat, nevenindu-i să creadă.

– Îndrăznesc să spun că te cam grăbești cu judecata. Știu din surse de încredere că, din contră, mă place foarte mult.

– Atunci, dacă ai surse atât de bune, înseamnă că nu mai ai nevoie de observațiile mele, spuse și se întoarse să plece. Grace îl prinse de braț.

– Așteaptă! Eu... Ce putea să spună, ca să-l facă să rămână? Mă interesează părerea ta.

El îi zâmbi cu maliție zitate.

– Așa cum și trebuie.

Îi venea să-și dea ochii peste cap auzind replica plină de aroganță a lui Lovingdon.

– Nu mă așteptam să-ți faci apariția, spuse ea în schimb.

– Am hotărât că nu pot evita balurile pentru tot restul vieții mele.

– De fapt, cred că ai putea. Dar mă bucur că tu consideri altfel. Ți-a fost greu?

– Nu pe cât de greu aș fi crezut. M-am concentrat mai degrabă pe cei care sunt prezenți astăzi aici, decât pe cei care nu sunt. Cine era copilul ăla cu care ai dansat mai devreme? Îndrăznesc să spun că încă nu-i suficient de bărbat ca să se bărbierească.

Ea îl lovi ușor și discret cu pumnul în braț.

– Lord Edmund Manning. E un fiu nemoștenitor într-atât de sincer, încât să-mi spună că e decis să câștige, prin căsătorie, o poziție mai bună pe scara socială.

– Sper că i-ai zis că nu o va obține însurându-se cu tine.

– Nu am fost atât de directă, dar mă îndoiesc că-mi va trimite flori mâine-dimineață. Așadar, pe ce anume îți bazezi părerea despre Lord Ekroth?

– L-am văzut cum dansa cu tine.

– S-a comportat ca un gentleman desăvârșit.

– Întocmai.

Grace se încruntă.

– Vom discuta mai târziu comentariile misterioase pe care le faci. În curând va începe următorul dans și am carnețelul plin.

Păcat, își zise în sinea ei, pentru că dorea ca unul dintre dansuri să-i fi fost rezervat lui.

– Dă-mi să văd, spuse el și întinse o mână înmănușată.

– Ți-am mai spus că nu e de ajuns să te uiți la numele...

– I-am văzut pe câțiva dintre domnii care au dansat cu tine. Lovingdon pocni din degete. Dă-mi carnetul și creionul, te rog.

Putea fi extrem de enervant, dar cu toate astea, ea prețuia tocmai înclinația lui de-a fi sincer și direct. Îi înmână carnetul și creionul cu un oftat și privi îngrozită cum tăia pe rând fiecare nume. Apoi îi returnă carnețelul. Numele tuturor domnilor cu care dansase fuseseră tăiate cu o linie.

– Toți?

– Toți.

Ea râse sarcastic.

– Și Lord Vexley? I-ai tăiat numele, deși eu încă nu am dansat cu el.

Nu la balul ăsta, cel puțin, unde Lovingdon i-ar fi putut vedea.

Îl văzu cu coada ochiului cum se apropia pentru următorul dans. Sunetele muzicii începeau să se audă în sală.

– Mă enervează, comentă Lovingdon.

– Te enervează? Ei bine, pe mine nu mă enervează.

– Ar trebui, dacă ai un pic de minte în căpșorul ăla. Oricum, vei dansa cu mine.

Grace simți că-i tresaltă inima în piept.

– Nu credeam că te interesează însurătoarea și, bazându-mă pe reputația ta din ultima vreme, ai putea foarte bine să o ruinezi pe a mea. Parcă te aflai aici numai ca să observi.

El o privi sarcastic, de parcă l-ar fi enervat și ea.

– Nu-i suficient să observ. Tu ai nevoie de o lecție. Am de gând să-ți arăt cum ar dansa cu tine un gentleman care te place.

– Dar i-am promis lui Lord Vexley...

– Rezolv eu.

O prinse de braț și aproape o împinse spre ringul de dans, trecând pe lângă Vexley.

– Scuze, bătrâne, dar am solicitat eu dansul acesta.

Fără ca măcar să se oprească și înainte ca ea să protesteze și mai mult, o duse în mijlocul perechilor. Și, deși Grace știa că ar fi trebuit să se opună din răsputeri, că ar fi trebuit să îl părăsească în mijlocul ringului de dans, nu putea nega faptul că voia să danseze cu el, că își dorea ca momentul acesta să se întâmple. Poate că nu avea să mai aibă o altă șansă ca asta. Puse o mână pe umărul lui, în timp ce el o ținea pe cealaltă într-a lui. Deși mănușa lui și rochia ei ofereau o barieră între pielea lor, Grace tot putea simți căldura pe care o emana palma lui.

– Asta a fost de-a dreptul nepoliticos, comentă ea.

– Din păcate, singurul mod în care ți-ai da seama că-mi ești datoare ar fi să te măriți cu sărmanul prostănac.

– Nu mi se pare că e chiar atât de rău pe cât zici. Am mai dansat și găsesc chiar plăcută conversația cu el.

– Vorbește în timp ce dansați?

– Sigur că da.

– Atunci nu te place.

– Pentru că vorbim?

– În timp ce dansați. Scopul dansului este să-i ofere unui gentleman o scuză de-a se apropia de o femeie, și dacă o place și e interesat de ea, va profita de ocazia oferită de un dans. Domnii pe care i-am tăiat de pe listă se uitau prin sala de bal în timp ce dansau cu tine.

– Da, ca nu cumva să ne lovim de altă pereche.

– Eu nu mi-am luat ochii de la tine de când am început să valsăm și, cu toate astea, nu ne-am ciocnit cu nimeni.

Oricât de mult ar fi vrut, nu putea să nu recunoască adevărul din cuvintele lui.

– Loving...

– Taci.

Grace aproape că începu să-l certe pentru că o dojenise astfel, dar următoarele lui cuvinte aproape că-i făcură inima să stea în loc.

– Fii atentă la ce se întâmplă.

Ea știa foarte bine ce se întâmpla. Știa încă de la începutul nopții. Dansa.

Mai precis, valsau. Dar mâna care i-o ținea pe a ei își intensifică strânsoarea și privirea lui deveni sfredelitoare, pătrunzătoare. Deveni conștientă de apropierea lui, de parfumul lui de bergamotă. Picioarele lui se pierdeau între faldurile rochiei.

– Nu se cuvine să valsăm atât de aproape, șopti ea.

– Exact.

– O să iscăm bârfe.

– Dacă un bărbat te place, dacă te place cu adevărat, nu o să-i pese.

– Dacă mă iubește, va dori să-mi păstreze reputația intactă, să se asigure că acțiunile lui nu mă pun într-o lumină proastă.

– Dacă te iubește, nu se va uita în jur, în căutarea următoarei partenere de dans – sau nu va încerca să atragă privirile femeii cu care dorește să aibă o întâlnire clandestină în grădină.

Grace făcu ochii mari.

– Lord Ekroth... o întâlnire în grădină? Cu cine?

– Vorbim prea mult.

Schimbarea fu subtilă, dar destul cât să se simtă. Degetele lui o atingeau mai apăsat pe talie, o strângea mai puternic de mână și privirea lui deveni și mai intensă. Picioarele lui amenințau să se lipească de ale ei. Lumina candelabrului se reflecta în părul lui șaten. Nu zâmbea, dar cu toate astea buzele lui păreau moi, relaxate, de parcă ar fi așteptat cuminți să fie sărutate. Lovingdon o trase mai aproape și ea uită că în jurul lor se mai aflau și alți oameni. Valsau într-o armonie naturală, care nu avea nevoie de nici un gând conștient, de nici un calcul. Nu exista nici o temere că ar putea s-o calce, se simțea în siguranță cu el.

Dar chiar în timp ce gândea asta, știa că era o minciună. El nu era interesat de însurătoare, de dragoste sau de ea, decât ca prieten. Lovingdon era un adevărat pericol pentru inima ei, deoarece inima nu era la fel de detașată precum mintea.

Ultimele acorduri ale valsului păreau să zăbovească în aer. El se opri, dar nu o eliberă. Grace avu senzația stranie că o privește de parcă ar vedea-o pentru prima dată.

– Și, în mod categoric, nu se va grăbi să te escorteze în afara ringului de dans, adăugă el.

Cuvintele astea o treziră la realitate.

– Poftim?

– Un bărbat care te place nu s-ar grăbi să te ducă altuia. Îi puse mâna pe braț și începu să o conducă în afara ringului.

Încet, foarte încet, de parcă nici nu i-ar fi trecut prin minte gândul s-o părăsească odată ajunși acolo.

– Ekroth aproape sălta în graba lui de-a te duce la scaune, pentru a ajunge la următoarea lui întâlnire.

Grace își aminti că fusese destul de nerăbdător, acum că se gândea la momentul respectiv. Îi arătă un cuplu care stătea lângă ușile care duceau pe terasă.

– Lady Beatrix e sigură că Lord Winthrop o să-i ceară mâna la sfârșitul sezonului.

– N-o s-o facă.

– Cum poți fi atât de sigur?

– Observă-l. Vezi cum privirea îi fuge mereu spre cele trei doamne care stau lângă palmierul din ghiveci? El o place pe Lady Marianne.

– Poate că îi place de una din celelalte două.

– Să îl observi în continuare, în restul serii. Cred că-mi vei da dreptate în cele din urmă.

Ajunseră în sfârșit în zona unde se afla camerista ei. Lord Canton aștepta nerăbdător, lovind din călcâie. Începea următorul dans, iar Lovingdon nu tăiase și numele acestuia de pe carnețel.

– Milord, îl salută ea.

– Lady Grace, rosti acesta, salutând-o cu o mișcare a capului. Excelență, e ciudat să te întâlnesc aici. Nu credeam că mai participați la baluri de genul ăsta.

– Cum ar putea rata un gentleman onoarea de-a dansa cu Lady Grace?

Canton rămase drept, iar capul îi ajungea aproape la umărul lui Lovingdon.

– Ai venit aici special pentru ea?

– Tot ce fac e special pentru ea.

Dacă nu i-ar fi demonstrat deja, în trăsură, seara trecută, că vorbele lui erau menite să o învețe o lecție, că nu conțineau nici un pic de adevăr, Grace ar fi simțit fluturi în stomac la auzul acestor cuvinte. În schimb, rămase tăcută și-și trase mâna de pe brațul lui pentru a i-o întinde lui Canton.

– Cred că dansul acesta este al dumitale.

Oferindu-i brațul, se uită pentru ultima dată spre Lovingdon și apoi o conduse pe Grace înapoi între perechile care se pregăteau de dans.

– Să ai grijă cu el, spuse Canton pe un glas aproape șoptit.

– Îl cunosc pe Lovingdon de când eram mică. Nu prea are cum să mă surprindă.

Deși o surprinsese în seara asta, prin faptul că venise la bal.

Ce naiba fusese în capul lui când îi venise ideea să danseze cu ea?

Lovingdon stătea într-un colț întunecat al terasei, holbându-se la grădină și răsucind o monedă între degete. Încerca să se liniștească, să își recapete echilibrul interior. Jack îl învățase cum să folosească o monedă pentru a-și păstra agilitatea degetelor. Se îndoia că mai exista vreun gentleman în Londra care să poată scoate corsetul unei doamne la fel de repede ca el.

Dar când o privise pe Grace, nu-i trecuse prin minte să facă nimic în grabă cu ea. În schimb, își imaginase că avea s-o ia foarte încet, aproape dureros de încet, că avea s-o dezvelească precum un cadou și că bucuria descoperirii avea să fie la fel de mare ca plăcerea de-a vedea ceea ce ascundea trupul ei.

– Ești interesat de Lady Grace Mabry? întrebă Lord Vexley de undeva din spatele lui.

Nu se sinchisi să se întoarcă.

– Interesele mele nu te privesc.

– Merită pe cineva mai bun decât tine.

– Același lucru s-ar putea spune și despre tine.

– Eu, cel puțin, i-aș fi fidel. Poți afirma același lucru despre tine?

El nu mai avea relații de lungă durată. După un timp, toate femeile ajungeau să-l plictisească. După destul de puțin timp. Îi plăcea să experimenteze, dar nu să insiste.

– Deja am avertizat-o să stea departe de tine.

– După cum o cunosc eu pe Lady Grace, este o femeie care știe ce vrea.

– Și după cum te cunosc eu pe tine, ai nevoie disperată de bani, spuse Lovingdon și de abia atunci se întoarse. Vexley era doar parțial vizibil, rămânând ascuns în întuneric. Ea merită ceva mai bun decât un bărbat care nu vede decât bani atunci când o privește.

Până în momentul acela, nu-și dădu seama cât adevăr se ascundea în cuvintele lui. Grace chiar merita dragostea pe care o căuta cu atâta disperare. Venise aici, în noaptea asta, într-o încercare de-a scăpa de ea, dar acum se temea că o singură noapte nu era de ajuns.

– Poate că am cuferele goale, dar nu și inima.

Lovingdon aproape renunță la regulile de civilizație. Era sigur că Vexley avea să încerce s-o vrăjească pe Grace cu vorbe la fel de înflorite.

Înainte să-și dea seama ce face, îl prinse pe Vexley de reverele hainei și-l trase în față. Omul se holbă atât de tare, că i se văzu albul ochilor, în ciuda faptului că grădinile erau slab iluminate.

– Caută-ți nevastă în altă parte. Grace nu-i pentru tine.

– Asta trebuie să hotărască doamna. Eu doar încercam să-mi dau seama dacă ești interesat de ea. Îmi place să-mi cunosc adversarii.

– Te supraestimezi dacă îți închipui că ai putea concura cu mine în orice domeniu, pentru orice.

– Ah, dar n-ai auzit, Excelență, că mândria moare înainte de căderea finală? Acum, dacă ai fi atât de amabil să-mi dai drumul...

Lovingdon îl împinse pe bărbat departe de el.

– Stai departe de ea!

Vexley se îndepărtă fără să mai spună o vorbă. De abia atunci Lovingdon realiză că îl durea mâna. Nu știa când încetase să mai rotească moneda printre degete, dar judecând după cât de încleștat ținea pumnul, își dădu seama că și-ar fi zdrelit pielea dacă nu purta mănuși. Își relaxă degetele foarte ușor.

Nu putea spune cu exactitate de ce anume îl enerva Vexley. Nu pusese niciodată prea multă bază pe zvonurile conform cărora Vexley lovise niște fete, dar când se gândea că o putea atinge și pe Grace...

Blestemație! Când se gândea că orice alt bărbat o putea atinge pe Grace, sângele începea să-i fiarbă în vene.

Nu voia s-o ajute să-și găsească un soț, dar cum ar fi putut trăi, știind că era nefericită alături de soțul ei?

Femeia pe care Lovingdon o ținea în poală mai târziu în noaptea aia avea forme apetisante. Era genul de femeie voluptuoasă pentru care un bărbat își putea pierde mințile. Era îmbrăcată sumar, ca o nimfă care dansa prin grădinile pictate pe tavanul dormitorului său. Îi desfăcuse lavaliera de la gât, nasturii de la vestă și de la cămașă, iar acum îi săruta gâtul cu buzele ei fierbinți, umezite de vin. Ar fi trebuit să-și concentreze toată atenția asupra ei, dar prin minte nu-i treceau decât imagini cu bărbați care dansau cu Grace.

De fapt, Grace se afla în centrul atenției sale: zâmbetul și râsul ei, felul în care ochii ei străluciseră mai puternic decât orice candelabru.

Venise la Avendale cu vreo două ore în urmă, în speranța că va reuși să-și alunge imaginea ei din minte. Avendale era cel mai destrăbălat om pe care îl cunoștea. Când nu se afla la Cremorne Gardens, locuința lui era plină de femei de toate felurile și mărimile. Băutura curgea neîntrerupt, mâncare se găsea din plin, iar dormitoarele erau deschise pentru toată lumea. Omul își trăia viața la maximum, fără nici un regret. Iar Lovingdon îi urmase exemplul.

În acest moment ar fi trebuit să o îmbrățișeze pe Afrodita. Se îndoia că acesta era numele ei adevărat.

Femeile își inventau nume în funcție de ce voia fiecare bărbat să audă. Totul era o prefăcătorie, nu era nimic adevărat.

– Poate ar trebui să încerci cu Persefona, îi spuse Avendale scurt.

Afrodita se opri din giugiulit. Lovingdon își ridică privirea spre Avendale, care stătea în fața lui cu o cupă de argint, fără îndoială umplută până la refuz.

– Arăți de parcă te-ai chinui să rezolvi o formulă complicată de matematică, continuă Avendale. Sau poate o problemă de fizică.

Lovingdon bătu ușor coapsa femeii.

– Scumpo, mai adu-ne niște vin.

Fără să spună un cuvânt, Afrodita se ridică din poala lui și se duse să-i îndeplinească rugămintea. Femeile pe care le avusese în ultimul timp erau foarte nerăbdătoare să-i facă pe plac, iar asta ar fi trebuit să-l mulțumească. În schimb, el se trezi că se gândește tot la Grace, care era atât de inocentă, dar putea deveni atât de mondenă în clipa următoare. Nu se temea să-l certe, să-l provoace, să-i arate că o dezamăgise. Avea nevoie de un bărbat deosebit care să o iubească așa cum merita, să îi accepte francheța și să nu încerce să-i stăvilească spiritul liber în încercarea de-a o controla.

Avendale se lăsă să cadă pe un scaun din apropiere și-și întinse picioarele.

– Am auzit că ai fost la un bal în noaptea asta.

– Cine ți-a spus?

Avendale ridică din umeri.

– Aud tot felul de lucruri, de la tot felul de oameni. Ai de gând să te însori iarăși?

– Nu. Dumnezeule, nu! O ajutam pe Grace. Ți-am povestit despre ce e vorba.

– Rămăsesem cu impresia că aveai de gând să refuzi responsabilitatea asta.

– Nu e o responsabilitate. E... „Fir-ar!" Era o responsabilitate, și încă una pe care nu o voia, dar pe care se simțea din ce în ce mai obligat să o accepte. Se uită în jur. Tu nu te plictisești niciodată de toate astea?

Avendale scutură din cap, lovind ușor cupa cu vin.

– Aș înnebuni dacă n-aș avea toate astea, ca să mă distragă.

– Desigur, ai muri de plictiseală.

– Cred că te refereai la altceva. Avendale își ridică băutura. Dar n-am băut suficient de mult ca să pot discuta despre asta. Cred că o să caut compania unei femei. Nu ești destul de amuzant în noaptea asta.

– Ce știi despre Vexley?

– Din câte am auzit, n-are nici o lețcaie. Dar e chipeș, are un titlu nobiliar și trei proprietăți. Ce și-ar putea dori mai mult o femeie cu zestre?

Își putea dori mult mai mult. Ba chiar merita mai mult.

Capitolul 8

– În dimineața asta am primit mai puține flori, comentă Grace. Călărea iapa ei cafenie care înainta agale pe Rotten Row, la pas cu armăsarul castrat al lui Lovingdon.

– Ar trebui să fii mulțumită de situație, nu? întrebă el. Sosise cu un ceas înainte de ora la care se făceau vizite dimineața și îi propuse o plimbare prin Hyde Park. Și pentru că nu era ora obișnuită pentru plimbări, nu prea erau înconjurați de mulți oameni. Asta îți doreai, nu? Să separi grâul de neghină?

– Da, dar nu-mi dau seama cum îmi iese.

– Pentru cei care au trimis flori ieri, dar nu și astăzi, e mai importantă reputația pe care o ai decât tu, ca om.

– Din cauza asta ai dansat cu mine. Știai că unii dintre ei vor fi descurajați de faptul că mă aflu în compania unui libertin.

– Nu trebuie să fii atât de surprinsă. Tu ești cea care a subliniat că dacă dansezi cu mine îți vei strica reputația.

– Dar de la un singur dans? Și sunt sigură că nu e ceva permanent. În plus, tu ești un prieten de familie. Dacă tot ai de gând să-ți schimbi viața, de unde să începi cel mai bine dacă nu valsând cu mine?

El râse sumbru.

– Nu am de gând să-mi schimb viața, Grace. Se îndreptă de spate și o studie încet din priviri. La asta te gândeai când mi-ai cerut ajutorul? Încerci să mă aduci pe calea cea bună?

– Categoric nu! „Ei, poate doar un pic", dar nu îi va destăinui lucrul acesta. Doar că nu vreau să fac vreo greșeală enormă când vine vorba despre dragoste. Prezența ta la bal mi-a fost de ajutor. Dacă înțeleg eu bine, unui bărbat care mă iubește nu-i pasă cine dansează cu mine.

– Exact.

– Ești absolut sigur că tu ești de vină pentru că am mai puțini petițori?

– N-am nici o îndoială.

– Slavă Domnului! exclamă ea și râse încordată. Mă temeam că l-a văzut cineva pe Lord Somerdale sărutându-mă în grădină și că din cauza asta....

Lovingdon se întinse și trase puternic de frâiele iepei sale, forțând-o să se oprească brusc. O privea cu ochii mijiți, pe sub borul pălăriei.

– Somerdale te-a sărutat?

Grace nu înțelegea prea bine de ce simțea o asemenea senzație de victorie. Pe el nu-l deranjase faptul că propriul comportament putea fi considerat dubios. Prin urmare, ea de ce n-ar fi trebuit să se bucure de aceeași libertate?

– În timpul celui de-al unsprezecelea dans. Era rândul lui să-mi fie partener, dar eu am sugerat să ne răcorim puțin, plimbându-ne prin grădină. Apoi el – simți că roșește – m-a tras în întuneric și m-am sărutat. A fost primul meu sărut.

Grace trase frâiele dintre degetele lui și mână iapa înainte. Reacția lui o enervase la culme. El nu avusese bunul-simț de-a roși atunci când deschisese ușa și apăruse în fața ei aproape dezbrăcat. De ce erau bărbații mult mai relaxați în privința trupului lor decât femeile? Lovingdon o prinse imediat din urmă.

– Ai înnebunit? întrebă el. Dacă vrei să te căsătorești din dragoste, ultimul lucru pe care trebuie să-l faci e să te plimbi prin grădină singură cu un gentleman, la miezul nopții. Dacă ai fi fost prinsă în situația asta compromițătoare, ai fi fost obligată să mergi în fața altarului cu el.

Ea se uită la el, pe sub borul pălăriei de călărie.

– Da, dar nu prea înțeleg. Pentru numele lui Dumnezeu, ce e compromițător în asta? Presupun că un sărut e destul de plăcut, dar nu văd de ce ar trebui să aibă repercusiuni asupra reputației unei lady.

– Atunci Somerdale nu te place pe cât crezi tu.

– Poftim?

– Dacă te-ar fi plăcut, te-ar fi sărutat în așa fel încât n-ai mai fi avut nici un dubiu în privința motivului pentru care ți-ar fi ruinat reputația.

Ea își mută ochii pe buzele lui, pe cea de jos, mai groasă, și apoi pe cea de sus, ceva mai subțire. Păreau să fie moi. Buzele lui Somerdale fuseseră reci, aspre, crăpate.

– Nici tu nu le iubești pe toate femeile pe care le săruți.

– Am iubit una singură. Cât despre celelalte...

Ridică din umeri.

– Așadar, vorbim despre dorință, nu despre iubire.

Un colț al gurii lui voluptuoase se ridică.

– Ce știi tu despre dorință?

După felul în care se foia în șa, Grace își dădu seama că o experimenta chiar acum. Că voia să-și treacă degetele prin părul lui, să-i mângâie umerii cu palmele ei, să-i deschidă nasturii de la cămașă ca să-i vadă iarăși pieptul.

– Nu sunt atât de inocentă pe cât crezi. Am doi frați mai mari. I-am auzit vorbind uneori.

– Fără ca ei să știe, bănuiesc.

Urî tonul dezaprobator pe care îl auzi în glasul lui. Dintre ei doi, el era desfrânatul, nu ea.

– De parcă tu ai fi fără de păcate.

Zâmbetul lui pieri, iar chipul i se întunecă.

– Nu vorbim despre păcatele mele.

Grace și-ar fi retras cuvintele dacă ar fi putut, dar mai ales se întrebă ce anume din remarca ei provocase reacția lui. Bănui că, indiferent ce ar fi fost, se referea la ceva mai dureros și mai sumbru decât destrăbălarea în care trăia acum.

– Lady Grace!

Întorcându-se în direcția din care se auzi strigată, îl văzu pe Lord Somerdale călare, înaintând spre ei. Situația putea deveni ciudată.

– Te rog să nu pomenești de sărut.

– Nu te teme. N-o să răspândesc zvonuri care te-ar condamna la o căsătorie forțată.

Ea se mulțumi cu gândul că el încă o apără, dar se întrebă de ce nu era de ajuns.

În timp ce Somerdale își îndemna calul să ajungă în cealaltă parte a lui Grace, după ce nu-l salutase cu nimic mai mult decât o înclinare scurtă din cap, Lovingdon se întrebă cum s-ar fi descurcat contele

fără dinți. Se gândea să-l lase fără nici un dinte în gură. Cum îndrăznise omul acesta s-o sărute pe Grace?

Când ea îi povestise de întâmplarea cu Somerdale în grădină, aproape căzuse de pe cal din pricina furiei fără margini pe care o simțise. Suporta să-i vadă pe bărbați flirtând sau dansând cu ea, dar să încerce mai mult era altceva. Să o atragă într-o grădină întunecată și să o sărute...

Iar faptul că ea îi permisese o astfel de libertate, că nu era conștientă de faptul că-și risca mai mult decât reputația, în caz că bărbatul respectiv ar fi profitat de ea, era de neconceput. Și era posibil să profite cineva de ea. Bunăoară, Vexley.

Vexley le tăie calea la scurt timp după sosirea lui Somerdale. Nu-l salutase pe Lovingdon, dar blestematul îl privea provocator atunci când Grace nu se uita la el. Și el își strunise calul în cealaltă parte a lui Grace, păstrând distanță față de Lovingdon, care se întreba acum dacă Vexley putea trăi cu maxilarul rupt. Nu-i stătea în fire să simtă o asemenea înclinație spre violență și, categoric, nu era gelos pe atenția pe care i-o arătau lui Grace. Pur și simplu, nici unul din cei doi nu era soțul potrivit pentru o lady de calibrul ei. Își pierdeau timpul.

Alți doi gentlemeni se apropiară călare și-l salutară înainte să-și îndrepte atenția spre Grace. Din cauza acestor întâlniri, fură nevoiți să se oprească, dar el era nerăbdător să pornească iarăși la plimbare. Se părea că Grace nu simțea la fel.

– Eu mă duc să mă așez puțin sub un copac. Nu trebuie să rămâi, Lovingdon.

Cu alte cuvinte, îi spunea că nu mai are nevoie de el?

– Părinții mei se bucură că mă însoțești la plimbare, rosti ea spre Lovingdon, apoi privi spre bărbații din jurul ei. Dacă nu vă era clar deja, el nu e un pretendent la mâna mea.

În jurul lor se auziră câteva râsete nervoase, iar alți domni îl priviră precauți.

N-o putea blama pentru că explicase care este rolul lui în viața ei, ca să nu existe nici o îndoială, deși nu credea că cineva l-ar fi putut considera un pretendent serios la mâna lui Grace. Doar spusese clar și răspicat că nu avea nici o intenție să se însoare din nou.

– Nu am nimic altceva de făcut, zise el. Înainte să plec, te voi conduce acasă.

Fără îndoială, Grace era în stare să aibă singură grijă de ea, dar Lovingdon știa prea bine că era destul de inocentă și credulă. Un bărbat ar fi putut profita de naivitatea ei. Și, mai mult ca sigur, unul avea s-o facă, în cele din urmă. Vreun bărbat avea să se plictisească de competiția celorlalți și s-o compromită, pentru a o forța să se mărite cu el. Un bărbat care avea nevoie disperată de bani. Precum toți cei care roiau acum în jurul ei. El știa cât valorau, nu doar în privința banilor, ci și a caracterului.

Nici unul dintre ei nu era suficient de bun pentru ea.

Dar cine era? Trebuia să fie cineva la care să nu găsească vreun defect, cineva care avea s-o iubească așa cum merita. Dar, la naiba, nu-i venea nimeni în minte, oricât de mult s-ar fi gândit.

Vexley descălecă repede și aproape sări asupra lui Grace, prinzând-o de talie...

Calul lui Lovingdon se smuci într-o parte, și el își dădu seama că trăsese fără să vrea de frâie.

După ce-și potoli calul, își scoase moneda din buzunar și începu să o rotească printre degete, încercând să se calmeze. Strânse genunchii, strunindu-și astfel calul înainte, și prinse frâiele iepei lui Grace. Acceptase rolul insignifiant de cavaler de onoare la nunta ei, dar nu avea să accepte să joace rolul de îndrăgostit lulea, mai ales că ea deja anunțase că nu era nimic mai mult decât un prieten de familie.

Lord Chesney veni în galop, cu un cățeluș în brațe. Descălecă rapid, fără să fie deloc deranjat de micuța creatură. Grace primi emoționată ghemul mișcător de blană și arăta de parcă ar fi fost pregătită să se mărite cu Chesney pe loc. Ca și tatăl lui, acesta era crescător de câini și chiar Lovingdon își luase ultimul câine din rasa collie de la el. Asta ar fi trebuit să-l ridice în ochii lui, dar el tot nu-l considera potrivit pentru Grace.

Râsul lui Grace pluti spre el. Stătea pe iarbă și se juca veselă cu puiul de câine în timp ce discuta cu domnii din jurul ei. Lovingdon îi studie pe fiecare în parte. În momentele lui bune, își dorea să-i vadă pe toți arzând în iad. În momentele mai puțin bune, își dădea seama că iadul era o pedeapsă prea ușoară pentru ei.

Grace își târî picioarele până în dormitor și se uită cu jind la pat. Era obositor să zâmbească tot timpul, să se prefacă impresionată

de subiecte care nu o interesau deloc, să nu vrea să rănească sentimentele vreunui gentleman deoarece știa cu certitudine că nu el era alesul.

Deși bănuia că oboseala ei avea de-a face mai mult cu Lovingdon decât cu ceilalți domni. El o menținuse în stare de alertă, fusese conștientă de toate mișcările lui, de tonul cu care vorbise.

Îi simțise privirea zăbovind asupra ei în timp ce ea flirta cu toți lorzii care li se alăturaseră în parc. Fusese tentată să-i ordone să descalece de pe calul lui afurisit și să se așeze lângă ea, dar se abținuse. Dacă ar fi dat buzna în mijlocul grupului ei, nu avea nici o îndoială că s-ar fi spart gașca. În schimb, el păstrase distanța, afișând expresia lui tipică de după moartea lui Juliette.

Chiar și atunci când era cu ea, era evident că era cu gândul aiurea.

Felicity intră și, fără o vorbă, începu s-o ajute să se dezbrace de costumul de călărie. Cățelul rămăsese la unul dintre lachei, care avea să se îngrijească de el până când avea să se învețe să nu facă băltoace prin casă. Fusese un gest drăguț din partea lui Chesney, dar Lovingdon bombănise tot drumul înapoi spre casă.

– Dacă un bărbat te iubește, ar trebui să știe că tu preferi pisicile, oricât de malefice ar fi ele.

Iar cu replica asta o făcu să râdă sincer și natural, primul ei râset adevărat de când se întâlniseră cu Somerdale. Era o experiență minunată să se simtă liberă, să fie ea însăși. Alături de el nu trebuia să-și facă griji că trebuie să-l impresioneze. El o accepta întotdeauna așa cum era. Și Grace era fericită că acest aspect al relației lor nu se schimbase.

– Eu o să mă întind puțin, spuse ea după ce scăpă de toate hainele și nu mai purta nimic în afară de o cămașă subțire de bumbac.

– Te simți bine, milady? o întrebă Felicity.

– Da, sunt doar obosită. Să te întorci când va veni timpul să mă pregătești pentru cină.

– Da, milady.

După ce camerista închise ușa, Grace porni spre pat, se opri la marginea lui, căzu pe gânduri și apoi se duse în fața oglinzii. Cu gesturi domoale, începu să desfacă șireturile care-i legau cămășuța. Cu ochii ațintiți pe suprafața oglinzii, desfăcu cu grijă marginile

cămășuței și, așa cum făcuse de o sută de ori în ultimii doi ani, și-l imagină pe soțul ei făcând același gest, încercând să se vadă prin ochii lui. Cu toate astea, chiar și după atâta timp, când se privea goală era ca și cum ar fi primit un pumn în stomac. Se obișnuise deja cu imaginea ei și nu ar fi trebuit să o surprindă, însă era la fel de șocată de fiecare dată.

– Cicatricele nu sunt atât de rele, șopti ea, dar în mintea ei auzi glasul pătrunzător, puternic și răgușit de pasiune al unui bărbat.

Glasul soțului ei, în noaptea nunții lor. Poate că el n-avea să observe cicatricele în întuneric. Grace oftă. Avea să le observe.

Fără să se sinchisească să-și mai lege cămășuța, merse agale spre pat și se întinse pe o parte. Motanul ei, Lancelot, sări pe cuvertură, se roti și în cele din urmă se ghemui lângă coapsa ei. Grace își trecu degetele prin blana lui.

– Nu te teme, câinele ăla nu te va înlocui. Am o bănuială că va fi mai degrabă câinele tatei decât al meu. Se pare că s-au împrietenit din prima clipă. Și apoi, din cauză că Lancelot era ființa căreia îi împărtășise toate experiențele ei, de la prima dragoste până la prima inimă frântă, adăugă: Dacă bărbatul despre care o să cred că mă iubește nu mă va iubi destul cât să rămână alături de mine după ce va afla totul?

Cicatricele ei erau o problemă personală. Nimeni din afara familiei nu știa de ele. Mama ei insistase că nu trebuia să mai știe nimeni. Nu din cauză că s-ar fi simțit rușinată, ci pentru că astfel de probleme nu se discutau.

Dar Grace știa că trebuia să-i vorbească despre ele bărbatului care avea s-o ceară în căsătorie, în ziua când avea să-i ceară mâna. Nu putea accepta o cerere în căsătorie dacă existau secrete între ei.

– Și dacă n-o să mă iubească suficient? îl întrebă pe Lancelot.

Nu-și dădu seama când adormise, dar când deschise ochii se trezi în dormitorul luminat numai de flacăra unei lumânări. Deasupra patului ei era aplecat un bărbat. William Graves, un medic extraordinar. Când nu se afla în slujba reginei, îi ajuta pe oamenii sărmani și pe cei pe care îi considera prieteni.

Mama ei se afla pe un scaun, în apropiere, cu mâinile împreunate în poală și cu privirea umbrită de griji.

– Felicity a spus că nu te simțeai bine.

Grace își dădu ochii peste cap.

– Eram obosită, atâta tot.

– Îi permiți doctorului Graves să te consulte? o întrebă mama ei. Te rog...

Sfinte Dumnezeule, cât ar fi vrut să refuze. O consultase de atâtea ori! Dar Grace înțelegea temerile mamei. Încuviință din cap, fără tragere de inimă. Era doar o mică favoare pe care i-o cerea mama ei.

Își aruncă picioarele dincolo de marginea patului și se ridică. Doctorul Graves îngenunche în fața ei, cu părul blond și cârlionțat încadrându-i chipul. Grace se întrebă dacă avea să încărunțească vreodată.

– Să-mi spui dacă te doare ceva, îi ceru el cu un ton calm.

Nu o duruse niciodată. Tocmai asta era problema. Dacă Graves nu ar fi avertizat-o că în cele din urmă avea să simtă o durere înfiorătoare și, probabil, o să moară, n-ar fi crezut, dar el fusese foarte ferm când îi vorbise despre partea cu moartea. Prin urmare, da, înțelegea temerile mamei.

Încuviință din nou și privi spre colțul camerei, unde umbrele păreau că dansează. Doctorul era blând și atent, dar meticulos. Era sigură că avea să dureze câteva ore, dar el se îndepărtă după numai câteva minute.

– Totul pare să fie în ordine.

Eliberarea care se citi pe chipul mamei ei o făcu pe Grace să se simtă vinovată pentru că, fără să vrea, o făcuse să se îngrijoreze. Nu fusese decât obosită. Mama ei strânse mâna doctorului.

– Îți mulțumesc, Bill.

– Să-mi trimiți vorbă dacă ai nevoie de mine, Frannie. Oricând.

Și cu asta, ieși din cameră. Mama ei se ridică, o prinse de umeri și o strânse puternic în brațe, legănându-se.

– Slavă Domnului, slavă Domnului!

– Mamă, aș vrea să nu te mai îngrijorezi atâta. Sunt atentă la toate semnele de care mi-a spus el. L-aș anunța imediat dacă ar fi ceva în neregulă.

Mama ei o sărută pe frunte.

– Știu, dar e de datoria mea să-mi fac griji. Apoi se așeză iarăși pe scaun, în timp de Grace își legă cămășuța. Cum a fost după-amiaza pe care ai petrecut-o în parc cu Lovingdon? o întrebă ea.

– Minunată. Ne-am întâlnit și cu alți domni acolo, așa că nu prea am avut timp să vorbesc despre altceva, în afară de starea vremii.

– Mă îndoiesc că vorbești despre vreme cu ei. Mama ei o studie câteva clipe. M-a uimit faptul că a venit în vizită.

– Au trecut doi ani. Perioada de doliu s-a terminat.

– După câte am auzit, s-a terminat cu mult timp în urmă. De asemenea, mai știu și că a dansat cu tine ieri-noapte.

– Nu înțeleg de ce vorbești pe ocolite. Sunt sigură că ți-a spus tata. Am vorbit cu Lovingdon. Credeam că mă poate ajuta cu niște sfaturi legate de bărbații care îmi fac curte.

Mama ei își încordă degetele care, odinioară, o ajutaseră să fure din buzunare.

– Grace, știu foarte bine că erai îndrăgostită de el când erai mai mică.

– Când eram mică, repetă ea nerăbdătoare. Poate fi extrem de fermecător. Sau, cel puțin, așa era. Ce simt acum pentru el... Se chinui să găsească cuvântul potrivit. Presupun că e mai mult o senzație de confuzie decât altceva. Uneori îl văd în el pe tânărul care era acum câțiva ani, dar de cele mai multe ori se comportă ca o cu totul altă persoană. Acum nu-l văd decât ca pe un prieten, nimic mai mult. Dădu ochii peste cap. Oricum, este expert în ceea ce privește ticăloșii. Și a reușit să-mi dea câteva sfaturi.

– Ești sigură că nu te păcălești singură? Că nu încerci să te agăți de ceva care ți-a scăpat dintotdeauna?

– Și Drake m-a întrebat același lucru. Nu sunt atât de disperată încât să păcălesc un bărbat ca să mă iubească. Mă jignește că aveți o părere atât de proastă despre mine.

– Mă tem doar că ai ceva sânge de pungaș în vene.

– Te referi la bunicul? Îmi pare rău că nu l-am cunoscut.

Mama ei se ridică și bagă mâna în buzunar pentru a scoate un plic.

– În timp ce dormeai, valetul lui Lovingdon a venit cu o scrisoare. Ai grijă, draga mea. Jocurile rareori se termină așa cum ne închipuim noi.

– Eu nu mă joc și nu mă voi îndrăgosti de el.

– Hmm, murmură mama ei. Partea amuzantă este că și eu mi-am zis odinioară că nu mă voi îndrăgosti de tatăl tău. Dar inima face cum poftește.

Grace așteptă ca mama ei să plece și de abia apoi deschise plicul cu sigiliu. Scoase hârtia din interior și citit mesajul.

La miezul nopții.
În grădină.

Lovingdon

În ciuda faptului că aleea era luminată cu lămpi pe gaz, întunericul domnea în grădină. Grace pășea încet, cu precauție, căutând prin umbre acea siluetă cunoscută. Se întreba ce dorea Lovingdon să discute cu ea și de ce alesese acest cadru, și nu salonul, pentru întâlnirea lor. El era mereu bine-venit în casa lor. Și știa prea bine acest lucru, deși ea trebui să admită că îi plăcea întâlnirea asta secretă și gândul că făcea un lucru nepermis.

Și de ce atât de târziu în noapte? Ce era atât de urgent, că nu putea aștepta până dimineață? Grace avea o imaginație bogată, dar de data asta trebui să se recunoască înfrântă.

– Grace!

Se întoarse brusc. I se păru că distinge silueta unui bărbat în cel mai întunecat colț al grădinii de trandafiri. Inima îi bătea atât de puternic în piept, că se temu să nu-i rupă vreo coastă.

– Lovingdon?

Văzu cum silueta se desprinde din umbre și înaintează spre ea.

– Nu eram sigur că o să vii.

– N-aș putea ignora niciodată o invitație din partea ta. Despre ce e vorba? Ce...

Dintr-odată, fu prinsă în cercul brațelor lui puternice și trasă de pe alee, într-un colț de grădină în care lumina nu putea ajunge. Înainte să țipe sau să rostească vreun protest, puse stăpânire pe gura ei atât de rapid, că o ameți pe moment. Mâna lui uriașă îi ridica bărbia în timp ce sărutul lui o îndemna să-și întredeschidă buzele. Ea cedă și limba lui o pătrunse cu forță, de parcă ar fi vrut neapărat să-i exploreze gura, să i-o cucerească.

Ea oftă și gemu ușor și se prăbuși în brațele lui. Își imaginase de prea mult timp cum ar fi fost să-l sărute ca să reziste acestui asalt – și priceperea lui o făcea să-și dorească să fie sărutată în continuare. Cu celălalt braț o prinse de talie și o trase mai aproape. La cât de înaltă era, n-ar fi trebuit s-o uimească faptul că se potriveau atât de bine, coapsă lângă coapsă, șold lângă șold, piept lângă piept, și totuși, fu luată prin surprindere de aerul de intimitate și căldura care radia din trupul lui.

Cu degetul aspru îi mângâia pielea sensibilă de sub bărbie, din zona urechii. Nu purta mănuși. Pielea lor era în contact direct. Își schimbară puțin poziția și degetele lui începură să-i deschidă nasturii rochiei. Unul. Al doilea. Al treilea.

Grace știa că ar trebui să se retragă acum, că ar trebui să insiste să se oprească, dar când gura lui fierbinte și umedă lăsă un șir de săruturi pe gâtul ei, nu făcu altceva decât să-și dea capul pe spate, pentru a-i oferi acces mai ușor. Îi mai desfăcu un nasture și limba lui tachină curbura gâtului.

Focul izbucni în ea, aproape arzând-o din interior. Valuri de pasiune îi traversau corpul.

El gemu, un sunet intens și pătrunzător, iar degetele o apăsau și mai puternic pe spate, de parcă ar fi vrut să devină parte din el, de parcă nu mai putea suporta nici o distanță între ei.

O sărută în sus, spre ureche. Apoi îi linse și mușcă lobul. Ea mai avea puțin și se prăbușea la pământ. Genunchii i se lichefiară și simțea că nu mai are nici o putere.

– Acum înțelegi? șopti el răgușit. Acum vezi de ce, atunci când un bărbat dorește o femeie, sărutul lui i-ar putea distruge reputația?

O dorea. O senzație intensă, dulce asemenea unei căi spre pierzanie, o pătrunse până în măduva oaselor. El o dorea.

Cuvintele îi răsunau prin minte și își țeseau locaș în jurul inimii ei.

– Dar, cel mai probabil, el nu se va opri la un simplu sărut, murmură Lovingdon.

„El? Despre cine naiba vorbea?"

– Nu va lăsa nici un nasture închis, nici o bucățică de piele acoperită. Îți va îndepărta hainele, te va așeza pe iarbă și va profita de ocazie. Iar tu vei țipa de plăcere, pentru ca apoi să plângi disperată

că ești pierdută. Dacă veți fi descoperiți, vei fi forțată să te măriți cu el. Dacă nu veți fi descoperiți...

O smuci ușor, și Grace își dădu seama că degetele lui o strângeau de umeri, în încercarea de-a o trezi din visare. Deschise ochii și, deși se aflau în întuneric, îi putea simți privirea pătrunzătoare fixată asupra ei.

– Te joci cu focul atunci când te plimbi prin grădini cu diverși domni.

O eliberă brusc și se întoarse pe călcâie. După trei pași ajunse în apropierea unei lămpi și silueta îi deveni vizibilă. Îl văzu trecându-și o mână prin păr.

– Ai spus că mă dorești, șopti ea.

– Îți demonstram doar cum te-ar săruta un bărbat care te dorește. Dacă Somerdale nu te-a sărutat până ți s-au curbat degetele de la picioare, atunci nu te dorește cu pasiunea și sunt șanse foarte mari să nu te iubească niciodată.

– Îmi demonstrai... Se strădui să scape de moleșeala plăcută care pusese stăpânire pe picioarele ei cu câteva clipe mai devreme și porni cu pași mari spre el. Cum ai putut să mă săruți în felul acela dacă nu mă dorești?

– Am dorit destule femei cât să știu ce trebuie.

Fără să se gândească prea mult, Grace îl plesni peste față cu toată puterea. El se împletici înapoi. O ustura palma.

– Cum îndrăznești! Cum îndrăznești să mă ademenești aici afară și să mă săruți ca și cum aș însemna ceva... ca și cum *eu* aș însemna ceva pentru tine.

– Trebuie să înțelegi pericolul în care te bagi atunci când le permiți bărbaților anumite libertăți. Și trebuie să înțelegi că nu vei fi niciodată fericită cu un bărbat care te sărută ca Somerdale.

– Dai prea multă importanță acelui sărut. Poate că are calitatea de a-și stăpâni pasiunea.

– Nu și dacă te iubește.

– Tu nu mă iubești, dar cu toate astea m-ai sărutat de parcă o făceai pentru ultima dată. Cred că un bărbat care ține cu adevărat la mine ar trebui să fie în stare să nu facă asta.

El oftă greu.

– Trandafiraș, eu încerc să te învăț o lecție...

– Păi, eu nu mai vreau lecțiile tale.

Cu câteva nopți în urmă se dusese la el ca să-i ceară ajutorul, pentru că își dorea o iubire ca aceea pe care o trăise el, deși probabil mama ei și Drake avuseseră dreptate. Poate că, de fapt, încercase să reaprindă sentimentele pe care le avusese pentru el atunci când era mică. Pe vremuri, o făcuse să simtă foarte multă bucurie, să creadă că poate să facă orice. Dar atunci simțise o iubire copilărească: simplă și fără nici o bază reală.

Ea nu îl iubea pe bărbatul care stătea acum în fața ei. Tânjea după flăcăul din copilăria ei, iar el nu era nicăieri de găsit.

Trecu de el și porni spre casă. Lovingdon o prinse de braț, dar ea se smulse din strânsoarea lui.

– Nu mă atinge, dacă asta nu înseamnă nimic pentru tine, dacă *eu* nu însemn nimic pentru tine.

– Dar tu... tu ești foarte importantă pentru mine. Vreau să fii fericită, să găsești bărbatul pe care ți-l dorești și care să te iubească.

– De ce nu poți fi tu acela?

Umbrele dansau pe fundalul verde al frunzelor și, pentru o clipă, creară iluzia că Lovingdon se împleticește înapoi, ca și cum l-ar fi lovit iarăși. Dar ea știa că vorbele ei nu însemnau prea mult. O ajuta doar pentru că i-o ceruse insistent, nu pentru că își dorea cu adevărat să-i fie de ajutor. Lui nu-i păsa ce se întâmpla cu ea.

– Eu nu mai pot iubi ca înainte. Glasul lui răsună melancolic, sumbru, înecat de durere și disperare.

Deși știa că vorbele ei aveau să-l jignească, Grace nu se abținu.

– Poate că nici n-ai iubit vreodată.

– Dacă asta crezi, atunci nu știi nimic despre iubire.

Se răsuci pe călcâie și dispăru în umbre. Nu avusese de gând să se răzbune doar pentru că el, singura persoană de la care nu se aștepta, o rănise. Tatăl ei avusese dreptate. N-avea să găsească iubirea acolo unde se încăpățâna să o caute.

Așa că trebuia să o găsească în altă parte.

Se întoarse furioasă și porni spre casă.

„De ce nu poți fi tu acela?"

Ce o împinsese să pună o întrebare atât de absurdă? El era singurul vinovat pentru dezastrul din noaptea asta. Faptul că se întâlnise

cu ea în grădină fusese o greșeală. O greșeală imensă. Realizase asta la cinci minute după ce-i trimisese mesajul și cu toate astea îi fusese imposibil să nu meargă.

Din clipa în care aflase că fusese sărutată de Somerdale, Lovingdon nu se gândise la nimic altceva în afară de buzele ei și cum s-ar simți dacă și-ar lipi gura de ele.

Fusese diferit de absolut tot ce mai trăise până atunci. Fusese atât de tânăr când se căsătorise cu Juliette, atât de lipsit de experiență, atât de inocent. Fusese hotărât să nu o ofenseze cu dorințele lui carnale. Oh, cu siguranță existase pasiune atunci când făceau dragostea. O adorase și o dorise.

Dar cu Grace fusese altfel, ceva mai mult. Ea îi răspunsese cu înflăcărare pe măsura pasiunii lui. Și deși intenția lui fusese să-i dea o lecție, acum se temea că de fapt el fusese învățăcelul.

Ea nu fusese deloc reținută. Ca întotdeauna, fusese îndrăzneață.

Dacă nu i-ar fi fost prieten și dacă nu i-ar fi păsat de ea, ar fi procedat exact ca un bărbat obișnuit care nu o iubește – ar fi întins-o pe iarbă și ar fi profitat de ocazie. I-ar fi desfăcut încet nasturii, șireturile și fundele corsetului. I-ar fi dezgolit trupul...

Gândurile i se opriră subit. *Grace.* Ea era personajul principal în gândurile lui depravate.

Ea voia iubire. El îi putea oferi doar pasiune, nu și iubire. Inima lui era închisă în fața acestei posibilități. Nu avea să mai treacă niciodată prin chinurile pricinuite de pierderea unei persoane iubite. Nu avea să mai iubească niciodată. Refuza să o facă.

„Poate că nu ai iubit cu adevărat."

Cât și-ar fi dorit să fie adevărat, pentru că era al naibii de epuizat de agonia pierderii. Nu voia să treacă iarăși prin așa ceva. Nu era vorba doar despre faptul că Juliette și Margaret nu mai făceau parte din viața lui. Îl chinuia și faptul că începea să le uite. Uneori nu-și mai amintea nuanța lor de păr sau felul în care râdeau. Uneori treceau zile întregi fără să se gândească la ele și, atunci când își amintea, era copleșit de vinovăție pentru că începea să accepte absența lor. Din cauza asta suferea cel mai mult.

Dar acum stătea într-un colț întunecat din salonul de la Dodger, sorbind încet din paharul de whisky și gândindu-se la Juliette. Ar fi putut să se ducă acasă, dar nu putea suporta ideea că acolo o să vadă

toate portretele lui Juliette. Și că ea avea să se uite în jos spre el, de pe policioara șemineului, și o să-l judece, deși nu mai aspru decât o făcea chiar el însuși.

Juliette începea să dispară din mintea lui, iar Grace să apară în prim-plan. Grace, care nu se jena să țipe la el. Juliette nu fusese niciodată supărată pe el. Nu țipaseră niciodată unul la celălalt.

Grace îl înfuria la culme cu dorința ei de a-și găsi iubirea vieții. Credea că putea face vreun truc de magie ca s-o ajute?

– Te gândești că omori pe cineva?

Lovingdon tresări și se uită în sus. Drake se afla lângă el și îl privea atent. Drake era mai mare cu trei ani decât el și, pe vremuri, Lovingdon obișnuia să-l considere un frate mai mare și-l urma peste tot ca un cățeluș. Pe Drake nu-l deranjase niciodată, chiar îl învățase câteva lucruri pe care mama lui nu le-ar fi aprobat. Acum putea să spargă o încuietoare, să fure o bijuterie sau un portofel fără să fie prins.

Cu un mic gest, putea să scoată din manșetă cărțile de joc care aveau să-i asigure câștigarea jocului.

– De ce spui asta?

Drake ridică din umeri.

– Sunt obișnuit cu privirile tale întunecate, dar acum ești de-a dreptul sumbru. Se așeză pe un scaun din apropiere. Vrei să discutăm despre asta?

Lovingdon scutură din cap.

– N-are nimic de-a face cu sora mea, nu?

Lovingdon îngheță. Deși Grace și Drake nu erau rude de sânge, erau la fel de apropiați ca doi frați.

Drake se lăsă pe spătar.

– Așa credeam și eu.

– Încearcă să-și găsească iubirea vieții ei și face niște alegeri proaste pe parcurs. Mi-a cerut ajutorul, dar nu înțeleg de ce nu are mai multă încredere în propria putere de a recunoaște dragostea, atunci când o va întâlni.

– Siguranța pe care o afișează poate fi înșelătoare. Drake își trecu degetul peste materialul tapiseriei, studiind mișcarea de parcă l-ari fi ajutat să-și adune gândurile. Nu e sigură că o poate iubi vreun bărbat. *Că o poate iubi pe ea, pentru ceea ce este.*

– Asta e ridicol! Are foarte multe de oferit unui bărbat.

– Deși sunt de acord cu tine – din păcate, ea nu este la fel de încrezătoare în propriile puteri. Cu un mormăit, Drake se aplecă înainte rezemându-și coatele pe coapse și lăsându-și capul în piept, de parcă gândurile i-ar fi atârnat mult prea greu. Ai grijă cu ea, Lovingdon. Întotdeauna cel mai mult pe tine te-a admirat, credea că ești cel mai inteligent și cel mai bun. Ai putea s-o distrugi, chiar și fără să vrei.

Având în vedere felul în care reacționase în grădină, se părea că avertizarea asta venise puțin prea târziu.

– Ai putea să te căsătorești tu cu ea.

Drake clătină din cap.

– Am fost crescut în sânul unei familii nobile, dar eu nu sunt aristocrat. Îmi cunosc locul în lume.

– Locul tău e alături de noi.

– Apreciez că simți asta, dar, deși poți lua un băiat de pe stradă, nu poți lua strada din băiat. Și subiectul nostru de discuție este Grace, nu eu. Ea e mai vulnerabilă decât crezi. Dacă vrei și poți, ajut-o. În caz contrar, păstrează distanța. Prietenia noastră înseamnă foarte mult pentru mine, dar la Grace țin și mai mult. Te-aș putea distruge într-o clipită.

Grace stătea într-un balansoar, ținând în brațe un prunc care fusese abandonat pe treptele orfelinatului cu o lună în urmă. Mișcarea ritmică o relaxa și-i permitea să se gândească aiurea. Iar gândurile ei zburau departe în ultimul timp, după sărutul acela din grădină, pentru că deseori se trezea amintindu-și nu numai buzele lui, ci și toate detaliile gurii sale.

Nu se așteptase ca un sărut să însemne atât de mult. Buzele lui Somerdale fuseseră crăpate și rămăseseră la fel de închise precum corsetul unei doamne, deși ea nici măcar nu se gândise că s-ar putea întâmpla altceva cu gura lui. Dar acum nu se putea gândi decât la asta.

Somerdale avea trei dinți încălecați, lucru care îl făcea să aibă un rânjet drăguț. Își imagina că îl sărută la fel cum o sărutase Lovingdon. I-ar observa micile imperfecțiuni, exact cum observase perfecțiunea lui Lovingdon. Dinții lui erau la fel de disciplinați ca el, perfect aliniați.

Nu se gândise niciodată că pentru un sărut nu erau importante doar buzele, acum totul părea important: respirația, limba, dimensiunea. Chesney avea o gură mare cât un cal. Ar înghiți-o.

Lui Lord Branson îi plăcea mult ceapa. Nu credea că sărutul lui avea să fie la fel de parfumat ca al lui Lovingdon, care fusese impregnat de gustul coniacului.

Oare putea iubi un bărbat pe care nu-i venea să-l mai sărute din nou? Când Lovingdon o sărutase, nu mai voia să se desprindă de gura lui. Voise să rămână acolo până când începea să cânte ciocârlia și adormea și privighetoarea. Voise...

– Te ascunzi?

Se uită spre intrare. Lovingdon stătea în tocul ușii într-o ținută de seară, atât de chipeș că aproape îi tăie răsuflarea. Se simți năpădită de un val de căldură în timp ce-i observă buzele strânse, drepte, pe care ar fi vrut atât de mult să le sărute.

– Ce faci aici?

Era mai degrabă mulțumită de faptul că vocea nu-i trădase freamătul care ardea în ea la vederea lui. Voia să rămână distantă, neinteresată. Voia să sară de pe scaun si să-și arunce brațele în jurul lui. Se temea că după întâlnirea lor din grădină, după cuvintele neplăcute pe care i le spusese, nu avea să-l mai vadă din nou. Îi scrisese o duzina de misive lungi prin care își cerea scuze, dar nici una nu părea destul de bună. Într-un final, îi trimise un bilet pe care scria doar:

Îmi pare rău.

G

– Te căutam, răspunse el. Ai vreo idee la câte baluri a trebuit să mă strecor, căutându-te?

Cuvintele lui nu ar fi trebuit să-i aprindă o scânteie de bucurie în ochi, și cu toate astea Grace se străduia să-și țină în frâu fericirea pe care o simțea pentru că îl vedea din nou.

– La câte?

– Parcă au fost o mie.

Nu-și mai putu stăpâni bucuria și zâmbi.

– Nu cred că au fost atâtea, nici măcar pe aproape. De unde știai că sunt aici?

– Am vorbit cu Drake. A spus că-ți petreci foarte mult timp în orfelinatele și casele de copii pe care le-a construit mama ta. Evident, te aflai în ultimul pe care l-am vizitat.

– Și ce vrei?

Lovingdon își studie pantofii bine lustruiți.

– Să-ți cer scuze pentru sărut.

– Nu-i nevoie. Mi-a plăcut foarte mult.

El își ridică fața.

– Mi-ai tras o palmă!

– Din cauza motivului pentru care m-ai sărutat. Nu-mi plac lecțiile tale.

– Am crezut că o demonstrație va fi mai eficientă decât o explicație. De ce nu-l pui pe micuț în pat, ca să te conduc până acasă? Pe drum, putem stabili o strategie diferită.

– Ce fel de strategie?

– Una care să ne garanteze că te vei căsători cu un bărbat care te iubește.

– Încep să cred că nu există astfel de garanții.

– Numai dacă te concentrezi pe bărbatul nepotrivit.

„Și ăsta ești tu", își zise Grace în sinea ei.

El traversă încăperea și se așeză pe podea, la picioarele ei, dar fără să fie atent la ea, ci mai degrabă la bebelușul din brațele ei. Îi tremură inima când îl văzu mângâind ușor obrazul dolofan al copilului. Deși avea trupul foarte firav, obrajii micuțului rămăseseră rozalii și grăsuni.

– Nu pot să iubesc din nou, Grace, zise el încet. Doare mult prea mult.

– Mi se pare trist că ai de gând să-ți petreci restul vieții fără dragoste. Nu ești bătrân, Lovingdon, și ai mulți ani înainte, mulți ani în care să fii singur.

– Dacă nu vreau să iubesc, asta nu înseamnă că voi fi singur. Ridică privirea spre ea. Nu duc lipsă de femei.

– Iar eu nu duc lipsă de bărbați care-mi dau târcoale, dar nu e suficient. E ceva superficial, este...

– Este ceva lipsit de pretenții.

– Juliette părea lipsită de pretenții.

– Mi-a cerut să nu le las să moară pe ea și pe Margaret.

Și cu această mărturisire, Grace simți că să prăbușește pe podea. Își dădu seama că nu doar pierderea lor îl schimbase, ci ceva mai mult. Povara unui sentiment îngrozitor de vinovăție. Era o minune faptul că reușea să se dea jos din pat cu o astfel de greutate pe umeri.

– Oh, Lovingdon, dar nu înțelegi? Nu ai fi putut preveni moartea lor. Nu ești Dumnezeu.

– Eu am adus tifosul la ele. Juliette mi-a cerut să nu merg în cartierele sărace din Londra, dar eu am simțit că e de datoria mea să-i ajut pe cei mai puțin norocoși. Am contribuit cu bani pentru îmbunătățirea locuințelor și am simțit că trebuie să supraveghez construcțiile. În plus, făceam eforturi pentru a aduna informații, pentru a furniza rapoarte Parlamentului. Am vrut să fac ceva important. În schimb, m-am îmbolnăvit. Vocea i se stinse. Ar fi trebuit să mor, dar am supraviețuit. Iubita mea soție și scumpa mea fiică au murit deoarece am pus pe alții înaintea lor.

– Nu, nu! Nevoia ei de a-i alina durerea se manifesta în interior aproape ca o durere fizică ce amenința să-i zdrobească pieptul. Nu știi dacă te-ai îmbolnăvit pentru că ai fost prin mahalale. Poate că ai stat prea aproape de cineva la operă sau la croitor sau vreun om bolnav s-a plimbat prin fața casei tale. Poate v-ați plimbat toți trei prin parc și cineva, care nu și-a dat seama că era bolnav, s-a oprit să vă salute. Oamenii se îmbolnăvesc din tot felul de motive. Uneori nu e doar vina naturii. Ea cunoștea mult prea bine adevărul crud din spatele acestor cuvinte. Nu te poți învinovăți pentru ceva de care nu ești responsabil.

– Ba pot. Și o fac.

Vocea îi răsună mai puternic, de parcă ar fi descoperit un drum pe care îl cunoștea foarte bine. Dar mă apasă un păcat și mai mare. Ușor, foarte ușor, își trecu degetele prin părul copilașului, de parcă gestul acela i-ar fi putut liniști sufletul chinuit.

– Vezi tu, am mințit-o pe Juliette. Mi-a cerut să o protejez pe Margaret, să nu o las să moară. Iar eu i-am promis că voi face tot ce-mi stă în putință pentru a o vedea însănătoșită pe fiica noastră. În colțul ochilor îi apărură lacrimi. I-am promis, și tocmai promisiunea asta este minciuna mea, pentru că fiica noastră era deja moartă, iar

eu nu am avut curajul să-i spun lui Juliette, deoarece știam că mă va urî și nu voiam să plece de pe lumea asta urându-mă.

– Lovingdon! Grace nu era sigură cum, dar reuși să se ridice din balansoar fără să-și piardă echilibrul, fără să se răstoarne și fără să deranjeze copilul. Îl ținea cu un braț între ea și Lovingdon, iar cu celălalt îl cuprinse pe el. N-a fost vorba de curaj. Nu i-ai spus pentru că o iubeai. Ai lăsat-o să moară în pace, fără să sufere în plus.

Și să poarte el toată povara aceea chinuitoare.

Îl ținea în brațe și-i asculta respirația sacadată, aproape îndemnându-l să plângă, să scape de lacrimile pe care știa că le ținuse în piept încă de la moartea soției și a fiicei sale. Acum înțelegea povara pe care o purta, viața pe care o ducea și motivele care stăteau în spatele deciziei sale de a nu mai iubi vreodată.

Plângea pentru el în sinea ei, dar știa că dacă el ar fi știut lucrul acesta, s-ar fi îndepărtat de ea și mai mult. Era prea mândru pentru a primi compasiunea ei. Era pierdut într-o mare de vinovăție, durere și remușcări, și Grace nu știa cum să-l convingă că faptele îi erau iertate.

El se dădu puțin înapoi și-i prinse bărbia. În ochii lui se putea citi tristețea.

– Meriți pe cineva care te iubește cu toată ființa lui. Dar nu sunt eu omul acela. Totuși, dacă vrei să te ajut, o voi face și mai bucuros.

Ea se gândi că mai mult entuziasm din partea lui ar omorî-o, dacă ar fi vrut să o mai sărute încă o dată. Își coborî privirea spre buzele lui. Era tot ce putea face pentru a nu se lipi de el, pentru a nu-l săruta.

– Fără ca între noi să se petreacă lucruri care nu se cuvin, șopti el, de parcă i-ar fi citit gândurile.

Copilașul începu să scâncească și să se zbată, iar Grace își dădu seama că îl strângea prea puternic în brațe, că aproape îl strivea între trupul ei și al lui Lovingdon. Mulțumi providenței pentru această situație, pentru faptul că îi distrase atenția.

Se îndepărtă ușor de el, întorcându-și atenția spre bebeluș, astfel încât Lovingdon să nu vadă dezamăgirea din ochii ei.

– Da, primesc ajutorul tău, împreună cu un comportament adecvat.

El chicoti ușor.

– Uiți că te cunosc de mică. Pe atunci nu te comportai deloc adecvat.

– Dar acum am crescut.

Nu îndrăznea să se uite la el. Își păstra toate dorințele ascunse. El nu voia să mai iubească din nou.

Acum era sigură de lucrul acesta. Nu era de acord cu motivele lui, dar nici nu era treaba ei să le accepte. Din păcate, indiferent de sentimentele pe care le nutrea pentru el, o respecta suficient încât să nu se mulțumească cu mai puțin decât merita. Iar ea merita un bărbat care să o iubească din toată inima.

– Cred că planul meu a fost nechibzuit. Sincer, înțeleg dacă vrei să te întorci la viața ta destrăbălată.

– Dacă te ajut nu înseamnă că trebuie să renunț la viața mea.

Se ridică în picioare și o ajută și pe ea să se ridice.

– Mâine vom începe cu adevărat să găsim iubirea vieții tale.

Capitolul 9

Sticlă. Era o expoziție cu sticlă. Sticlărie. Obiecte din care oamenii beau. De ce ar organiza cineva o astfel de expoziție?

Dar Lovingdon își dădu seama că în ultima vreme existau expoziții despre orice.

Grace fusese interesată să o viziteze pe aceasta. Pe el l-ar fi interesat mai mult o balegă de vacă.

Exista un motiv pentru care prefera distracțiile nocturne. Cele din timpul zilei erau de-a dreptul stupide, însă, după toate aparențele, foarte populare. Accepta cu greu că văzuse atâția oameni interesați de vase de băut.

Grace își ținea palma cuibărită în îndoitura cotului său.

– Dintre toate cuplurile de aici, care dintre domni crezi că o place cu adevărat pe femeia pe care o însoțește?

– Toți. Pesemne că un bărbat e cu adevărat îndrăgostit, iubește cu pasiune, dacă a acceptat să treacă prin chinul ăsta.

Ea zâmbi, și alunița aceea afurisită din colțul gurii îi atrase privirea.

– Ești plictisit.

– E sticlă, Grace. Acum... dacă ar fi pline cu whisky sau rom sau... Dumnezeule, m-aș mulțumi și cu o băutură din secară.

Ea râse și își notă în minte că nu ar trebui să râdă la glumele lui. Lui Lovingdon îi plăcea felul delicat în care i se mișca gâtul atunci când râdea, cum i se depărtau buzele și sclipirea aia din ochii ei... și toate din pricina unui subiect atât de banal ca serviciile de pahare.

– Nu cred că iei în serios această ieșire. Am ajuns un pic mai devreme, așa că e o ocazie perfectă să-mi oferi unele indicii cu privire la ce ar trebui să caut. Dar în curând va veni cel mai mare grup, pentru că toată lumea știe că Bertie este dornic să vadă expoziția și n-am nici o îndoială că voi fi asaltată de pretendenți. Așadar, cuplul acela de acolo, de lângă sticlăria albastră... El o place?

– E aici, nu?

– Și tu ești aici și nu mă placi. Poate că sunt rude. Există vreun indiciu care să arate că nu poate trăi fără ea?

Era un exercițiu stupid. Avea nevoie să-i vadă pretendenții roind în jurul ei pentru a ști pe care ar trebui să-l evite. Dar cum aceștia nu erau prin preajmă și ea îl întrebase...

– O place.

Ea întoarse capul spre el și îl privi lung.

– Oh, cred că te înșeli de data asta. El de-abia dacă își ia ochii de la sticlărie. Sunt sigură că dacă ar iubi-o, s-ar uita la ea.

– O atinge... constant. Atingeri mici. Pe umăr, pe braț, pe talie. Aia e cea mai importantă atingere. Când pune mâna pe talia ei. Și e foarte preocupat și atent. De fiecare dată când ea îi vorbește, se apleacă în așa fel, încât să nu piardă nici un cuvânt. Dacă nu ar iubi-o, nu i-ar păsa ce spune. Pur și simplu ar mormăi ceva inteligibil, pentru că femeilor, scumpele de ele, nu le pasă ce spunem ori nu ne ascultă. Ele vor doar să vorbească. Și cât timp rostim ocazional câte un „Da, draga mea, ai dreptate, nici eu n-aș fi spus-o mai bine", femeile sunt încântate – chiar și atunci când habar n-avem despre ce era vorba.

– Nu. Grace îl lovi ușor în coaste. Noi vorbim deoarece avem ceva important de spus.

– Da, lucruri pe care de obicei un bărbat nu vrea să le audă și pe care în veci nu le-ar considera importante.

Ea se îndepărtă un pas de el și furia îi scânteia în ochi într-o nuanță de albastru care de obicei era vizibilă numai la lumina șemineului.

– La fel simți și pentru mine?

Nu existau cuvinte care să descrie ce simțea pentru ea. Voia să o vadă fericită; voia să aibă parte de dragostea la care visa. Voia să o fure și s-o ducă undeva departe, într-un turn, ca să nu știe niciodată ce înseamnă durerea pricinuită de pierderea unei persoane iubite. În acel moment își dădu seama că, fără să vrea, dacă o ajuta să-și găsească dragostea, o condamna la o suferință insuportabilă. Nu putea decât să spere că acest lucru se va întâmpla la bătrânețe, când va fi prea senilă ca să știe ce se întâmplă. Da, voia să-i găsească o dragoste care să dureze toată viața. Lucru pe care nu-l putea garanta. Și tocmai acest lucru îl făcu să vorbească pe un ton ceva mai țâfnos decât voia:

– Nu, sigur nu! Tu spui lucruri interesante și apoi nu știu niciodată ce o să iasă pe gura aia frumoasă a ta.

Gura aia frumoasă se bosumflă și își dădu seama că încerca să-i descifreze cuvintele, să afle dacă spusese adevărul sau doar o minciună alambicată. Tocmai asta era problema, atunci când femeile primeau prea multe informații. Deși cei mai mulți bărbați n-ar fi fost de acord cu el, Lovingdon știa că nu trebuia să subestimeze inteligența unei femei. Bănuia că, dacă bărbați din oraș ar fi aflat despre dezvăluirile pe care le făcea despre obiceiurile lor, l-ar fi spânzurat de London Bridge. Trebuia s-o facă să se gândească la altceva.

– Pot să-ți mai spun că ea este căsătorită cu altcineva, cu un bărbat care probabil nu o iubește...

Ea își mută privirea spre cei doi. Gura ei formă un O tăcut.

– Sunt amanți? Cum ți-ai dat seama de asta?

– Altfel, de ce crezi că s-ar afla într-un asemenea loc, unde sunt puține șanse să fie observați? Cui îi pasă de sticlărie?

Ochii ei îl priveau iarăși cu amuzament.

– Pot fi văzuți, pentru că sunt ceva oameni aici, și în curând vor veni și mai mulți. E clar că ție nu îți place aici. Expozițiile de genul ăsta sunt menite să ne arate lumea. Uite, vino cu mine.

N-ar fi trebuit să-i dea nas. Ar fi trebuit să rămână pe loc ca să vadă dacă avea dreptate, dar ea îi stârnise curiozitatea. O urmă într-o sală unde erau expuse carafe de toate formele și în toate nuanțele de roșu.

– Imaginează-ți de ce a fost nevoie pentru a crea toate astea, spuse ea cu blândețe. De căldură, de o căldură uriașă care a topit sticla, apoi de un meșter sticlar care a adunat-o cu grijă pe un băț, ca pe miere.

El nu putea să nu se gândească la căldura și dulceața unei femei. Și nu se putea opri să n-o cântărească din priviri, dar ea nu observă. Era cu totul concentrată pe pocalele și carafa din vitrină, iar expresia ei fascinată era aproape la fel de uluitoare ca vorbele pe care le rostea.

– Sticlă suflată cu grijă – cu o cantitate exactă de aer, de presiune și vigoare. Încălzită, răcită, modelată, reîncălzită. Apoi se adaugă roșul. Toată munca, talentul și pasiunea care sunt depuse pentru a crea ceva atât de frumos. Atunci se uită în sus la el. Îți poți imagina?

Își putea imagina. Chiar foarte viu. Mult prea viu. Pielea ei, îmbujorată de focul pasiunii. Buzele ei, umflate după multe sărutări. Privirea ei pătrunzătoare, fierbând de dorință. Își imagină că îi cuprinde buzele, că îi arde sufletul cu sărutul lui.

Ce dracu' se întâmpla cu el?

– Cum să nu apreciezi o operă de artă, chiar dacă nu este vorba decât de un obiect obișnuit? întrebă ea.

Nu era nimic obișnuit aici, ea nu avea nimic obișnuit. Se subestima și credea că bărbații nu umblă decât după zestrea ei. Chiar dacă nu o iubeau, aveau să câștige atât de mult de pe urma ei – ea, care era o operă de artă –, doar pentru că o aveau alături. Averea ei, terenurile păleau în comparație cu calitățile ei.

– Cred că ceea ce îmi place cel mai mult, spuse ea încet, este că nici măcar imperfecțiunile nu le minimalizează frumusețea.

– Vorbești de parcă ar fi imperfecțiunile tale.

– Toți avem imperfecțiuni.

Un fel de tristețe și ceva ce venea adânc din sufletul ei îi umbri ochii.

– Conferă personalitate, spuse el, repetând cuvintele pe care i le rostise odinioară mama lui.

Ea râse ușor.

– Așa spune și mama.

Lovingdon se întrebă dacă toate mamele ofereau același sfat. Simți o dorință puternică s-o facă să vadă adevărul acelor cuvinte, dacă trăia cu impresia că are vreun defect. Se întrebă dacă ea considera că acel mic pistrui era un defect. Își aminti cât de mult își ura pistruii atunci când era mică.

Ea își întoarse atenția înapoi la sticlărie.

– Unele dintre piesele astea sunt vechi de sute de ani. Au reușit să supraviețuiască secole. Dacă ar putea vorbi... Au fost create cu dragoste de oameni care nu se mai află printre noi, bucură oameni pe care creatorul lor nu i-a cunoscut niciodată, pentru că nu se născuseră atunci.

– Poate că nu au fost create cu dragoste. Poate că sunt ieșite din mâinile unor oameni care lucrau numai pentru a-și plăti datoriile.

– Cât de cinic ești! Nu, oricine ar fi făcut obiectele astea, le-a făcut cu drag. Altfel, nu ar mai fi ieșit atât de frumoase. Nu voi accepta altă variantă.

– Ești o romantică.

Ea râse din nou.

– Mă tem că da. Dar nu cred că este vreo surpriză, având în vedere motivul prezenței tale aici.

Înainte ca el să poată răspunde, îi atrase atenția zarva declanșată la intrare. Un grup de oameni înainta pe holul expoziției. Din câte se părea, sosise grupul din Marlborough House.

Intrară așa cum un roi de albine atacă florile pline de polen și plecară la fel de lin ca un buștean care plutește pe apele unui râu. Era destul de uimitor să-i urmărească, de parcă nu s-ar fi aflat acolo, de parcă ar fi fost de neconceput că ar putea fi împreună.

Era grozav pentru reputația lui de bărbat care nu mai era interesat de căsătorie.

Ar fi putut să îi salute și să se alăture conversației, dar Grace voia ca el să stea deoparte și să-i împărtășească mai târziu observațiile. În loc să facă asta, privirea îi tot alunecă spre una dintre vaze. Avea o nuanță potolită de roșu, nuanța părului ei, și și-l imagină pe artistul sticlar suflând aer cald asupra sticlei, trecându-și mâinile peste ea cu dragoste. Pe Grace și-o imagină în postura de sursă de inspirație

pentru piesa aceea, ca și cum în urmă cu trei, șase, opt sute, o mie de ani un alt om și-o imaginase și lucrase acea vază pentru a dăinui în timp.

Artistul murise, dar vaza rezistase. Murise și persoana care inspirase piesa respectivă. Și totuși, într-un mod straniu, ea încă oferea frumusețe în lume.

Aiurelile poetice pe care le născocise nu puteau fi cauzate decât de faptul că murea de plictiseală de la cât se uitase la cristaluri. Iar la rădăcina acelor gânduri se afla senzația neplăcută că toate obiectele acestea trebuiau să fie altundeva și că le voia el.

Exponatele făceau parte dintr-o colecție pe care o adunase cineva. Erau toate ale unui colecționar. Iar el le voia. Și intenționa să le aibă, indiferent de preț.

Trecuse mult timp de când nu mai dorise ceva cu atâta fervoare.

În acea seară, ghemuită pe un divan din salon, Grace se străduia să nu fie dezamăgită de faptul că, mai devreme la expoziție, îl pierduse din ochi pe Lovingdon atunci când fusese înconjurată de admiratori. Vizitiul lui o anunțase că Excelența Sa plecase, dar că lăsase trăsura la dispoziția ei. Presupuse că se plictisise de moarte de la atâta sticlărie și hotărâse să caute o activitate mai interesantă.

În clipa asta, și ea căuta ceva interesant care să o distreze. Nu era sigură cum avea să-și petreacă seara și se uita pe mai multe invitații. Nu era nici un bal important în seara asta. Era, în schimb, o seară favorabilă întâlnirilor restrânse. O ședință de ghicit la Lady Evelyn Easton. Un concert la Marlborough House. O cină la familia Chetwyn. Domnii încercaseră să afle unde avea să meargă în seara aceea, dar nici măcar ea nu știuse, astfel că fusese ușor să le spună adevărul.

Se întreba ce planuri își făcuse Lovingdon pentru seara aceasta și dacă avea să se afle la cazinoul lui Dodger. O mâncau degetele să joace o altă partidă de poker, să aibă șansa de-a regla conturile cu el. Cum naiba trișase atunci? Îi urmărise cu atenție toate mișcările. Iar el de unde știuse că și ea trișase?

Pentru că ea trișa întotdeauna. Nu era un obicei frumos, dar băieții obișnuiau să o bată mereu la cărți.

Faptul că trișa era mica ei victorie.

Auzi soneria. Un musafir. N-avea chef de nimeni. În plus, Lovingdon probabil i-ar spune că un gentleman care se sinchisea să sune la ușă probabil nu era cu adevărat interesat de ea. I se părea că toate exemplele lui îi arătau doar cum nu o iubea cineva. Dar cum avea să știe dacă o iubește cineva?

„O să știe care e floarea ta preferată."

Trebuia să fie mai mult decât atât.

Își ridică privirea și îl văzu pe majordom intrând cu o cutie mare.

– Servitorul ducelui de Lovingdon tocmai a adus acest pachet pentru dumneavoastră.

Era o cutie mare, dar simplă, nu ambalată în hârtie de lux sau decorată cu panglici. Majordomul o lăsă pe măsuța din fața ei.

– Ce-ar putea fi? întrebă ea.

– Nu știu, milady.

– Ce avem aici? întrebă mama ei, care tocmai intra în salon. Am auzit clopoțelul...

– Un cadou de la Lovingdon.

– Ca să vezi... Ce i-o fi venit de a făcut un astfel de gest?

Grace râse sec, pentru că în sinea ei își dorea ca acest dar să aibă o semnificație specială, dar știa că probabil nu era vorba decât de o altă lecție. Cum să-i explice asta mamei ei?

– Habar n-am.

– Îl deschidem să vedem ce este?

– Ar trebui, nu?

Grace scoase capacul și îl puse deoparte. În mijlocul unei bucăți de catifea neagră se afla un obiect roșu din cristal. Grace ridică foarte grijulie carafa.

– Oh, Doamne! Nu e minunată? exclamă mama ei.

– Am văzut-o astăzi, la expoziție. Copleșită de emoție, nu știu ce să spună. În cutie se aflau și paharele setului, dar carafa îi captase întreaga atenție. O ridică în sus, spre lumina candelabrelor, și sticla strălucі. Era superbă.

– Există și un bilet?

– Poftim? Aaa...

Mută într-o parte catifeaua și văzu o bucată de pergament, pe care îl scoase și citi cuvintele scrise ordonat.

Pentru viitorul tău cămin. Presupun că artistul sticlar care l-a făcut și-ar dori să fie folosit, nu să adune praf într-o expoziție.

Își zise în sinea ei că ar trebui să-l ierte pentru că nu apreciase expoziția, dar îi făcuse un asemenea dar prețios. Apa servită din această carafă avea să fie incredibil de dulce și nu va putea să bea fără să se gândească la el.

– E cel puțin optimist, spuse mama ei după ce parcurse biletul.

– Optimist că voi găsi un bărbat care să mă iubească. Știe că altfel nu mă voi mărita.

– Intuiția îmi spune că a trecut mult timp de când nu a mai fost optimist în nici o privință. Poate că nu e atât de rău că se schimbă.

Nu era deloc un lucru rău.

Capitolul 10

Lovingdon nu-și mai amintea cum ajunsese pe podeaua din biblioteca lui. Avusese impresia că, după ce luase ultima sticlă de whisky, se îndreptase spre scaun. Dar acum se afla întins pe podea. Ceea ce îi convenea, deoarece astfel avea o suprafață dură pe care să așeze sticla atunci când nu bea din ea.

De asemenea, avea și un unghi superb din care să se holbeze la vază. Lampa de pe birou arunca o lumină blândă în jurul obiectului din sticlă și schimba felul în care arăta. Umbră și lumină. Arămiu și roșu.

– Mă așteptam să te găsesc la Dodger.

Glasul dulce al lui Grace îi umplu urechile. Își întoarse capul într-o parte. Umbră și lumină.

Arămiu și roșu.

– Chiar trebuie să vorbesc cu majordomul meu despre faptul că-ți permite să hoinărești neanunțată prin locuința mea.

Ea se dădu mai aproape, fără să legene ademenitor din șolduri, fără să ridice seducător din umeri, fără să-și coboare pleoapele într-un gest de flirt și cu toate astea el o găsea mai atrăgătoare decât oricare altă femeie pe care o cunoscuse în ultima vreme.

– Înțelege că fac parte din familie, practic.

– Mai degrabă știe că oricum ai face orice dorești.

Ea rânji.

– Și asta.

– Nu credeam că ai vreun plan pentru seara asta.

– Nu aveam, dar am vrut să-ți mulțumesc pentru carafa aia minunată. Presupun că mi-ai dat-o ca să-mi demonstrezi altă regulă. Dacă mă iubește, va ști când râvnesc la ceva.

El nu se putu abține să nu zâmbească. Spera că nu arăta tot atât de nătâng pe cât se simțea.

– Ți-a plăcut?

– Foarte mult. Acum stătea aproape deasupra lui. Vrei să te ajut să ajungi la un scaun?

El scutură din cap.

– Nu, sunt exact acolo unde vreau să fiu.

– N-ai standarde prea ridicate. Dădu să se întoarcă, dar se opri brusc. Ai cumpărat și vaza!

– Pare foarte stingheră acum că nu mai e înconjurată de celelalte piese roșii.

– Ai grijă! Aproape că vorbești poetic.

– Eu? Niciodată!

O urmări cum se duce la masa pe care se aflau băuturile, ia o carafă de cristal și se întoarce la el. Se așeză pe podea cu fața la el, sprijinindu-se cu spatele de scaunul celălalt și cu picioarele întinse lângă ale lui.

– Ce faci? o întrebă el, dar nu pe cât de ferm ar fi trebuit, deci fără să-i dea de înțeles că gestul ei era absolut nepotrivit pentru o domnișoară. N-ar trebui să te afli aici.

– Nu se cade să bei singur. În plus, mama și tata nu știu că mă aflu aici. Ei cred că m-am culcat devreme pentru că mă durea capul, explică ea și turnă ceva – ce avea? A, da, rom – în paharul ei, apoi îl ridică ușor. Noroc!

Și luă o înghițitură sănătoasă. Nu se înecă și nici nu tuși. Știa că mai gustase băuturi tari, dar el nu se așteptase să reacționeze atât de bine la rom.

– Am sherry, dacă dorești, îi spuse el.

– Prefer romul. E îngrozitor pentru mine că nu prefer băuturile mai delicate, știu. Pot să beau rom pentru că asta e băutura preferată a fraților mei. Nu e corect ca bărbații să se retragă într-o cameră separată în care să fumeze și să bea, iar doamnele să soarbă doar ceai.

Ar trebui să ne putem încheia și noi ziua cu o băutură adevărată! Își ridică paharul pentru un alt toast, apoi sorbi din lichidul auriu. Am venit ca să-mi dai raportul.

– Raportul?

– Da, despre ceea ce ai observat astăzi. Despre cine nu mă place.

– Bertie te place.

Ea râse ușor.

– Prințul de Wales?

– Chiar el. Dar cred că vrei să stai departe de bărbații căsătoriți, mai ales de cei care vor guverna peste un regat într-o bună zi.

– N-avea nici o grijă, pentru că nu mă interesează deloc bărbații căsătoriți. E împotriva scopului meu, nu? Eu caut un soț.

El o studie îndeaproape și sorbi din whisky. Băutura începea să-i dezlege limba. Probabil că nu era un lucru bun, dar...

– De ce atâta grabă, Grace? De ce te grăbești să te măriți?

Ea își trecu degetul peste buza paharului.

– Nu ai cum să înțelegi, răspunse ea și oftă. Probabil că n-ar fi trebuit să beau în seara asta. Băutura îndeamnă la vorbă și îl face pe om să spună lucruri pe care nu le-ar spune în mod normal. De ce face asta?

Încă nu băuse foarte mult, așa că poate nu era atât de obișnuită cu băutura cum crezuse el.

– Tocmai ăsta e rostul băuturii, să te scape de inhibiții, să nu-ți mai pese de una sau alta. Poți să-mi spui orice, pentru că sunt atât de beat încât probabil mâine-dimineață nu-mi voi mai aminti nimic din ce-ai zis.

Ea bătu cu degetul în pahar, iar el văzu rapid cu ochii minții ipostaza nebunească în care ea îl lovea ușor cu degetul pe pieptul gol, că-și trecea degetul peste coaste, în jos, zgâriindu-i carnea. Da, trebuia să se oprească din băut chiar acum.

– E vorba despre tata, spuse ea.

El clipi, străduindu-se să nu pară surprins. Dar nu reuși. Bănuia că arată ca o căprioară care trece dintr-odată prin fața vânătorului.

– Te obligă să te măriți?

– Desigur că nu, dar își pierde vederea. Nu trebuie să spui nimănui. E atât de mândru și a ascuns de ani de zile afecțiunea de care

suferă. Iar eu vreau să mă vadă mireasă, să știe că sunt fericită. Vreau să poată dansa cu mine în ziua în care mă voi căsători.

Lovingdon se gândi că erau puține lucruri mai rele decât pierderea vederii, în afară de pierderea unei persoane iubite, dar bănuia că ceilalți oameni puteau să-i dea exemple mai rele.

Totul depindea de perspectiva din care priveai lucrurile. Totul era subiectiv.

– Îmi pare rău, spuse el și cuvintele astea veneau chiar din adâncurile întunecate ale inimii sale.

– Nu știu dacă e mai bine să te naști orb și să nu știi niciodată cum arată lumea sau să fi văzut lumea și apoi să fii condamnat la întuneric.

– E mai degrabă ca întrebarea pe care mi-ai pus-o în noaptea în care mi-ai cerut ajutorul: e mai bine să iubești și să pierzi decât să nu iubești deloc?

– Eu aș prefera să iubesc, chiar și pentru puțin timp.

Asta pentru că ea nu avusese parte de iubire, își zise Lovingdon în sinea lui. Oamenii au impresia că lucrurile pe care nu le au sunt mai bune.

Rămaseră tăcuți câteva momente, cu trosnetul focului, ticăitul ceasului și câinele din rasa Border Collie sforăind în colț. Rochia ei era închisă cu nasturi până sub bărbie. Și avea și mâneci lungi. Nu avea nevoie de mănuși când se afla aici, într-o postură atât de neprotocolară. Grace își trase genunchii la piept și îi prinse cu brațele. Sigur nu avea pe ea mai mult de un jupon, deoarece fusta îi cădea pe corp de parcă nu ar mai fi existat și alte bariere între material și pielea ei. El dorea să-i atingă glezna, genunchii, coapsa, umărul, bărbia. Să o atingă ușor.

Uneori, genul acesta de atingeri puteau fi și cele mai intime.

Of, avea nevoie să-și mute gândurile în altă parte, așa că spuse:

– Cuplul de la expoziție, cel care se uita la sticlăria albastră – am greșit în privința lor. Sunt împreună, căsătoriți.

Ea se îndreptă de spate.

– De unde știi?

– După felul în care o atingea. Fără să se gândească prea mult, fără șiretlicuri. Voia ca ea să știe că el se află acolo, că se bucură de acel moment alături de ea, dar era atent să nu o deranjeze.

Grace se încruntă.

– Dar ai spus ca sunt amanți.

– Sunt. O calitate nu o exclude pe cealaltă.

– Dar ai fost destul de sigur că ea este căsătorită cu altcineva, îi aminti ea.

– Nu sunt perfect, Grace. Știu că au șase copii și vizitează expoziții ca să aibă puțin timp pentru ei înșiși.

– De unde ai obținut informația asta?

– Am vorbit cu el câteva clipe, când ea s-a dus la toaletă.

Grace afișă un zâmbet luminos și se rezemă la loc, cu spatele de scaun.

– Mă bucur că sunt căsătoriți. Că se iubesc. Așadar, dacă un domn mă atinge înseamnă că mă iubește.

– Dacă te atinge fără să se gândească, dacă te atinge pur și simplu pentru că ești în apropierea lui.

Se cufundară din nou în tăcere. Lovingdon nu știa dacă reușise să-i explice genul de atingere la care se referea.

– De ce stai singur aici în seara asta? întrebă ea încet.

– Uneori am nevoie să fiu singur.

Ea lăsă capul pe spate pentru a vedea portretul de deasupra șemineului, cel care o reprezenta pe Juliette.

– Eram atât de mică atunci când te-ai căsătorit – prea mică pentru a deveni prietenă apropiată cu ea. Mă întreb de ce am considerat-o întotdeauna bătrână, dar nu m-a deranjat niciodată diferența de ani dintre noi.

– Probabil pentru că eu am fost întotdeauna în viața ta, iar ea a intrat mai târziu. Acum își ridică și el privirea. Din unghiul acesta nu o putea vedea pe Juliette, iar ăsta era un lucru bun. Ea nu fusese niciodată de acord cu băutura, așa că el nu bea decât un pahar la ocazii speciale. Ei nu-i plăcuse niciodată gustul vinului. Nu-i plăceau jocurile de cărți. Dacă ar fi jucat, în mod sigur nu ar fi trișat.

Spre deosebire de femeia din fața lui, care acum își mai turna un pahar de rom. Ea nu-l certa pentru că stătea acolo, aproape mort de beat. Pur și simplu pusese mâna pe o sticlă și i se alăturase.

– De ce zâmbești? îl iscodi Grace.

Trezit din reverie de întrebarea ei, Lovingdon își smuci capul pe spate.

– Zâmbesc?

– Nu ți se văd dinții, dar ai buzele curbate în sus. Întotdeauna mi-a plăcut zâmbetul tău.

– Și mie al tău.

– Eu am dinții un pic prea mari.

– Nu am observat.

– Mincinosule.

Lovingdon zâmbi și mai larg. Întotdeauna se simțise confortabil în prezența ei, de parcă alături de ea n-ar fi fost loc de judecăți, greșeli sau păcate. Dar în acel moment își dorea să fie mai mult.

Poate din cauză că băuse prea mult.

Poate din cauză că erau singuri.

Poate din cauză că întunericul promitea să le ascundă secretele.

Se aplecă spre ea, întinse mâna și o prinse de gleznă, apoi o trase spre el.

Surprinsă, Grace se uită la el, dar nu se opuse, așa că ajunse într-o clipită lipită de coapsa lui. Lovingdon îi cuprinse capul în palmă, cu cealaltă mână o prinse de bărbie și-i înclină fața spre el. Apoi îi sorbi buzele. Îi mângâie buzele cu limba înainte de a ajunge în interior, unde îl aștepta o deschidere, o ușoară despărțire a buzelor, ca o invitație.

Își strecură limba înăuntru și gemu când descoperi că ea îl aștepta, gata să-l sărute cu aceeași pasiune. Trandafirașul lui nu era deloc timid.

Grace avea un gust puternic, parfumat și decadent. Romul adaugă o notă dulceagă, înțepătoare, unică.

Își plimbă limba prin gura ei de parcă acum o explora pentru prima dată. Sărutul din grădină fusese mânat de o dorință pătimașă, dar în seara asta pasiunea se dezlănțuise cu adevărat. Nu voia un moment de nebunie și nici un sărut grăbit. Voia să o sărute pe îndelete, să se bucure și să savureze gustul buzelor ei.

Grace îl mângâie pe cap, trecându-și degetele prin părul lui. Îl atingea, îl dezmierda.

Era uimitor, nemaipomenit. Se simțea ca o pisică, întinzându-se sub razele calde ale soarelui. Trecuse atât de mult timp de când fusese mângâiat cu o astfel de tandrețe. Atât de mult timp de când

o femeie îl atinsese așa cum o făcea ea acum. Fără nici o grabă, fără frenezie. Doar bucurându-se de prezent.

Atunci, în grădină, puse stăpânire pe gura ei mânat de un val de pasiune și de un sentiment ce semăna cu gelozia, deși el nu fusese gelos niciodată în viața lui, nici măcar atunci când era vorba de Juliette. Știuse dintotdeauna că Juliette era a lui și că nu i-o putea lua nimeni.

Și totuși, i-o furase destinul.

Dar cu Grace era altceva. Pe ea nu o putea descrie într-un fel și nici sentimentele pe care le simțea pentru ea. Nu era dragoste, și cu toate astea era mai mult decât golul sufletesc pe care îl simțea când se pierdea în rutina zilnică. Voia să o sărute. Ar fi vrut să o sărute și la expoziție, când ea preamărise obiectele acelea din sticlă. Pasiunea cu care îi vorbise despre modul în care fuseseră create aprinsese o pasiune și în el.

Dar în seara asta era doar whisky-ul lui și romul ei și întunericul care le șoptea „Gustă, gustă-mă din nou".

Ea oftă, iar Lovingdon își dădu seama că se prăbușise peste el. Era un lucru bun faptul că stăteau pe podea, altfel i-ar fi cedat genunchii din cauza pasiunii cu care se lipise de el.

El băuse mult prea mult alcool pentru a se mișca în vreun fel. Iar ăsta era un lucru bun. Nu voia să-i ruineze reputația, dar, la naiba, avea un gust minunat, ca, bunăoară, căpșunile cu frișcă sau tortul de ciocolată. Nu mai voia să plece din micul rai pe care îl găsise în gura ei...

Și tocmai gândul acesta îl făcu să se îndepărteze. Ea voia un bărbat capabil să o iubească din tot sufletul.

Merita un astfel de bărbat. Doar că acela nu era el.

Își apăsă fruntea de a ei, o ascultă cum își trage sufletul, se bucură de senzația pe care o simți când ea își trecu degetele peste umerii lui, apoi în jos pe brațe, lăsând în urmă amintirea atingerilor.

Lui Lovingdon i se strânse inima. Îi îndepărtă șuvițe de păr de pe față cu gesturi tandre.

– Ah, Grace, te-am iubit întotdeauna. Sunt sigur că știai asta. Doar că, pur și simplu, nu pot să te iubesc cu atâta pasiune cum dorești tu.

– E teribil de înfricoșător să iubești, nu? Nu cred că ar trebui să fie așa, dar așa este...

– Nu întotdeauna...

– Nu erai speriat când te-ai îndrăgostit de Juliette?

El scutură din cap. Atunci nu simțise nici un pic de teamă. I se păruse că toate emoțiile pe care le simțea erau minunate.

– Dacă în ziua în care ai cunoscut-o ai fi știut că aveai să o pierzi peste câțiva ani, te-ai mai fi îndrăgostit de ea?

El nu știu ce să răspundă. Pentru că nu știuse, pentru că se îndrăgostise sincer, cu toată puterea și naivitatea acelei vârste. O inocență pe care nu avea s-o mai recupereze niciodată. Acum știa că „pentru totdeauna" era doar un mit și că „până la moarte" nu era neapărat o promisiune că doi oameni vor îmbătrâni împreună.

– Nu se cade să vorbești despre o altă doamnă atunci când te sărută un bărbat, îi spuse el.

– Dar în clipa asta nu mă săruți.

– Poate că ar trebui să remediez lucrul acesta. Și asta și făcu, punând din nou stăpânire pe gura ei, explorându-i interiorul fără grabă, până se sătură de ea, cel puțin pe moment. Nu am sărutat niciodată o femeie care să aibă gust de rom, zise el încet.

– Nici femeile vicioase pe care le vizitezi?

– Nu le sărut.

Ea își smuci capul pe spate, și nu putea arăta mai surprinsă nici dacă Lovingdon ar fi sărit în picioare acum și ar fi început să danseze prin încăpere.

– Dar ai relații intime cu ele.

– Nu. Eu nu am relații intime cu ele. Nu fac dragoste cu ele. Doar mă împerechez.

– Sună atât de urât.

El nu voia să ducă discuția mai departe. Voia mai degrabă să își întoarcă atenția înapoi spre gura ei.

– Îți garantez că au parte de plăcere. Se simt bine când sunt cu mine. Nu își dau seama că singurul lucru pe care l-au captivat cu prezența lor este doar organul meu.

Și când rosti acel cuvânt în fața unei lady, își dădu seama că era, cu siguranță, mort de beat.

– Scuză-mă. N-ar fi trebuit...

– Nu. Grace îi atinse buzele cu degetul. Am venit la tine, Lovingdon, pentru că știam că vei fi sincer cu mine. Poate că vorbele și sentimentele tale sunt necizelate, dar tu nu ai ridicat niciodată o barieră între noi. Cuvintele tale nu fac decât să sublinieze ceea ce am crezut dintotdeauna. Nu îmi doresc un bărbat care doar să se împerecheze cu mine. Nu vreau să gândească: „Hai să o facem și pe asta, am nevoie de un moștenitor". Vreau să am parte de plăcere. Vreau ca el să își dorească să vină în patul meu. Cred că dragostea este ingredientul secret, motivul pentru care îmi doresc un bărbat care să mă iubească. Nu vreau să fac o greșeală cu care să trăiesc pentru tot restul vieții mele.

El își trecu degetele peste obrazul ei.

– Nu vei greși. Dacă ai ajunge cu un bărbat care nu te iubește, ar însemna că nu mă pricep deloc la escroci. Ai încredere în mine, Trandafiraș. Miros un escroc de la un kilometru depărtare.

– Am încredere în tine.

Și mai rău pentru ea. Pentru că, în acel moment, cuvintele lui nu erau mai sincere decât balivernele pe care i le îndrugase Bentley. Buzele ei umflate și lucioase îl făceau să se comporte atât de imoral. Își dorea buzele acelea, gura ei.

„Nu, nu, nu."

Dar el trecuse dincolo de pragul care îl constrângea să-și asculte conștiința. Voia să o mai guste o dată, doar o singură dată. Ea își înclină capul ușor spre el și lui Lovingdon i se păru că era cea mai frumoasă invitație pe care o primise vreodată. Îi cuprinse fața între palme.

– Doar un singur sărut.

Ea încuviință. Greșeala ei, înfrângerea lui.

Începu cu alunița din colțul gurii ei, cea care se ascundea privirii atunci când zâmbea. Se întrebă dacă ceilalți lorzi o observaseră. Ar trebui să-i spună despre asta.

„Dacă te iubește, va observa că ai o aluniță micuță la colțul gurii."

„Dacă te iubește, va uita de restul lumii atunci când te sărută. Nu se va mai gândi la alte femei sau la expoziții sau legi care trebuie trecute prin Parlament. Nu se va gândi la nimic altceva, în afară de gustul tău și la cum e să te țină în brațe."

Dar el *se gândea* la alte lucruri. Se gândea la focul care modela, se gândea la flăcările care atingeau sticla roșie, la mâinile care prindeau și dădeau formă...

Mâinile care o mângâiau din cap până-n picioare. Îi cuprinse gleznele mici și urcă în sus, pe pulpele ei subțiri.

O întinse pe covor. Ea nu protestă. Pur și simplu se lăsa în voia lui, cu încrederea de care îi vorbise mai devreme. El nu avea s-o compromită, dar trebuia s-o mai sărute, să-i stingă pasiunea.

„Nu, nu, nu."

N-o iubea, nu putea s-o iubească, nu avea s-o iubească – nu așa cum își dorea ea, nu așa cum merita.

Dar voia să afle cum se comportă un ticălos, și în seara asta era suficient de beat cât să-i ofere o lecție pe care să n-o uite prea curând.

Știa că se expune pericolului venind aici la o oră atât de târzie, când el avea să fie cu siguranță beat, dar cu toate astea nu putuse sta departe. Când intrase în bibliotecă, simțise un val de energie, ca pe timpul unei furtuni, înainte să lovească fulgerul. Ar fi trebuit să spună doar: „Îți mulțumesc pentru cadou. Acum voi pleca".

Dar ea nu era genul de femeie care să facă ceea ce trebuia.

Viața era prea scurtă. Viața îi putea fi smulsă oricând din piept.

Avea nevoie de sărutările sale, așa cum avea nevoie de aer. Acest sărut era diferit față de cel de dinainte, era mai blând și totuși mai pasional. Nu avea nici un sens. Primul sărut fusese despre posesie.

Acesta era mult mai asumat. Se părea că Lovingdon începea să-și accepte sentimentele.

„Ai grijă!" îi striga o voce din mintea ei. „Ai grijă, ai grijă, ai grijă."

Ea nu-l putea iubi așa cum o femeie iubea un bărbat, nu când el refuza să o iubească la rândul lui. Era mai mult ca singură că asta era o altă lecție, că atunci când avea să termine urma să-i spună că un bărbat care o săruta astfel, cu atâta hotărâre, era o bărbat care o iubea.

Dar ei nu-i păsa în clipa asta. Adora gustul de whisky de pe limba lui, felul în care gura ei se lipea de a lui.

Își trecu buzele peste bărbia ei și apoi coborî. Ea rămase fără suflare. Gura lui fierbinte se închise peste sânul ei drept și fu străbătută de o senzație de căldură. Nu conta că purta o rochie și doar o cămășuță pe dedesubt, că își lăsase jupoanele pe spătarul scaunului din dormitorul ei. Optase pentru o ținută comodă, nu decentă.

Și se părea că nici el nu avea chef să se comporte decent.

Îi încercui talia cu mâinile și coborî și mai jos. Grace se ridică într-un cot și-i urmări mâna mângâind-o pe coapsă. Privirile li se întâlniră, iar în ochii lui se citea o provocare ce avea să rămână fără răspuns.

Ea nu știa cum să răspundă. Corpul ei pulsa de dorință, o noțiune pe care nu o înțelegea prea bine.

Îi prinse fustele și începu să i le ridice.

– Lovingdon...

– Șșș... Vei pleca de aici virgină, îți promit.

Ea avea încredere în el, dar nu era pregătită să-i dezvăluie totul. Se îndoia că ar fi fost vreodată, dar nici nu era gata să plece, să piardă aceste senzații arzătoare care îi străbăteau trupul.

– Te comporți ca un bărbat care mă iubește sau ca un ticălos?

El își ridică ochii spre ea.

– Ca un ticălos. În mod clar, ca un ticălos.

– Ar trebui să pun punct acestor avansuri, spuse ea.

– Da, cu alți ticăloși. Dar nu vrei să afli ce se află la final? Îți vei petrece restul vieții alături de un gentleman. De ce să nu știi cum e să fii în brațele unui depravat pentru o vreme?

Avea un nod în gât, inima îi bătea nebunește și cu greu reușea să respire. Izbuti totuși să încuviințeze. Sau poate că nu scuturase din cap. Oricum, se părea că-i dăduse permisiunea să continue.

El îi ridică poalele rochiei până la talie.

– Lenjerie de mătase, observă el cu glas răgușit, pe un ton controlat și tensionat.

– Îmi place cum se simte materialul pe piele.

– Cred că o să-ți placă și mai mult ceea ce voi pune eu pe pielea ta.

Desfăcu șireturile pantalonașilor și începu să i-i dea jos. Chipul ei ardea de rușine pentru că era atât de goală în fața lui și se gândi la flăcările care modelau sticla. Se întrebă în ce anume o transforma el.

Într-o femeie ușuratică, fără îndoială. Sau într-o fată pe cale să devină cu adevărat femeie. Oare soțul ei avea s-o atingă în felul acesta sau doar desfrânații făceau asta?

– Ah, Trandafiraș, ești roșie din cap până-n picioare.

Mai ales pe obraji, pe gât și pe piept. Pasiunea o consuma și crescu în intensitate când el își lipi buzele de partea interioară a coapselor ei.

Grace auzise despre pericolele romului, despre cum anulează inhibițiile, cum îi făcea pe oameni să nu le pese.

Știa că ar fi trebuit să-și strângă picioarele și să-l împingă deoparte. În schimb, ea se deschise și mai mult în fața gurii lui nesătule.

Mai mult ca sigur va regreta totul mâine, când îi va trece starea de amețeală, dar acum era prea incitant felul în care se simțea maxilarul lui aspru pe pielea fină dintre picioarele ei pentru a regreta ceva. Lovingdon înaintă în sus, centimetru cu centimetru, cu o încetineală chinuitoare, până când îi simți răsuflarea în buclele ei.

Ridicând capul, se întinse spre carafa de cristal.

– Ce faci? întrebă ea.

– Îmi place să degust rom pe buze, ai uitat?

Înainte ca ea să poată murmura vreun răspuns, el turnă lichidul auriu peste zona ei cea mai intimă. Grace scoase un țipăt ascuțit și îl lovi instinctiv, fără efect.

El își dădu capul pe spate, iar râsul lui puternic și obraznic răsună în toată încăperea. Apoi sunetul se opri brusc, dar ecoul acestuia continuă să vibreze în jurul lor, de parcă ar fi devenit o parte din aerul din jur.

Îi susținu privirea cu o expresie serioasă care nu părea să se potrivească situației.

– Dumnezeule, nu-mi amintesc când am râs ultima dată! Își odihni capul pe faldurile fustei de pe abdomenul ei. La naiba, ce bine a fost.

– Râsul este un balsam pentru suflet.

– Mai ales pentru un suflet negru ca al meu.

Ochii lui o țintuiră din nou, dar de data asta se citea altceva în ei, o emoție periculoasă și încărcată de pasiune.

– A fost un fel de eliberare, la fel de bună ca orgasmele pe care le-am împărtășit cu femeile care mă vizitează noaptea. Și acum meriți și tu așa ceva.

El își coborî capul și Grace îl simți cum gustă romul cu limba, cum o gustă pe ea. O atingere de catifea peste pielea mătăsoasă, o imagine mult mai frumoasă decât lenjeria ei de mătase. N-ar fi deranjat-o să simtă aceste senzații pe tot corpul – dar atunci el ar afla adevărul și, deși avea încredere în el, existau unele lucruri pe care o femeie pur și simplu nu le spunea nimănui.

Grace alungă gândurile întunecate și alese să se concentreze pe plăcere, pe felul în care simțurile ei explodau frenetic. Oh, era de-a dreptul un păcătos pentru că făcea lucruri pe care era sigură că numai soții le fac soțiilor. Era atât de nepotrivit, de imoral. Nu ceva pentru o doamnă rafinată.

Era un dezmăț, în cel mai depravat sens.

Își împreună degetele prin părul lui pentru că nu se mai putea abține să nu-l atingă. Apoi îi strânse umerii între coapse și își dori să-i fi simțit pielea mătăsoasă în locul cămășii. Ar fi trebuit să-i ceară să-și scoată cămașa. Dacă ar fi știut că avea de gând s-o posede acolo, i-ar fi cerut să se dezbrace complet.

El o sărută, o mângâia, o tachina. O făcea să simtă senzații pe care nu le putea descrie.

Un val de plăcere începu să se nască în ea, amenințând să o copleșească, să o ridice pe culmi până atunci neatinse. Dacă ar fi fost făcută din sticlă, s-ar fi topit deja.

Respirația ei sacadată se transformă în suspine din ce în ce mai puternice.

– Lovingdon...

– Lasă-te în voia senzațiilor, Grace. Lăsă-te cuprinsă de cea mai primară formă de plăcere.

Apoi nu mai existară cuvinte, doar limba lui care o atingea cu mișcări ferme, împingând-o spre orgasm. În spatele pleoapelor închise văzu spirale roșii. Repede, din ce în ce mai repede, tornada părea că o ia pe sus spre o prăpastie dincolo de care...

Grace țipă când își simți corpul încordându-se. Își arcui spatele și-și înfipse degetele în părul lui. Apoi se cutremură de o plăcere

pe care nu o mai cunoscuse până atunci pentru ca, în cele din urmă, să coboare din nou cu picioarele pe pământ.

Trăsura era cufundată în tăcere. Nu era o liniște apăsătoare sau incomodă. Era pur și simplu liniște pentru că, după experiența aceea uimitoare, Grace rămase fără cuvinte.

La fel și Lovingdon, după câte se părea.

Îi aranjase rochia în tăcere. Apoi puse o mână pe talia ei, în zona spatelui, o conduse la trăsură și se urcă înăuntru după ea. Nu părea să conteze faptul că era trăsura familiei ei, că trebuia să se întoarcă acasă cu aceeași trăsură sau să parcurgă pe jos tot drumul înapoi.

Poate înțelegea că Grace nu era încă pregătită să rămână singură.

Altfel, de ce ar fi ținut-o acum cu un braț în jurul umerilor, astfel încât ea să-și sprijine capul în scobitura gâtului său? Mirosea senzual, a decadență. Din când în când, i se părea că simte un miros care putea veni de la ea.

– Încep să întrezăresc avantajele mariajului cu un depravat, indiferent dacă m-ar iubi sau nu, spuse ea în cele din urmă.

El chicoti misterios.

– Mă gândeam eu c-o s-ajungi la concluzia asta.

– Presupun că cel mai bun lucru ar fi să mă căsătoresc cu un depravat care mă iubește.

– Depravații nu iubesc.

– Păcat.

Se lăsă iarăși tăcerea.

– Bănuiesc, începu el, că mă voi gândi întotdeauna la tine atunci când voi bea rom.

Grace se simți cuprinsă de un val de căldură și plăcere. N-o să mai poată bea niciodată rom fără să se gândească la el.

– Covorul tău e distrus, mă tem.

– E destul de ușor să-l înlocuiesc.

Ea puse mâna pe pieptul lui și-i simți bătăile ritmate ale inimii.

– Nu sunt sigură ce ar trebui să învăț după lecția din noaptea asta.

– Că nu toți bărbații s-ar fi oprit acolo unde am făcut-o eu. Niciodată să nu-i permiți unui bărbat să-ți ridice fustele.

Își apăsă buzele pe gâtul lui și-i gustă pielea sărată.

– În noaptea asta mă bucur că am făcut-o.

Îl simți că se încordează. Era sigură că el avea să regrete cele întâmplate dimineață, când alcoolul nu-i mai curgea prin vene. Poate că și ea va regreta, dar mai știa și că era posibil ca un bărbat care o iubește să nu poată face vreodată dragoste atât de pasional cu ea. Când avea să-i descopere trupul, era posibil să considere datoria maritală drept corvoadă.

Trăsura se opri. Lovingdon sări afară și o ajută să coboare.

– Tatăl tău este mult prea îngăduitor, pentru că îți permite să ieși la ora asta.

– După cum ți-am spus mai devreme, el nu știe că am ieșit. Se ridică pe vârful picioarelor și îl sărută pe obraz.

– Mulțumesc pentru cadou. Ăsta este motivul pentru care am venit la tine în noaptea asta, ca să-ți mulțumesc pentru cadou.

– Intențiile – bune sau rele – au tendința de-a o lua razna.

– Noapte bună, Lovingdon.

Păși pe aleea care ducea spre intrare și auzi trăsura pornind cu un huruit. Când ajunse în capul scărilor, se întoarse și-l văzu pe Lovingdon mergând pe stradă, o siluetă solitară, înconjurată de singurătate. Ar fi vrut să fugă după el, să se întoarcă acasă cu el, să se ghemuiască în patul lui și să-l țină în brațe. Doar să-l țină în brațe. Și să-i simtă brațele în jurul ei.

Așteptă până când nu îl mai văzu. Apoi se întoarse și-și lipi fruntea de ușă.

Oh, Dumnezeule, acum chiar o încurcase.

Se îndrăgostise din nou de el.

Capitolul 11

– Dacă un bărbat este îndrăgostit de noi, ne va privi în ochi atunci când vorbim, și dacă vorbim încet, se va apleca să audă ce spunem. Dacă nu o face, atunci nu ne iubește.

Grace stătea într-un colț mai retras din salonul unchiului Jack și discuta cu Minerva și Ofelia. Câțiva membri ai familiei și prieteni

se adunaseră să ia cina împreună, pentru a sărbători ziua de naștere a Minervei.

Sperase că avea să vină și Lovingdon, dar el încă nu-și făcuse apariția. Nu mai participase la o reuniune de familie de doi ani, dar se simțea dezamăgită că nu făcea o excepție în seara asta. Și știa că și Minerva era dezamăgită. O fată împlinea nouăsprezece ani o singură dată în viață și atunci ar fi trebuit să-l aibă alături pe fratele ei cel mai mare.

– Știi, bunica a insistat mereu că o lady trebuie să vorbească întotdeauna foarte încet. Acum mă întreb dacă nu cumva acesta este motivul, spuse Ofelia.

– Ah, n-am nici o îndoială în privința asta, zise Grace.

– Știi asta de la domnul acela cu care discuți? întrebă Minerva.

Grace încuviință ușor din cap.

– Presupun că ar trebui să trecem asta pe lista noastră, dar mi se pare că ar trebui să fie mai mult de atât.

– De câte ori ai vorbit cu un bărbat și n-ai primit decât un „da, da" mormăit drept răspuns, deși nici măcar nu îl întrebaseși ceva?

– Da, dar...

– Propun să testăm teoria în seara asta, rosti Lady Ofelia cu autoritate. Avem ocazia perfectă. Suntem la o adunare mică, intimă. Sunt prezenți și câțiva domni. Ar trebui să obținem răspunsuri destul de repede. După aceea, ne vom întâlni să discutăm în grădină.

– Da, bine, acceptă Minerva. Deși Lovingdon ar fi subiectul perfect pentru un astfel de test. Lui nu-i pasă deloc de iubire și nici de femei.

Grace își aminti cât de mult îl interesase pe Lovingdon să-i producă plăcere ieri-noapte și simți că îi iau foc obrajii. Își aducea aminte toate senzațiile pe care le simțise atunci.

– Mai degrabă nu-i pasă de iubire și de căsătorie. Sunt sigură că nu e celibatar.

– De ce crezi asta?

Din experiență. Din cauza unei vizite în miezul nopții pe care i-o făcuse recent și care o făcuse apoi să zacă în pat întrebându-se dacă ar trebui să-l viziteze și altă dată, deși era posibil să nu-l găsească acasă sau să nu fie singur. Ce se întâmplase între ei fusese o greșeală. El avusese nevoie de compania unei femei.

– Nu toți bărbații celibatari sunt depravați. Cel puțin așa am auzit.

„Chiar de la fratele tău."

– Ai mare dreptate, confirmă Ofelia. Vinul, femeile și jocurile de noroc, după cum spune fratele meu.

– Lovingdon! strigă mama Minervei.

Grace se întoarse și-o văzu îmbrățișându-și primul născut în pragul ușii. În spatele lor stăteau doi lachei care cărau o cutie destul de mare. Alte obiecte de sticlărie?

– A venit! exclamă Minerva emoționată și bucuria din glasul ei o însoți în timp ce traversă grăbită salonul.

Grace merse după ea. Nu voia să rateze primirea lui Lovingdon. Știa că se îndepărtase de familia lui după moartea lui Juliette. O întâmplare nefericită, pentru că, după părerea ei, tocmai cei care îl iubeau l-ar fi putut ajuta să facă față durerii și l-ar fi ajutat să nu decadă atât de mult.

Minerva se opri timidă în fața lui.

– Mă bucur atât de mult că ești aici!

– Doar e ziua ta de naștere, nu? rosti Lovingdon. Ți-am adus ceva. E destul de grea. Băieți, puneți-o pe podea.

Lacheii ascultară ordinul. În ciuda faptului că purta o ținută de ocazie, Minerva îngenunche și scoase capacul.

– Oh, pe legea mea! Ce este?

Lovingdon le făcu semn lacheilor care se apucară imediat să scoată obiectul din cutie, pentru ca apoi să-l așeze pe podea cu o bufnitură puternică. Arăta ca un fel de mașinărie cu patru rânduri de discuri ovale și cu câte o literă inscripționată pe fiecare...

– Este o mașină de scris, spuse el. Vrei să devii scriitoare, nu? Lovești litera pe care o dorești și ea se va imprima pe hârtia pe care o bagi în mașină. Îți pot demonstra mai târziu.

– E minunată!

– Păi, cum abia dacă îți pot descifra scrisul de mână, m-am gândit că va fi de folos. N-ai vrea ca editorii să-ți atribuie cuvinte care nu-ți aparțin.

– Ești cel mai bun frate mai mare pe care l-ar putea avea o fată!

Ochii Minervei se umplură de lacrimi și își aruncă brațele în jurul gâtului lui.

– Îmi pare rău, Minnie, șopti el. Îmi pare rău că nu am fost prin preajmă... o vreme.

Se uită la Grace, și ea nu văzu doar regret în ochii lui, ci și recunoștință și-i veni să țopăie de bucurie, deși știa că nu trebuia să simtă asta.

Nu pentru el. Nu se putea abține să nu creadă că încet, dar irevocabil, inima lui avea să se vindece și că într-o zi avea să se îndrăgostească din nou. Nu de ea, desigur. Ea era mult prea încăpățânată și îndrăzneață pentru gustul lui. Își aminti că Juliette era o ființă extrem de rafinată și retrasă. Din acest punct de vedere, ele două erau extrem de diferite.

Când Minnie îl eliberă din îmbrățișare, în cele din urmă, Lovingdon făcu un pas înainte și strânse mâna unchiului Jack. Deși Jack Dodger nu le era rudă de sânge, era un prieten drag al mamei ei și îi fusese întotdeauna unchi.

Apoi Lovingdon ajunse în fața ei, privind-o cu o sclipire diavolească în ochi și aproape făcând-o să se piardă cu firea. Cât timp trecuse de când nu mai fusese atât de relaxat?

– Se servește rom în seara asta?

Ea îi zâmbi strengărește și se strădui să nu roșească.

– Doamnele nu primesc.

El îi aruncă un zâmbet misterios.

– Ce păcat!

Pentru a-și muta atenția de la lucruri la care n-ar fi trebuit să se gândească, arătă spre mașina de scris.

– Interesantă mașinărie. N-am auzit niciodată de așa ceva.

– Este o invenție relativ nouă. Cu toate astea, nu cred că are șanse pe viitor. Mi se pare mult prea greoaie și înceată.

– Totuși, ți-ai amintit de visul ei, și asta e tot ce contează.

– Ce straniu! observă Avendale. Toate doamnele vorbesc atât de încet, că de abia le pot auzi fără să mă aplec spre ele.

Și Lovingdon observă comportamentul ciudat al doamnelor în timpul cinei. Acum se aflau în salonul domnilor, bând vin de porto și fumând trabucuri, în timp ce doamnele sorbeau ceai. Și-o putea imagina pe Grace fierbând de nervi din cauza acestei separări între sexe. Știa că ea ar fi preferat să se afle aici, cu el.

El, Avendale și Langdon stăteau mai departe de ceilalți bărbați. Era ridicol, dar se bucura că veniseră numai câțiva tineri burlaci și că dintre cei prezenți nici unul nu părea deosebit de interesat de Grace. Nu știa dacă era din cauza ocaziei speciale sau pentru că pierduseră speranța că o vor cuceri. Spera că era ultima variantă, dar apoi se întrebă de ce gândea astfel.

Dacă și-ar alege câțiva pretendenți, atunci curând avea să ia o decizie și nu va mai avea nevoie de sfatul lui. Atunci ar putea evita expozițiile, balurile și altfel de întâlniri. Prin urmare, de ce nu îl încânta ideea de-a se întoarce la acest gen de viață pe care o trăise înainte să vină ea să-i bată la ușa dormitorului?

– Sincer, am chef de un joc de cărți, spuse Avendale. După ce se termină petrecerea, cred că mă duc la Dodger. Cel puțin acolo pot auzi ce se vorbește. Își frecă ceafa. Mă doare gâtul de la cât m-am aplecat.

În drum spre Dodger, discutară dacă să treacă și pe la Cremorne. Dar, dintr-un motiv necunoscut, ideea aceasta nu-l atrăgea deloc pe Lovingdon și se întrebă de ce îl încântase vreodată.

– Scuzați-mă, domnilor, dar eu voi ieși să iau puțin aer.

Deschise ușa laterală și ieși pe terasă. Aleile din grădină erau luminate de lămpi cu gaz. Crescuse în casa asta și-i cunoștea fiecare cotlon. Putea să meargă pe întuneric fără să se împiedice de ceva. Auzi zumzetul insectelor și foșnetul frunzelor pe aleea de cărămidă. Cunoștea toate sunetele unei nopți obișnuite. Iar șoaptele nu făceau parte dintre ele.

Coborî de pe terasă în cea mai mare liniște și se duse în lateral, de unde trase cu ochiul pe după un gard viu și văzu trei doamne. Trei doamne? Nu, nu se putea! Ba da, erau trei doamne – care treceau un trabuc de la una la cealaltă!

– ... un eșec, spuse Lady Ophelia. Toți domnii s-au aplecat să asculte ce vorbeam. Și e imposibil să fie toți îndrăgostiți de noi.

– E clar că avem nevoie de alt experiment, rosti Minerva. A fost o serată prea restrânsă, la care au participat numai oameni care ne iubesc, deși e normal că încercau să înțeleagă ce vrem să spunem.

– Presupun că e posibil, dar există vreo șansă ca domnul tău să fi greșit, Grace?

Lovingdon rămase perplex. Ea le povestea *fetelor* ceea ce-i spunea el? Își pierduse mințile? Își închipuise că poate avea încredere în ea, că sfaturile lui nu aveau să meargă mai departe.

– Este deosebit de priceput în astfel de probleme, răspunse Grace, așa că mă îndoiesc.

– Întreabă-l pe domnul tău ce înseamnă atunci când un bărbat își petrece seara privind pe furiș la o doamnă care stă la câteva scaune depărtare, îi ceru Minerva. Am observat că unul dintre domni părea foarte interesat de tine.

Oare Minnie vorbea despre el? Chiar o privise pe furiș pe Grace, dar orice bărbat ar fi făcut la fel. Fusese o prezență radioasă, zâmbise foarte mult și râsetul ei răsunase cristalin toată seara.

– Cine mă privea pe furiș? se auzi întrebarea lui Grace.

Înainte ca sora lui vitregă să poată răspunde, ieși din ascunzătoarea lui de după gardul viu.

– Doamnelor!

Tresărind speriate, chițăiră toate ca niște șoricei prinși de pisică și, în acel moment, chiar se simți ca o felină gata de vânătoare. Nu era îmblânzit, dar era pregătit să muște.

– Lovingdon! îl mustră Minnie. N-ar trebui să te furișezi astfel în spatele nostru!

– Iar tu nu ar trebui să te furișezi afară cu trabucurile tatei.

– Numai unul. Și sunt pentru oaspeți. El preferă să fumeze pipă, așa că nu știe câte trabucuri mai are în cutie.

Întinse o mână spre Grace, pentru că ea ținea în acel moment trabucul. Ea ridică bărbia în timp ce trase puternic din el, pentru ca apoi să i-l ofere lui Lady Ofelia, care cel puțin avu bunul-simț de-a ezita o clipă înainte să tragă și ea din trabuc. Apoi fu rândul lui Minnie. Cum nici una din ele nu tuși...

– De cât timp vă delectați cu acest obicei infam, doamnelor? întrebă el.

– Oh, aș spune că de vreo cinci minute, cugetă Grace pe un ton nevinovat, care arăta că nu se simțea deloc intimidată.

Nu că el ar fi reușit vreodată să o facă să se rușineze.

– Voiam să spun: câți ani aveați când ați început că fumați?

– De anul trecut, răspunse Minnie și mai trase din trabuc înainte să i-l paseze lui. Nu e corect ca bărbații să primească vin de porto

și trabucuri, în timp ce doamnele se îndeletnicesc doar cu lucrul de mână și sorb din ceai. Iar eu cos mai urât decât scriu.

– Corect sau nu, doamnele nu trebuie să afișeze un astfel de comportament.

– De ce este o infamie dacă o facem noi, dar nu când e vorba de bărbați? avu Grace îndrăzneala să întrebe.

Deși era un argument bun, nu avea de gând să răspundă.

– V-ați furișat aici tocmai pentru că știți că nu este bine ce faceți, spuse el în schimb, cu tonul autoritar al fratelui mai mare.

– Tocmai faptul că e interzis îl face atât de plăcut, replică Grace.

N-o putea contrazice în acest punct, dar se întrebă ce alte lucruri interzise mai făcuse.

– Domnii sunt pe cale să termine. Probabil ar fi mai bine să intrați.

– O să ne pârăști lui *papa?* întrebă Minnie.

– E ziua ta de naștere, așa că nu.

Deși Lovingdon avea o bănuială că Jack ar lăuda-o pentru gestul ei. El nu fusese niciodată genul de bărbat care să urmeze regulile și, deși Jack îl încurajase să se abată uneori de la calea cea dreaptă, el nu o făcuse niciodată până nu rămăsese văduv. Apoi începuse să vadă partea bună din sfaturile lui Jack.

– Doar promite-mi că nu o vei mai face.

– Promit să nu mai fur din trabucurile lui *papa.*

Promisiunea aceasta veni atât de repede, că Lovingdon era sigur că găsise o modalitate de a-și ține cuvântul fără a renunța la trabucuri. Însă acum nu avea chef să-i analizeze mai îndeaproape promisiunea. Acum era o domnișoară, iar el dorea să țină alt interogatoriu.

– Înăuntru cu tine.

– Ești un frate minunat! exclamă Minerva înainte să pornească în fruntea grupului, spre ușile din spate ale terasei.

– Lady Grace, șopti el, am putea discuta?

Toate doamnele se opriră și aproape că fu nevoit să le amintească propriile nume ca să înțeleagă că nu pe ele le strigase, dar Grace le alungă și veni alături de el.

– Da, Excelență? întrebă ea pe un ton care aducea mai mult a provocare decât a curiozitate.

– Le-ai povestit sfaturile mele?

– Și ele au dreptul să se mărite cu un bărbat care le iubește.

Gândul că Minnie, scumpa Minnie, s-ar fi putut mărita cu un bărbat care nu o iubește îl făcu să se înfioare. Nu participase la balul în care-și făcuse debutul în societate. Deși tatăl ei avea reputația unui bărbat care ar speria orice gentleman silindu-l să se comporte politicos, asta nu însemna că putea forța pe cineva să o iubească. Trebuia să fie mai atent la ceea ce se petrecea în lume, în înalta societate. Lumea lui se restrânsese foarte mult și, pentru prima dată după doi ani, începu să se simtă sufocat.

Aruncă trabucul fumegând pe pământ și îl strivi cu gheata. La fel îl va strivi și pe cel care o va face nefericită pe Minnie.

– Ele nu știu de la cine am primit sfaturile, continuă Grace pe un ton scăzut.

Și acum înțelese de ce femeile vorbiseră atât de încet în seara asta. Dumnezeule, îi venea să râdă în hohote! Dar mai era ceva care l-ar fi satisfăcut și mai mult.

Înaintă spre ea. Ea se retrase până când se lovi cu spatele de peretele din cărămidă.

– Nu te supăra, spuse ea.

– Nu sunt supărat, dar tocmai mi-am dat seama că n-am sărutat niciodată o femeie care are gust de tutun.

– Oh.

Scoase o exclamație de uimire care îl străpunse până în vintre și mai jos. Era periculos, foarte periculos. Și cu toate asta, părea că nu se poate îndepărta de ea. Îi cuprinse fața în palme și-i sărută buzele. Gustul de fum la care se aștepta nu era foarte pronunțat, dar o simțea pe scumpa și atrăgătoarea Grace.

Din noaptea aceea în care îl vizitase în bibliotecă pentru a-i mulțumi pentru cadou trebuie că o sărutase de o mie de ori în imaginația lui. Renunțase la distracții nocturne numai ca să se holbeze la vaza aia blestemată și să se gândească la flăcări, arămiu și roșu. Sorbise rom în încercarea de-a simți iarăși aroma ei.

În ultimii doi ani, femeile intraseră și ieșiseră din viața lui. Nu-și amintea aroma nici uneia.

„Își va aminti gustul tău."

„Își va aminti parfumul tău."

Dar refuza să se încadreze în categoria bărbaților care s-ar putea îndrăgosti de ea.

Nu voia să iubească din nou, dar învățase că un bărbat nu primește întotdeauna ceea ce dorește.

La fel cum exact în clipa aceasta voia mai mult de la ea, un sărut care să continue până în zori, un corset descheiat care să-i elibereze sânii, fustele ridicate care să-i dezvăluie miezul dulce al feminității. Dar celelalte doamne sigur o așteptau și el știa foarte bine că Minnie era atât de nerăbdătoare că putea da buzna în orice clipă peste ei, așa că își reprimă dorințele într-atât, încât i se păru că o să se sufoce, și făcu un pas înapoi.

– Prefer romul, spuse el.

Ea ridică un colț al gurii și îl privi cu ochi strălucitori.

– Eu prefer whisky, nu vinul de porto.

– Va trebui să-ți fac pe plac data viitoare.

Se răsuci pe călcâie și se îndepărtă, întrebându-se ce fusese în mintea lui când spusese că avea să fie o dată viitoare, știind la fel de bine că își dorea ca acest lucru să se întâmple.

– Lovingdon?

Se opri și se uită înapoi.

– Ce înseamnă când un bărbat se uită pe furiș la o lady, în timpul cinei?

– Presupun că înseamnă că ea este cea mai frumoasă femeie de acolo.

Grace chiar *fusese* cea mai frumoasa femeie de acolo. Lovingdon nu voia să le insulte pe celelalte doamne prezente, mai ales pe cele care-i erau rude, dar Grace avea o eleganță și o grație anume în gesturi și postură. Deși avea trăsături plăcute, frumusețea ei nu era doar de natură fizică, ci și sufletească, prin dulceața firii ei.

Acum, când juca poker în camera privată de la Dodger, Lovingdon ridică privirea când auzi ușa deschizându-se. Aștepta, aștepta fără să respire... anticipând...

Înjură în sinea lui când Avendale despărți draperiile grele și păși în cameră.

– Îmi pare rău că am întârziat, domnilor. Sper că Lovingdon nu v-a ușurat de toți banii încă.

Acest comentariu dădu naștere unei rafale de râsete amicale, dar încărcate de tensiune. Nu știa de ce voia s-o vadă pe Grace dând buzna înăuntru. N-ar fi făcut decât să-i deranjeze pe unii domni, să le distragă atenția și să schimbe cursul jocului.

Dădu pe gât restul de whisky și așteptă nerăbdător ca unul dintre lachei să-i umple iarăși paharul. Nu-i plăceau întotdeauna aceste jocuri, dar în seara asta nu avea astâmpăr și indiferent de câte ori întorcea moneda pe degete, tot nu se putea relaxa.

– Plănuiește vreunul dintre voi să meargă la balul de la Graystone? întrebă Avendale în timp ce-și trase un scaun.

– Eu voi fi acolo, spuse Langdon. De abia aștept să plec din oraș un pic. Mi se pare că e infernal de cald.

Lovingdon observase și el că era foarte cald, dar numai atunci când Grace se afla în preajma lui. Avea un talent de a-l face să transpire, nu doar de a-l enerva. Crezuse că cele două reacții aveau legătură.

Poate că vremea era de vină. Era mai ușor să dea vina pe vreme, și nu pe apropierea ei.

– Ducesa va fi dezamăgită dacă nu apar, murmură Drake și continuă să amestece cărțile. Așa că voi veni și eu la bal, deși mă îndoiesc că voi mai rămâne odată ce se va termina. Dar tu, Lovingdon?

Evenimentul anual care avea loc pe moșia Graystone avea tendința de-a se întinde pe mai multe zile, în care aveau loc baluri, piese de teatru, concerte, partide de vânătoare și plimbări călare. Era o pauză plăcută de la sezonul londonez. Lovingdon îl așteptase întotdeauna cu nerăbdare, dar nu-i simțise niciodată lipsa de la moartea lui Juliette.

– Nu m-am hotărât.

– Toată lumea importantă va fi acolo, comentă Drake. Dacă rămâi aici, va fi al naibii de plictisitor. Ai putea la fel de bine să vii cu noi.

Să meargă cu ei însemna să se întâlnească cu Grace. Se întrebă dacă nu cumva se furișa chiar în acest moment în biblioteca lui. Poate ar fi trebuit să-i lase vorbă majordomului să-l anunțe dacă avea musafiri, deși nu exista decât unul singur pentru care ar fi părăsit orice activitate și ar fi dat fuga acasă. Orice activitate, își dădu el brusc seama. Chiar dacă ar fi fost vorba de o activitate care implica o femeie.

Nu trecuseră decât trei ore de când o văzuse. De ce naiba se gândea la ea? De ce voia să știe ce făcuse ea după ce se terminase petrecerea lui Minnie? Orice lady cuviincioasă ar fi fost în pat acum.

Iar gândul acesta, fir-ar să fie, îl făcu să se întrebe dacă Grace dormea pe spate, pe o parte sau pe burtă. Ea îl urmărise în somn. Nu era deloc corect ca el să n-aibă habar despre poziția în care dormea ea.

– ... te bagi sau nu?

Mulțumită lui Drake, știa cum să deschidă o încuietoare. Poate va porni spre reședința Mabry...

– Lovingdon, unde naiba ești? întrebă Drake.

El tresări, se întoarse în prezent și observă că fiecare jucător își primise cărțile deja și că acum se făceau mizele. Dacă nu se concentra, era în pericol să piardă serios în seara asta. Problema era că nu-l interesa jocul. Nu-i păsa dacă ar fi pierdut o avere și nici dacă ar fi câștigat.

Nu era cea mai bună atitudine, având în vedere că se miza pe sume mari.

– Mă retrag, zise și se ridică. De fapt, mi-am dat seama că nu am starea de spirit necesară ca să joc. Plec să caut altă distracție.

Lovingdon stătea în pragul unui salon exclusivist care servea doar nevoile elitelor. Fetele erau curate, iar clientela bogată. Afacerea se desfășura cu cea mai mare discreție.

Vinul curgea în cupe la fel de lin cum pluteau femeile prin încăperea slab luminată. Lumânările ofereau o strălucire blândă, iar pâlpâirea flăcărilor năștea un dans al umbrelor care sublinia siluetele celor prezenți. Era o atmosferă provocatoare. Revelatoare și ascunsă în același timp.

O femeie voinică se apropie de el. Avea un corp voluptuos pe care îl putea strânge la piept fără teama că o va pierde din brațe. Nu era genul lui de femeie.

Nu era brunetă și nu avea ochi căprui. Avea părul roșu ca focul, dar el bănuia că nu era așa de la natură. Dar nici că-i păsa.

Când trecu pe lângă el, o prinse de mână.

– Ești numai bună, îi zise și într-un colțișor din mintea lui se întrebă de când se mulțumea cu jumătăți de măsură.

Spre deosebire de Grace, care dorea cuvintele dulci și dragoste, această femeie nu avea nevoie de nimic mai mult decât să știe că ea era cea aleasă acum. Iar el avea să-i arate că merită să petreacă alături de el, nu numai prin plăcerea pe care avea să i-o ofere, ci și prin plată. Prietenia lor avea să fie de scurtă durată, dar sinceră.

O conduse afară din cameră și în sus pe scările care duceau spre dormitoare. Odată ajunși la etaj, merse înainte pe hol și se opri în fața camerei pe care i-o arătase ea.

După ce deschise ușa, făcu un pas înapoi pentru a-i permite să intre. Halatul de mătase pe care îl purta îi sublinia coapsele largi, care i se legănau provocator în timp ce mergea. Totul la ea părea anume construit să provoace. Știa ce meserie avea și nu o deranja deloc.

După ce închise ușa, Lovingdon nu avu nevoie să facă decât doi pași mari pentru a o prinde în brațe și a-i săruta gâtul. Femeia mirosea a vanilie și avea gust de portocale.

– Am auzit de dumneata, Excelență, spuse ea cu o voce răgușită, întinzându-și capul pe spate în așa fel încât el să aibă acces mai ușor la gâtul ei. Nu te sinchisești să-ți săruți femeile de-o noapte.

– Așa este.

– Te-aș putea face să te răzgândești.

– Mă îndoiesc.

Pielea ei era moale și caldă sub mâinile lui, dar nu tremura, cuprinsă de emoție. Nici ea nu suspina de dorință. Își trecu mâinile peste trupul lui, dar nu se înfipseră în carnea lui, de parcă gestul acela i-ar fi contopit cumva.

Îi inhală iarăși parfumul și își dădu seama că ceva era greșit. Nu mirosea a levănțică și a trandafiri. Putea s-o sărute din cap până-n picioare, dar femeia asta nu avea să aibă gust de rom sau de pasiune.

Avea gust de plictiseală.

Se îndepărtă brusc de ea, se duse la fereastră și privi afară pe noapte, pe o stradă care ducea spre reședința lui, care în cele din urmă ar putea să-l ducă spre Grace.

– Am făcut ceva greșit? întrebă ea.

– Nu.

Dar nici nu făcuse ceva bine. Nu era ceea ce dorea el. Nu în seara asta.

Iar ceea ce-și dorea nu putea să aibă.

Grace merita dragoste, iar el nu o iubea. Nu era sigur de ce anume îl enerva sau ce anume simțea pentru ea, dar era sigur că nu era vorba de iubire. Chinul prin care trecea acum nu era decât un amestec de dorință sexuală și frustrare.

– Să chem o altă fată? întrebă ea.

Fu șocat de cât de ușor le-ar fi putut schimba. Poate că era momentul să-și ia o amantă, o femeie care să-i cunoască așteptările și să i le satisfacă. Se uită înapoi la femeia care stătea confuză lângă el, știind că a doua zi de dimineață avea să-i trimită un cadou lipsit de importanță, dar extrem de scump, ca scuză pentru lipsa lui de interes din noaptea asta.

El dădu încet din cap.

– Nu, nu vreau o altă fată.

– Dar se pare că nu mă dorești nici pe mine.

– Nu e o chestiune de preferință. Pur și simplu, n-ar fi trebuit să vin aici.

Pe chipul ei apăru un zâmbet înțelegător.

– O femeie oarecare este un substitut nesatisfăcător pentru cea pe care o dorești cu adevărat.

Nu era deloc mulțumit de faptul că nu reușise să-și țină gândurile ascunse.

Își încrucișă brațele la piept și se sprijini de perete.

– Și tu ce dorești?

– Ce dorește orice femeie. Un bărbat care să mă aprecieze.

Ghemuită pe o parte, în pat, Grace îl mângâia pe Lancelot, dar gândul îi fugea la Lovingdon. Alături de el se simțea frumoasă. Uita de cicatricele și de imperfecțiunile ei. Se pierdea în senzațiile pe care el reușea să i le provoace cu atâta ușurință. Din clipa în care buzele lui o sărutau, restul lumii înceta să mai existe. Nu mai erau decât ei doi, el oferindu-i atât de mult, iar ea primind atențiile lui. Spera să-i ofere și ea la fel de mult.

Se gândi să se strecoare afară din casă, să meargă la el și să-i ofere plăcere fără ca ea să primească ceva în schimb. Dar știa pericolul care o păștea dacă făcea asta. S-ar fi putut îndrăgosti complet de el, în situația în care inima lui era pecetluită.

Se gândi la toate lecțiile pe care i le oferise până atunci.

„Va ști care este floarea ta preferată."

„Te va privi în ochi."

„Îl va interesa ceea ce spui."

Lovingdon făcea toate lucrurile astea, dar se comporta și ca un depravat – o săruta cu orice ocazie, îi provoca plăcere...

De ce numai depravații făceau lucrurile astea? Grace credea că și un bărbat care o iubea ar trebui să se comporte la fel.

Era posibil să nutrească pentru ea sentimente mult mai puternice decât își dădeau seama amândoi?

Capitolul 12

În timp ce Grace ședea pe o pătură și desena lebedele de pe lac, ajunse la concluzia că îi plăcea foarte mult compania lui Vexley. Omul părea să nu aibă nici o grijă pe lume. Nu era trist sau irascibil. Nu căuta s-o învețe vreo lecție, chiar dacă ea însăși insistase să primească lecții de la Lovingdon.

Vexley o invitase să iasă la picnic cu el. Felicity era însoțitoarea lor și stătea sub un copac din apropiere. Deși nu ar fi avut nevoie de escortă aici, în parc. În jurul lor erau mulți oameni. Vexley nu putea profita...

Și nici ea.

Se prefăcu fascinată de lebede, deoarece găsi că petrecea prea mult timp privindu-i gura, încercând să și-l închipuie sărutând-o. Cu toate astea, nu-i era la fel de greu să se gândească la Lovingdon, dar cu Vexley nu-și putea imagina nimic concret. Avea buze subțiri. Buza de sus avea tendința de-a dispărea atunci când zâmbea, și zâmbea destul de des. Oare avea să dispară și dacă ar săruta-o sau ar deveni mai groasă?

Buzele i se umflaseră destul de mult atunci când o sărutase Lovingdon. Poate din cauză că o sărutase cu atâta meticulozitate. Indiferent dacă o săruta încet și provocator sau mânat de o pasiune mistuitoare, săruturile lui nu erau niciodată scurte. El stăruia, îi sorbea buzele și repeta întotdeauna mișcările pentru a primi și mai mult. Îi făcuse un mare deserviciu arătându-i cum avea s-o sărute

un bărbat care o iubea. Astfel, cum s-ar mai putea ridica vreun bărbat la nivelul acela?

Cât despre ea, cum ar putea supraviețui unui sărut născut doar din dragoste, care nu era menit să fie și o lecție? Ar fi un sărut încărcat cu foarte multă emoție, un sărut mai profund...

– Ești foarte drăguță atunci când roșești.

Știind prea bine cum arăta atunci când roșea, Grace bănui că nu era o apariție deloc drăguță, dar având în vedere calea pe care o luaseră gândurile ei, era sigură că se înroșise din cap și până-n picioare. De asemenea, bănuia că nuanța roșiatică devenea mai întunecată. Se strădui să-i zâmbească, să nu-i dea de înțeles că era jenată de faptul că o prinsese cu gândurile aiurea, la subiecte interzise.

– Mi s-a făcut un pic prea cald.

Asta era puțin spus.

– Ești o artistă foarte talentată, spuse el. Stătea rezemat într-un cot, uitându-se la blocul de desen de pe genunchii ei.

– Am moștenit de la tatăl meu talentul de-a desena. Deși el preferă uleiurile, iar mie îmi plac creioanele.

– Majoritatea doamnelor brodează.

– Asta te aștepți să facă și soția dumitale?

– Mă aștept să facă orice îi place.

Grace se întrebă dacă avea să-și respecte cuvintele sau dacă erau menite doar să-l facă mai atrăgător. De ce nu le putea vedea la adevărata lor valoare?

– Va fi o femeie extrem de norocoasă, comentă ea. Unii soți au anumite așteptări.

Soțul lui Sybil avusese așteptări, deși Grace își văzuse prietena cu o zi înainte și totul continua să fie calm și liniștit în viața ei. Intervenția lui Lovingdon făcuse o diferență. Oare Vexley ar interveni ca să-i ajute prietenele, dacă ar avea vreodată nevoie de ajutor?

– Vreau o căsnicie precum a tatălui meu, zise Vexley. Cu o atmosferă amiabilă, fără certuri.

O căsnicie amiabilă suna plăcut, dar la fel de bine putea fi și destul de plictisitoare. Se gândi la felul sincer și deschis în care vorbea cu Lovingdon. Nu se putea imagina punându-i aceleași întrebări lui Vexley și nici pe el nu și-l putea imagina răspunzându-i cu aceeași francheță de care dădea dovadă Lovingdon.

Asta își dorea ea: pe cineva alături de care să fie ea însăși.

Cu coada ochiului o zări pe Lady Cornelia plimbându-se cu Lord Ambrose. Se țineau de braț și zâmbeau amândoi. Grace se simțea mândră de rolul de petitoare pe care îl îndeplinise.

– Iată și o pereche neobișnuită! comentă Vexley, și ea descoperi că se uitau amândoi în aceeași direcție.

– Par să se înțeleagă de minune.

Și în acel moment Lady Cornelia râse cu poftă, parcă tocmai ca să-i sublinieze spusele.

– Zestrea ei nu le va permite să ducă o viață de huzur.

De când începuse să o curteze, Vexley nu pomenise nici măcar o dată de averea pe care avea s-o câștige dacă se însura cu ea. Grace începuse chiar să creadă că banii nu erau un subiect important pentru el – cel puțin nu mai important decât erau pentru ea.

– Și a mea îți va permite să trăiești după pofta inimii? îl întrebă ea.

Expresia i se schimbă subtil, dar Grace își dădu seama că Vexley înțelese greșeala pe care o făcuse.

– Eu vorbeam despre ei, explică el și-i prinse mâna într-a lui.

Deși caldă, atingerea lui nu era la fel de fermă ca a lui Lovingdon. Deși nu-și dorea, atingerile lui Lovingdon îi reverberau prin tot trupul, indiferent cât de ușoare sau neintenționate erau.

– Lucrurile sunt foarte diferite între noi doi. Noi ne potrivim, zestrea ducă-se pe apa sâmbetei.

– Prin urmare, ai mai fi aici și dacă n-aș avea zestre?

– Sigur că da.

Cu toate astea, ea se îndoia de sinceritatea lui. Fir-ar să fie!

Starea de spirit care însoțea plimbarea lor se schimbase. Îi citea poezii, dar acestea nu erau scrise de poetul ei preferat. Se plimbară printre copaci și pe malul lacului, dar nu se atinseră nici măcar o dată. Ea ar fi vrut ca Vexley să-i atingă talia, ca din întâmplare. Nu-i păsa cât de necuviincios ar fi fost un astfel de gest. El îi vorbea, dar nu vorbea cu ea. Nu căuta niciodată să-i afle părerea despre un anume subiect de discuție. Iar ei nu i-ar fi păsat dacă ar fi întrebat-o și ce culoare are cerul. Pur și simplu căuta o dovadă că pentru el conta cu adevărat ce gândea ea.

Când vorbea încet, el nu se apleca spre ea ca să audă mai bine. Răspundea doar cu un simplu „Ai dreptate".

Răspuns care nu se potrivea deloc, având în vedere că tocmai îi spusese că văzuse o balenă în lac. Nu că ar fi văzut, desigur. Pur și simplu îi testase atenția și interesul pe care îl acorda vorbelor ei și descoperise că erau inexistente.

Avusese speranțe foarte mari pentru după-amiaza aceasta, în schimb descoperi că se simte de-a dreptul ușurată mai târziu, când Vexley o conduse acasă și-i promise că se vor mai întâlni la sfârșitul săptămânii, la balul de vară.

Când intră în foaier, auzi voci în salonul din față. Una dintre ele era pătrunzătoare și îi făcea trupul să freamăte de plăcere. Îl blestemă pe Lovingdon din toată inima pentru că avea acest efect asupra ei, după care intră în salon. Mama ei lua ceaiul împreună cu ducele.

El își mută privirea foarte încet asupra ei, iar Grace se simți ca și cum ar fi fost lovită în coaste cu o bâtă de crichet. Lovingdon se ridică de pe scaun cu mișcări line, ca de felină.

Mama ei îi aruncă o ocheadă.

– Oh, ai venit! Lovingdon tocmai îmi povestea despre o conferință al cărei subiect este pasărea colibri americană, la care merge cu sora lui, în această seară. S-a gândit că ai putea fi interesată și tu.

– Cred că o conferință ți se va părea mult mai interesantă decât o expoziție, comentă el scurt, dar tărăgănat, și ea nu se putu abține să nu se gândească la faptul că invitația lui ascundea lucruri pe care mama ei nu le înțelegea.

– Am crezut că te-ai răzgândit și că ai ajuns să apreciezi meritele unei expoziții, spuse Grace.

Doar cumpărase vaza roșie, nu? Nu îl surprinsese studiind-o? O copleși un val de fierbințeală la gândul că păruse să o aprecieze atât de mult – că o apreciase pe ea – în noaptea aia.

– Au importanța lor, dar eu prefer șansa de-a asculta informațiile.

Nu știa cu siguranță, dar lui Grace i se păru că vorbele lui aveau un ton ascuns, o avertizare.

Reușise cumva să-l supere? Asta părea puțin probabil, pentru că nu-l mai văzuse de la petrecerea Minervei. Dar ceva se întâmplase, totuși. Dacă ar fi fost isteață, fără îndoială că ar trebui să refuze

invitația, dar ea nu dăduse niciodată dovadă de o inteligență sclipitoare când venea vorba de Lovingdon. Bănuia că avea să regrete seara asta, dar apoi își spuse că mai bine trăia cu regretul de-a fi făcut ceva, decât să nu facă nimic. Odinioară crezuse că n-avea s-ajungă să trăiască prea multe experiențe. N-avea de gând să refuze o șansă, doar pentru că nu era sigură de cum avea să se termine.

– Aș fi încântată să vin. Am timp să mă îmbrac adecvat pentru această ocazie?

– Acordă-ți tot timpul de care ai nevoie.

Tonul ascuns din glasul lui se transformă într-un râu de furie. Sau cel puțin așa simțea Grace, în timp ce trăsura lui Lovingdon traversa orașul. El stătea țeapăn pe bancheta din fața ei, privind țintă pe fereastră. Dacă și-ar fi luat umbrela, Grace i-ar fi ars câteva lovituri în cap.

Era conștientă de direcția în care se îndreptau – și nu era direcția corectă.

– Nu trecem să o luăm și pe Minerva? întrebă ea.

– Nu.

– Mergem la conferința aia?

– Nu m-am hotărât încă.

– Așadar, ai mințit-o pe mama. De ce?

Atunci își mută privirea asupra ei cu o forță nemaipomenită. Grace tresări. Lovingdon fierbea de supărare.

– Ca să te prind în trăsura mea, singură. Bărbații mint. Deseori. Atunci când vor ceva.

– Și tu vrei ceva?

– Vreau să stai departe de Vexley. Ți-am spus deja că nu te iubește.

– Mie îmi place de Vexley.

– Așa că o să-mi ignori sfatul? De ce mi-l mai ceri, dacă oricum nu ții cont de sfatul meu? Timpul meu e prețios...

– Atât de prețios, că aproape nu mi-ai acordat nici un pic de timp, în ciuda faptului că mi-ai promis că te vei implica. Nu ai venit la balul de ieri-noapte. Ai de gând să te deranjezi pentru balul de la Mabry Manor?

El își întoarse atenția la peisajul care se vedea pe fereastră.

– Nu m-am hotărât încă.

– Mi se pare că ai destul de multe de hotărât, comentă ea și oftă. Vino la Mabry Manor, rămâi câteva zile, studiază-i pe bărbați și povestește-mi tot. Fă asta și nu te voi mai deranja niciodată.

– Acum nu mă deranjezi.

– Mi se pare greu de crezut, având în vedere că pari atât de morocănos.

Lovingdon zâmbi pe jumătate. Grace tânjea să-l audă râzând.

– Vino devreme. Ieșim să călărim, spuse ea.

– Și cum te va ajuta asta să-ți găsești un soț?

Poate o va ajuta să-și găsească prietenul.

– Fir-ar să fie, Lovingdon! Nu mai fi atât de arțăgos! Vino pe proprietatea familiei mele și-ți promit că nu trebuie să studiezi pe nimeni și nici să-mi dai vreun raport. Doar... distrează-te! Când a fost ultima dată când te-ai distrat cu adevărat?

Blestemație, dar se distra de minune chiar acum. Cu Juliette nu făcuse niciodată schimb de cuvinte aspre. Nu se certaseră niciodată. Ea nu-l ținuse niciodată din scurt, nu arătase niciodată pe punctul de-a sări să-l bată.

Era ciudat că se distra atât de bine enervând-o pe Grace. Călărea prin parc când o zărise împreună cu pușlamaua aia de Vexley. Aproape că se năpustise peste ei și poate ar fi trebuit s-o facă, dar se temea că avea să pară un amant gelos. El nu era gelos, absolut deloc. Era pur și simplu dezamăgit că Grace nu era suficient de isteață ca să-l vadă pe Vexley așa cum era cu adevărat – că nu o merita absolut deloc.

Problema era că nu întâlnise deocamdată un bărbat despre care să spună că *o merită* pe Grace. Nu-i plăcea să și-o imagineze râzând cu alt bărbat, mergând la expoziții cu el, topindu-se sub atingerea lui, rostindu-i numele într-un geamăt pasional.

– Te-a sărutat? întrebă el și îi păru imediat rău că dăduse glas frământărilor care îl chinuiau.

Ea păru surprinsă.

– Vexley? Sigur că nu. Este un gentleman absolut, răspunse ea și oftă adânc. Problema este că nu sunt convinsă că îmi doresc

un gentleman absolut. Nici un alt gentleman care îmi face curte nu mă incită așa cum o faci tu.

Declarația ei îl făcu să simtă un val de plăcere.

– Îmi petrec prea mult timp gândindu-mă la obiecte roșii de sticlărie și la ce s-a întâmplat în apropierea unora, continuă ea. Mă gândesc la săruturile tale și mă întreb dacă toți bărbații sărută cu atâta pasiune.

– Te asigur că, dacă te iubește, te va săruta cu și mai multă pasiune.

– Și dacă eu îl iubesc...

Lovingdon se încordă surprins atunci când ea traversă distanța care îi despărțea și se așeză lângă el.

Își trecu degetele peste gâtul lui, peste obraz. Când își scosese mănușile?

– Voi dori să-l sărut, nu?

– Desigur.

– Voi dori ca el să vrea să îl sărut din nou, ca să fiu sigură că o fac în așa fel încât să nu poată rezista, să mă implore să-l sărut din nou. Poate ar trebui să exersez cu cineva de care n-am de ce să mă tem, adăugă ea și se aplecă spre el.

– Grace! o avertiză el.

– Ce se întâmplă, Lovingdon? Te temi că vei fi atât de ispitit, că vei dori mai mult?

Era deja ispitit. De fapt, se temea că nu va putea rezista și că va lua mai mult decât îi oferea ea.

– Te joci cu focul, milady.

– Nu mă tem de foc. Tu?

Nu de foc trebuia să se teamă, ci de ceea ce avea să urmeze după el, pentru că era dureros. Dar înainte ca el să conceapă cuvintele prin care să-i explice acest lucru, Grace îi acoperi gura cu buzele ei de parcă i-ar fi aparținut de drept, cu totul.

Da, să exerseze. Dacă nu ar fi fost martor direct la entuziasmul cu care se lăsase sărutată prima dată, ar fi crezut că exersase intens de atunci și până acum, dar se părea că pasiunea era o calitate naturală de-ale lui Grace. Îl uimea felul în care reușea să-și struneasca această pasiune. Pentru că atunci când îi dădea frâu liber, nici Dumnezeu nu-l mai putea salva pe bărbatul pe care îl iubea. Totuși, pe el îl ajută Dumnezeu în acel moment.

Știa că îndrăzneala ei ar fi trebuit să-l surprindă, însă prietenia lor era mult prea sinceră ca să se prefacă uimit sau să o certe pentru că făcuse lucrul la care se gândise încă de când o văzuse împreună cu Vexley. Totuși, dacă ar fi sărutat-o în public, ar fi obligat-o să accepte ceea ce nu voia: un soț incapabil să o iubească.

Își dorea să poată trece peste cioburile sparte ale propriei inimi, să găsească o bucățică de iubire disponibilă pe care să i-o poată oferi, dar ea merita mai mult decât o rămășiță.

Ea merita o inimă întreagă și încă ceva pe deasupra.

Avea să se ofere complet unui bărbat, așa că merita același lucru în schimb.

Iubirea ei avea să transforme bărbatul pe care îl alegea. Îl va ridica din cenușa mediocrității.

Nu avea nici o îndoială în privința asta.

Își trecu palma peste coapsa lui.

– Grace.

Se părea că numele ei era singurul cuvânt pe care îl putea rosti.

– Tu m-ai atins în locuri intime, Lovingdon. Eu de ce n-aș putea face la fel?

– Pentru că tu ești o lady.

Slavă Domnului că reușise să găsească mai multe cuvinte, deși nu erau chiar cele mai potrivite.

Ea râse în gura lui și el îi simți mirosul de scorțișoară. Se întrebă dacă mâncase vreo bomboană cât timp se pregătise pentru ieșirea asta.

Apoi îi sărută repede partea de jos a maxilarului, și el gemu. Degetele ei traseră de lavaliera pe care o purta la gât.

– Asta ne incomodează, șopti ea. Vreau să te sărut pe gât. Totul ne incomodează, adăugă și se întinse după nasturii vestei.

– Grace, mergem cu trăsura pe străzile Londrei. Reputația ta...

– Dar cine ne vede? Și de când ai devenit atât de puritan?

Se născuse puritan și trăise în felul acela până în urmă cu doi ani. Nu făcuse niciodată dragoste cu Juliette într-o trăsură. N-avea să facă nici cu Grace, dar se putea distra cu ea și, dacă ea voia să-i exploreze trupul în trăsură, n-avea decât s-o facă. Lavaliera de la gât îi dispăru. Acum îi mușca pielea sensibilă din jurul gulerului. Era posibil

ca mâine-dimineață să-i apară urme de dinți în locul ăla. Ce fată păcătoasă!

Se rezemă cu piciorul de bancheta din față și o trase peste el. Mâinile ei îi ciufuleau părul, coborau în jos pe umeri, atingând, atingând, atingând. Gura ei alunecă pe pielea care apăru între reverele desfăcute ale cămășii.

– Deci, ce poți să-mi spui despre păsările colibri? întrebă ea.

„Păsările colibri?"

– Cine naiba mai e interesat de asta? murmură el, pentru ca apoi să pună iarăși stăpânire pe gura ei.

Cu ea, săruturile nu trebuiau să respecte nici o regulă. O săruta și apoi voia să o sărute din nou. Voia să o atingă, să fie atins de ea. Dorință, era doar dorință trupească, și totuși, era pasiune intensă, diferită de orice trăise până atunci.

Ea se împinse înapoi ușor, trecându-și buzele peste obrazul lui. Acum își dori să se fi bărbierit mai de curând.

– Pe mama o s-o intereseze, șopti ea. O să mă-ntrebe ce noutăți am învățat în seara asta. Nu-i pot spune adevărul gol-goluț, nu-i așa?

– Bâzâie, răspunse el neatent, pentru că ea tocmai își strecurase mâna între picioarele lui și începuse să-l mângâie prin pantaloni.

– Când cântă? continuă ea interogatoriul.

– Cred că da. Nu, nu-i așa. Nu se putea gândi la nimic. Poate că bâzâie când merg. Chiar e important?

– Depinde ce mă întreabă mama.

– Este un sunet pe care îl scot păsările colibri atunci când zboară, cred.

– Cu aripile, atunci?

– Da, așa este.

Ar trebui s-o ducă la conferința aia, dar cum mai putea să stea relaxat lângă ea, când știa că ar putea s-o țină în poala lui?

Se întinse spre șireturile din spatele rochiei și începu să le desfacă. Ea se îndreptă atât de repede, încât aproape îi împinse capul afară pe fereastră. Bruschețea acestui gest făcut fără nici un avertisment îl făcu să geamă de durere.

– Îmi pare rău, spuse ea frecându-i ușor bărbia și masându-i obrajii. Dar nu-mi poți desface corsetul.

– Grace, te-am văzut goală de la talie în jos.

– Da, știu. Eram și eu acolo când ai făcut-o.

O speriase cu pasiunea lui? N-avea nici o logică, pentru că ea fusese cea care începuse să-l mângâie.

– Tu mă poți dezbrăca, dar eu nu am acest privilegiu?

– Nu. Îmi... îmi cer scuze. Mi-am pierdut mințile pentru o clipă. Se ridică din poala lui, se așeză pe cealaltă banchetă și își întoarse privirea spre fereastră. Îmi pare rău.

– Există un cuvânt pentru femeile care incită un bărbat și apoi îl lasă în chinuri. Și nu e deloc măgulitor.

– Ești în chinuri?

Mai avea puțin și murea. Era furios, dar mai degrabă pe el însuși, pentru că nu oprise lucrurile înainte să ajungă în punctul acesta. Se îndreptă de spate și își aranjă hainele. Mai mult ca sigur avea să facă o baie rece când se întorcea acasă.

– O să trăiesc, răspunse el pe un ton mai aspru decât intenționase. Dar te sfătuiesc să nu te comporți astfel cu nici un gentleman care te curtează. E posibil să nu se oprească atunci când îi ceri.

– Se va opri dacă mă iubește.

– Ai avea probleme cu cei care nu te iubesc.

– Tu te-ai oprit, sublinie ea, și el se întrebă dacă asta însemna că așteaptă o declarație de dragoste.

Nu, Grace era prea isteață ca să gândească așa.

– M-am oprit pentru că n-ar fi trebuit să începem nimic, îi spuse el.

– Ții la mine.

– Sigur că da, însă nu te iubesc așa cum am iubit-o pe Juliette. Iar tu asta cauți, nu-i așa? O dragoste precum aia pe care am trăit-o eu.

– Tu judeci orice iubire după sentimentele pe care le-ai avut pentru ea, afirmă Grace.

Nu era o întrebare, dar cu toate astea el se simți obligat să răspundă.

– Judec orice după iubirea pe care i-am purtat-o.

Desigur, ea știuse asta, iar faptul că îl sărutase și se aruncase asupra lui o stânjenea cumplit. Dorința lui era superficială, trupească, și, deși senzațiile pe care le simțea erau incredibile, mereu simțea că vrea mai mult.

– Ce îmi ascunzi? întrebă el.

Inima îi tremură în piept și își mută privirea spre el.

– Poftim?

În ciuda întunericului din trăsură, simțea că o privește intens.

– Uneori am sentimentul că nu ești complet sinceră cu mine, că e ceva mai mult decât căutarea unui bărbat care să te iubească.

Își strânse mâinile atât de tare, că începură să o doară. Nu putea să-i spună totul. Nu voia ca adevărul ei să fie destăinuit într-o trăsură, mai ales în fața unui bărbat care iubea altă femeie, nu pe ea. Iubirea era secretul acceptării. Era absolut sigură. Cu toate acestea, știa că trebuie să-i spună ceva.

– Dacă trebuie să știi, află că nu-mi place foarte mult viața pe care o duci. M-am gândit că în timp ce mă ajuți pe mine te-ai putea ajuta singur să redevii bărbatul care erai înainte.

– Bărbatul acela nu mai există.

– Asta încep să înțeleg și eu. N-o să te mai întorci niciodată în lume, nu-i așa?

– Nu.

Siguranța cu care îi răspunse fu dezarmantă. Deși Grace ar fi trebuit să se aștepte la asta.

Lovingdon ridică mâna și bătu ușor în tavan. Trăsura încetini și ea își dădu seama că tocmai coteau pe altă stradă. Nu se îndoia că o ducea înapoi acasă.

– Ar trebui să-ți aranjez rochia, spuse el serios.

– Da, bine, acceptă ea și se întoarse ușor ca să-i ușureze munca.

El se așeză alături, pe banchetă.

Îi mângâie ceafa cu un singur deget. Grace închise ochii și-și dori să fi avut curajul de a-i permite să-i desfacă toate șireturile corsajului.

– Îmi cer scuze pentru ce am spus mai devreme, șopti el încet. Ești o femeie incredibil de frumoasă, Grace. Mă atragi, dar nu sunt într-atât de ticălos încât să profit de situație. M-aș fi oprit înainte să te ruinez.

– Dar nu crezi același lucru despre Vexley.

– Chiar îl placi?

– Pare destul de drăguț. Toți par destul de drăguți. Presupun că ar trebui să mă mulțumesc cu asta.

El începu să-i lege șireturile corsajului. Reușise să i le desfacă atât de repede. Ea se strădui să nu se gândească unde căpătase atâta dexteritate.

– Meriți mai mult decât un bărbat cu care să te mulțumești, spuse el. Meriți un bărbat care zâmbește ori de câte ori te vede.

– Spre deosebire de tine, care te încrunți.

– Exact. Un bărbat care te iubește va dori să afle ce ai făcut în fiecare moment în care ai fost departe de el – și asta nu pentru că este gelos, ci pentru că i-a fost îngrozitor de dor de tine și vrea să se asigure că ai fost fericită cât timp ați fost departe unul de celălalt, deoarece el s-a simțit singur în lipsa ta. Indiferent ce activitate l-ar ține ocupat, și-ar dori să fii acolo, alături de el. Indiferent cât de plictisitoare i s-ar părea lucrurile care te interesează pe *tine*, va dori să fie alături de tine. Va purta în buzunar ceva care să-i aducă aminte de tine. Poate fi cel mai stupid și lipsit de importanță obiect: nasturele unei rochii, o batistă care-ți păstrează parfumul, o șuviță din părul tău, o petală din floarea ta preferată, un bilet pe care i l-ai scris. Nu neapărat o scrisoare de dragoste, dar va fi de la tine, așa că va fi important. Va prețui fiecare zâmbet pe care i-l oferi. Va dori să te facă să râzi. Se va trezi în mijlocul nopții doar ca să te privească în timp ce dormi.

– Și eu cum voi ști toate aceste lucruri? întrebă ea.

Își terminase treaba, așa că o prinse de umeri.

– Probabil că nu vei ști, îi răspunse și depuse un sărut ușor în locul sensibil de sub ureche. La fel cum nici el nu va ști niciodată nenumăratele moduri prin care-ți vei exprima iubirea față de el.

Trăsura se opri. Grace era sigură că mai rămăseseră multe cuvinte nerostite, că nevoia ei de-a ști dacă un bărbat o iubea devenise o sarcină imposibilă.

Un lacheu deschise ușa, Lovingdon păși afară și apoi o ajută să coboare. Îi oferi brațul lui și o conduse în sus pe scări.

Când ajunseră la ușă, se întoarse cu fața spre ea.

– Când te va lăsa acasă, va număra orele până când va fi din nou cu tine. Va găsi scuze pentru a amâna momentul în care va trebui să-ți spună noapte bună. Îi atinse obrazul. Noapte bună.

Se întoarse brusc și coborî treptele în grabă. Fără nici o scuză, fără să întârzie. Poate că nu o făcuse intenționat, dar îi oferise altă lecție.

– Vei veni la Mabry Manor? strigă după el.

– Încă nu m-am hotărât.

– Aș vrea să vii.

– Din păcate, uneori nu ni se îndeplinesc dorințele.

„Nu", își zise ea, în timp ce el sări în trăsură și dispăru de-a lungul străzii, „nu primim mereu ceea ce ne dorim".

Dar asta nu împiedica pe nimeni să nu-și mai dorească.

Capitolul 13

Câteva zile mai târziu, Lovingdon călătorea în trăsura care hurducăia pe drum, încercând să-și amintească ultima dată când plecase la țară pentru vreo distracție. După ce se hotărâse să nu meargă la balul de la Mabry Manor, primi o scrisoare prin care Grace îl anunța că va avea nevoie de prezența lui, pentru că avea de gând să reducă numărul pretendenților la unul singur.

Iar el presupuse că Grace începuse să aibă sentimente pentru unii dintre domnii care îi făceau curte sau poate încerca să învețe să-i iubească.

Își dorea asta pentru ea, își dorea ca Grace să poată iubi și să fie iubită.

Atunci, de ce-i venise să arunce vaza roșie în celălalt colț al bibliotecii?

În ziua nunții ei avea să-i trimită întreaga colecție, pentru că nu intenționa să participe la ceremonie. N-avea nevoie să i se amintească de propria nuntă, de ceea ce avusese și pierduse.

Brusc, fu copleșit de un sentiment de vinovăție, pentru că nu se mai gândise la pierderea pe care o suferise de... zile întregi. Își aminti că mai întâi trecuse un minut fără să se gândească la ele, apoi două minute. Uneori, dacă avea destulă băutură și o femeie, putea să nu se gândească la ele câteva ore.

Dar zile întregi?

Era din cauza acelei vaze blestemate! În fiecare zi intra în bibliotecă, vedea vaza și prin mintea lui începeau să se perinde, ca într-un carusel blestemat, imagini cu Grace. Ea zâmbindu-i, râzând, bând rom.

Apoi privirea îi cădea pe pata de vin de pe covor și își amintea de cum îi gustase pielea mătăsoasă, de sunetele pe care le scosese când trupul îi fremătase de pasiune.

Și gata, deja se gândea din nou la ea. Ei bine, situația asta avea să se termine destul de repede odată ce se va mărita.

Bătu în tavan și trăsura încetini treptat, până se opri. Sări afară înainte ca lacheul să-i deschidă ușa.

– Pregătește-mi calul. Mă duc la o plimbare.

Își aducea întotdeauna și calul, atunci când venea în vizită la Greystone. Deși aveau și acolo cai minunați, nimic nu se compara cu senzația de a-și călări propriul cal, un cal care-i cunoștea stările sufletești, mișcările, mâinile.

Când Beau fu gata, sui cu ușurință în șa și porni într-un galop rapid. Vizitiul cunoștea drumul, așa că nu trebuia să-l aștepte. Avea nevoie să simtă calul sub el și bătaia vântului pe față. Trebuia să se concentreze, să țină în frâu bestia. Avea nevoie de ceva ca să nu se mai gândească la Grace.

De la plimbarea lor cu trăsura, Grace îi bântuise constant gândurile. Dacă n-ar fi fost atât de hotărâtă să-și găsească adevărata dragoste, dacă nu i-ar fi păsat de ea într-atât, dacă n-ar fi vrut s-o vadă fericită, poate ar fi luat în considerare posibilitatea de-a se căsători cu ea.

Nu era nici o îndoială că nopțile lor aveau să fie pline de pasiune. Ea era o femeie pasională, cea mai senzuală pe care o cunoscuse vreodată. Dar el se temea să-i ofere ceea ce dorea ea.

Și tocmai aceasta era dilema lui. Nu o iubea la fel ca pe Juliette.

Erau femei atât de diferite. Nu putea descrie ceea ce simțea pentru Grace.

N-avea să danseze cu ea la Mabry Manor. Și nu-i va adresa prea multe cuvinte. Îi va observa în mod serios pe bărbații care o mai interesau, îi va oferi sfaturile sale și va termina cu toată tevatura asta. Ea avea să se mărite în mai puțin de un an și urma să fie fericită pentru tot restul vieții. Îi dorea asta din toată inima, și pentru asta se străduia...

Zări un cal și un călăreț galopând peste dealul verde și îl opri pe Beau. Uitase cât de bine călărea Grace, cum părea să fie una cu animalul. Se implica pe deplin în tot ce făcea. La fel avea să facă și în căsnicie.

Era absolut necesar să-i găsească un bărbat la fel de dedicat.

Timp de o jumătate de secundă se întrebă dacă să rămână pe drumul pe care o pornise, dar prezența ei era atât de-al naibii de ispititoare. Nu strica să petreacă puțin timp împreună cu ea înainte de începerea balului.

Își struni calul și porni după ea într-un galop susținut.

Părul i se desfăcuse și flutura în urma ei. N-o mai văzuse niciodată cu părul despletit. Se părea că era mai lung de talie. Prin minte îi trecu gândul absurd că ar fi fost plăcut să i-l perie, sarcină de care avea să se bucure alt bărbat.

Probabil că auzise zgomotul calului său, care gonea după ea, pentru că se uită în urmă. Orice altă lady și-ar fi oprit calul, dar el știuse dintotdeauna că Grace nu era precum celelalte femei.

Era destul de aproape de ea cât să-i vadă zâmbetul înfumurat înainte să își strunească bestia într-un galop nebunesc. Un gentleman ar fi acceptat doar cu jumătate de inimă provocarea și ar fi lăsat-o să câștige, dar nici el nu era ca toți ceilalți bărbați. Îi lăsă lui Beau frâu liber în încercarea de-a o întrece.

– N-o să mă prinzi! strigă Grace peste umăr, tachinându-l.

Impresionat de talentul ei de a mâna calul peste dealuri și în jurul copacilor care punctau terenul, se gândi iarăși că merita să o lase să câștige. Apoi se răzgândi. Aproape o ajunsese din urmă.

După ce se uită înapoi, Grace strânse de frâie și continuă goana.

– Trei dansuri dacă ajung primul pe vârful următorului deal!

Râsul ei răsună în jurul lor și ființa îi fremătă de entuziasm. Își dorea această victorie. O dorea pe ea. Întinsă pe iarba verde, printre florile sălbatice. Voia să-și treacă buzele peste corpul ei, în bătaia soarelui. Deși era puțin probabil că ar fi durat prea mult, pentru că nori negri se adunau în depărtare.

Acum erau la egalitate. Grace se uită la el și Lovingdon văzu hotărârea din ochii ei albaștri. Simți că-i clocotește sângele în vene. Era tentat să se întindă spre ea, să o tragă în poala lui și să o sărute până implora milă.

Pentru a scăpa de aceste gânduri, îl îmboldi pentru ultima dată pe Beau, și calul țâșni spre vârful dealului, înaintea ei.

– Blestemat să fii! strigă Grace, oprindu-și iapa lângă armăsarul lui. Aproape câștigasem!

– Nu contează dacă ai fost aproape.

– Ai fi putut să mă lași să câștig.

– M-ai fi urât pentru asta.

– Așa este. Părul ei arăta ca o claie sălbatică și ea respira aproape la fel de greu ca iapa ei.

Împotriva rațiunii, îi luă câteva șuvițe de păr între degete.

– Ai cel mai frumos păr.

– Bărbații par să prefere blondele sau brunetele.

– Bărbații sunt proști.

Ea zâmbi radiind de bucurie și-și prinse buza de jos între dinți.

– N-am crezut că vei veni.

El nu voia să recunoască plăcerea pe care o simțea văzând-o fericită.

– Un ultim efort pentru a te ajuta să găsești bărbatul potrivit.

– Crezi că e cineva pe care l-am trecut cu vederea tot sezonul?

– Poate.

– Ce răspuns rezervat! Cu toate astea, mă bucur că ești aici.

– N-o să mai fii atât de bucuroasă când o să te cert pentru că ai ieșit fără însoțitoare.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Este proprietatea tatălui meu, Lovingdon! Am călărit singură pe aici de când mă știu. Aș putea merge legată la ochi și nu m-aș rătăci.

– Dar vor sosi niște domni, și câțiva dintre ei ar putea căuta ocazia să fie singuri cu tine.

– Nu în după-amiaza asta. Drake îi ține ocupați cu o partidă de biliard, cărți și băutură până la cină.

– Atunci presupun că va trebui să te escortez eu până acasă.

– Cred că da.

Grace îl privi direct, cu o expresie întrebătoare, pe care nu o înțelegea pe deplin.

Descălecă încet, își scoase mănușile și le îndesă într-un buzunar, apoi se apropie de calul ei. Iapa se feri, dar el apucă frâiele și o liniști, înainte de a-și pune mâinile pe talia lui Grace.

– După alergătura asta, ar trebui să-ți lași calul să se odihnească.

Schiță un gest abia vizibil că era de acord cu el, apoi își puse mâinile pe umerii lui, iar el o coborî din șa, lipind-o înadins de trupul lui. Ar fi trebuit să o îndepărteze atunci, dar nu era dispus să facă asta. Și nici ea nu-l ajută deloc, pentru că rămase pe loc, cu palmele pe umerii lui.

În timp ce-i aranja părul după urechea stângă, Lovingdon se întrebă cum de putea să fie atât de moale, când părea atât de sălbatic; pe de altă parte, o caracteriza pe deplin: părul ei era îndrăzneț, dar și firav în același timp, calitate pe care nu ar fi bănuit-o dacă nu l-ar fi văzut fluturând în vânt.

– Faptul că te ajut nu ne face bine nici unuia dintre noi. După ce terminăm, mă voi întoarce la viața mea desfrânată.

– Vrei să spui că acum ai renunțat?

– Spun că nu i-am mai fost la fel de dedicat ca odinioară. După ce îi prinse părul după ureche, degetele lui zăboviră, îi mângâiară obrazul și se opriră lângă alunița de lângă buze. O atinse cu degetul mare. În după-amiaza asta nu mai ești la fel de îndrăzneață precum erai în trăsură.

Obrajii i se îmbujorară.

– Este mai ușor în întuneric, nu crezi?

– Nu întotdeauna.

Își coborî gura pe buzele ei și o sărută pentru că putea, pentru că știa că ea nu avea să îl respingă și pentru că îi era foame de gustul ei. Faptul că o săruta era greșit din atât de multe puncte de vedere, dar asta încetase să mai conteze pentru el. Nu era nimeni prin preajmă, ca să fie martor la păcatul lor.

Grace își trecu degetele prin părul lui și îl ținu pe loc în timp ce geamătul ei de plăcere răsună în jurul lor. El o cuprinse de talie și o trase mai aproape, zdrobindu-i sânii de pieptul lui, sâni pe care voia să-i vadă, să-i atingă și să-i guste. De ce se ferea atât de mult să-și dea jos corsetul, dar nu o deranjase că îi ridicase fustele? Din experiența lui, majoritatea femeilor se comportau invers.

Pe de altă parte, Grace nu fusese niciodată obișnuită, ca alte femei.

Apoi se retrase din îmbrățișarea lui. Avea buzele umflate și umede. Lui îi venea să o sărute iarăși.

– Am impresia că de data asta nu-mi dai nici o lecție, spuse ea.

– Nu, mă comport doar ca un destrăbălat și iau ceea ce nu mi se cuvine.

– Un sărut are atâta putere.

– Ți-am arătat unde poate duce.

– Atâta timp cât este de comun acord, nu înțeleg de ce trebuie să fie interzise sărutările, comentă ea și începu să se plimbe, legănându-și ușor coapsele.

Lovingdon apucă frâiele cailor și o prinse din urmă.

– Pentru că femeile trebuie să rămână pure.

Ea se uită la el și pufni.

– Dar nu și bărbații. Nu e corect. Poate mă voi duce în mijlocul sălii de bal și-i voi invita pe toți domnii să mă sărute. Sunt sigură că dacă sărutul vreunuia o să mă înfioare, atunci el va fi alesul.

„Sărutul meu te înfioară?" îi stătea pe vârful limbii.

– Vreau să spun că nu pot aștepta până în noaptea nunții să descopăr dacă sărută minunat sau nu. Dacă îi curg bale sau are o respirație îngrozitoare sau nu îi place să sărute cu limba?

Cu toate că știa că nu avea nici un drept, Lovingdon respingea gândul că ar putea-o săruta alt bărbat.

Se întinse și o trase lângă el, îi cuprinse fața între palme și îi acoperi gura cu a lui. Nu voia să discute despre bărbații care o curtau pe Grace. Nu voia să fie aici. Dar nici nu voia să fie în altă parte.

Uneori credea că avea să înnebunească. Dar în acest moment, nebunia era ultimul lucru la care se gândea. Acum, Grace îi acaparase gândurile. Felul în care o simțea în brațele lui, felul în care își trecea limba prin gura lui. Merse înapoi până ajunse să se rezeme de un copac și o așeză între coapsele lui.

Sfinte Dumnezeule! Se agita în brațele lui de parcă ar fi căutat aceeași descătușare de care avea nevoie și el.

Dar nu avea s-o ia, nu putea s-o ia, nu pe ea, nu în condițiile în care nu-i putea oferi o căsnicie bazată pe iubire. Dar asta nu însemna că n-o putea face să se bucure de faptul că se întâlniseră.

Cât mai încet posibil și fără să întrerupă sărutul, se întoarse în așa fel încât acum ea se rezema cu spatele de trunchiul copacului. Costumul ei de călărie era perfect pentru ce avea el în minte, deoarece nu avea jupoane care, în acest caz, i-ar fi dat bătăi de cap. Întinse

mâna în jos și o prinse de genunchi, apoi îi ridică piciorul și îl rezemă pe coapsa lui. Ce bine că era înaltă și avea picioare lungi.

– Lovingdon, șopti ea oftând, și el scrâșni din dinți la gândul că ar putea rosti vreodată numele altui bărbat. Grace deschise ochii și el văzu pasiunea care mocnea înăuntrul ei. Nu mai întâlnise niciodată o femeie care se aprindea atât de repede. N-ar trebui să facem asta.

– Nu, n-ar trebui, dar tu ai tendința să faci lucruri interzise. De ce să te oprești acum?

– E o lecție?

Cât și-ar fi dorit să fie!

– Nu. Vreau doar să te simt tremurând în brațele mele.

– Și eu vreau să tremur în brațele tale.

El scoase un geamăt și își îngropă fața în curbura gâtului ei, inhalând parfumul dulce odată cu izul ușor de transpirație, rămas după goana de mai devreme. Ea își lăsă capul pe spate, oferindu-i acces mai ușor la pielea sensibilă și mătăsoasă, înfigându-și degetele în brațele lui.

Lovingdon își strecură mâna pe sub tivul fustei și îi mângâie pielea goală a gambei. Avea mușchi fermi. Degetele îi alunecară mai sus, până la zona din spatele genunchiului.

Ea trase o gură de aer, chicoti și oftă.

– Te gâdilă? îi șopti el răgușit lângă ureche, întrebându-se când îi devenise vocea atât de aspră.

– Puțin, dar nu te opri.

– N-am de gând să mă opresc.

Deși s-ar fi oprit dacă Grace i-ar fi cerut-o. Spera să nu i-o ceară. Voia să-i ofere experiența asta, deși recunoștea că și el primea la fel de mult pe cât oferea. Fericirea și bucuria ei contau pentru el. Era motivul pentru care făcuse drumul până aici, pentru care avea să suporte balul acesta blestemat, când ar fi preferat să fie în Londra, concentrându-se numai și numai pe nevoile sale. Dar cumva începuse să aibă nevoie stringentă de ea.

Își trecu degetele de-a lungul coapsei ei mătăsoase. Dacă ar fi fost într-un pat, și-ar fi putut încolăci picioarele în jurul lui de trei ori. Se luptă să alunge gândul acela din minte înainte să-i vină ideea de-a căuta un pat. Nu reușea să-și dea seama când începuse să fie atât de atras de Grace. O plăcuse dintotdeauna, dar acum simțea cu totul

altceva. Totuși, nu dorea să analizeze sentimentul mai îndeaproape. Voia doar să se piardă în plăcerea pe care i-o oferea.

Degetele lui îndemânatice găsiră miezul ei dulce. Era deja umedă și fierbinte. Scoase un geamăt scurt, se lipi de el și îl prinse de umeri de parcă avea să se urce la ceruri fără nici un sprijin. Apoi una din palmele ei începu să coboare în jos peste pieptul lui, peste abdomen, apoi mai jos...

– Nu, mormăi el.

– Nu e cinstit, spuse ea cu respirația întretăiată. Vreau să simți și tu la fel.

– Dar simt. O pătrunse cu un deget și ea tremură în jurul lui. Era atât de strâmtă. Nu voia să-și imagineze cum ar fi fost să o pătrundă cu adevărat. Lasă-mă să mă bucur de tine.

Îl prinse de ceafă și îl ținu mai aproape în timp ce gura ei fierbinte îl sărută în sus, spre gât, stârnindu-l într-un mod în care nici măcar cele mai experimentate curtezane nu reușiseră. Fusese nevoie de atât de puțin ca să se transforme în această femeie plină de pasiune, de o dorință ce avea să rămână nesatisfăcută astăzi. În timp ce el o mângâia și o tachina intim, îi săruta urechea, delectându-se cu gemetele ei. Grace îi pecetlui gura cu buzele și îl sărută cu o pasiune sălbatică, de parcă n-avea să se sature niciodată de el.

Degetele ei se înfipseră și mai adânc în umărul lui. Apoi își aruncă capul pe spate, iar strigătul ei răsună în jurul lor în timp ce fremătă în jurul degetului lui. Tremurând, se lăsă moale și îi căzu la piept. El o cuprinse cu un braț și o ținu strâns, preluându-i vibrațiile trupului. Era amuzant, dar deși era un bărbat care nu dorea nici un angajament, știa că ar fi mulțumit să rămână astfel toată ziua, noaptea și până a doua zi de dimineață.

Nu era cinstit din partea lui să o tenteze cu lucruri pe care nu era dispus să i le ofere pentru totdeauna. Își trase mâna foarte încet de sub fustele ei și îi coborî piciorul pe pământ.

La fel de ușor, ea se împinse departe de el, rezemându-se numai de trunchiul copacului. Pielea îi căpătase o tentă rozalie și ochii aveau o privire senzuală. Cu un oftat, se uită la ramurile de deasupra capului.

– M-ai învățat mult prea multe, Lovingdon. Nu știu cum voi reuși să mă mulțumesc vreodată cu altcineva.

– Dacă te iubește, va fi chiar mai satisfăcător.

– Dacă mă iubește *și* îl iubesc și eu. Ăsta e secretul pentru a obține acea descătușare fizică și emoțională, nu-i așa? Fără iubire, oricât de minunate ar fi senzațiile, întreaga experiență e destul de pustie.

Pustie. Un cuvânt adecvat. Nu se simțise și el pustiit în ultimul timp?

– Te-am supărat, observă el.

– Nu. Sunt doar lacomă. Vreau să am tot. Se aplecă și își scutură fusta. Trebuie să fac o baie până diseară.

Prin minte îi străfulgeră o imagine cu picioare ude. Voia să o vadă în baie, voia să o vadă așa cum nu avea nici un drept să o vadă. Întorcându-se, porni spre locul unde caii rumegau iarbă și frunze de arbuști. Prinse frâiele iepei și o conduse la locul în care aștepta Grace.

Îi cuprinse talia. Avea o talie atât de îngustă! Dacă și-ar fi unit încheieturile, palmele lui ar fi acoperit toată lățimea mijlocului ei. Dacă ar fi fost un artist, ar fi pictat o mulțime de femei subțiri. Silueta ei era elegantă, rafinată, atrăgătoare. Se aplecă și-i acoperi gura ușor, într-un sărut lung, blând, încercând să-i surprindă încă o dată gustul și esența.

– De ce a părut un sărut de rămas-bun? întrebă ea când el se retrase.

– Pentru că nu-ți pot distrage atenția de la obiectivul tău cât timp ne aflăm aici. Fără întâlniri clandestine, fără gesturi necuviincioase. Ne vom concentra pe găsirea bărbatului care te iubește cu adevărat.

O ridică pe cal și o urmări cum se așază în șa.

– Presupun că eu ar trebui să sosesc din altă direcție, zise el.

– După ce m-ai certat mai devreme pentru că am plecat singură la plimbare? În plus, cred că le-am dat tuturor de înțeles că nu ești interesat decât să mă ajuți, în calitate de prieten. N-ar putea bănui nimeni că te-ai purtat ca un destrăbălat.

Probabil avea dreptate. Nu era nimic rău dacă o conducea acasă.

Se îndepărtă de ceilalți pentru că voia să fie singur cu Lady Grace Mabry, să o curteze fără să-i observe cineva încercările, să o convingă că trebuie să-i accepte propunerea. Dar se dovedi de-a dreptul dificil să o găsească. Se părea că nu era acasă, așa că începu să se plimbe pe proprietate.

Spre veșnica lui dezamăgire, o văzu sosind la grajduri cu Lovingdon pe urmele ei. Lovingdon, care mereu părea să fie în preajma ei, care părea să fie protectorul ei neoficial.

Pretindea că nu era interesat de căsătorie, dar dacă nu era atent avea să cadă în capcană. Se părea că reușea întotdeauna să rămână singur cu Lady Grace. Așa ceva era de neacceptat.

Ea era moștenitoarea cu cea mai mare zestre, printre care se aflau câteva terenuri învecinate cu domeniul lui. N-avea să se mulțumească să ia pe altcineva de soție, iar fericirea lui conta cel mai mult.

Avea să-și dubleze eforturile, să o convingă că erau meniți să fie împreună.

În timp ce se întindea în cada ei de cupru, Grace nu putu să nu se gândească la faptul că pielea îi devenise neobișnuit de sensibilă. Deși știa că nu ar fi trebuit să-i permită lui Lovingdon astfel de libertăți, nu putea nega că îi plăcuse felul în care o mângâiase. Tânjea după atingerea lui, după apropierea și săruturile lui. Îl iubea cu disperare. Păcat că dorea să primească același fel de iubire în schimb, că nu se mulțumea doar să iubească.

Luă buretele și își frecă piciorul, apoi degetele de la picioare. Oricât de plăcută ar fi fost senzația, nu se compara cu sentimentele pe care i le trezise Lovingdon. Se imagină stând complet goală în fața lui, în timp ce el își trecea mâinile și buzele peste trupul ei. În fantezia ei, el nu trebuia să ocolească nici o cicatrice.

Se temea că balul din noaptea asta avea să fie o încercare inutilă. N-ar trebui să tânjească după atingerea bărbatului pe care se gândea să-l ia de soț? N-ar trebui să se zvârcolească noaptea în pat, gândindu-se la trupul lui împreunat cu al ei? N-ar trebui să-și dorească să se întâlnească noaptea cu el în grădină și să-i permită orice?

Toți bărbații erau destul de drăguți. De unii îi plăcea foarte mult. Alții o făceau să râdă. Cu unii dintre ei de-abia aștepta să danseze. Dar nu și-l putea imagina pe nici unul dintre ei atingându-i coapsa pe sub fuste și mângâind-o atât de intim. Desigur că și ei ar face asta. Dar numai gândul acesta o făcea să respire din greu, și nu de plăcere, așa cum o făcuse Lovingdon.

Iubirea era atât de complicată! Se temea că n-avea să o înțeleagă decât atunci când avea să fie prea târziu.

*

Cina se dovedea un eveniment îngrozitor, își zise Lovingdon în timp ce ședea între două doamne hotărâte să-l convingă că venise timpul să renunțe la burlăcie. N-ar fi trebuit să-l surprindă aranjamentul locurilor la masă, deoarece mama lui Grace era cunoscută pentru faptul că nu-i păsa de rang. Din punctul ei de vedere, un lord era la fel ca un om obișnuit. Așa că Grace era înconjurată de cei mai eligibili celibatari, pe când el era prins între două domnișoare naive, de care nu era deloc interesat. Deși nu aveau nici un defect. Erau drăguțe, aveau glasuri melodioase și ademenitoare, dar erau mult prea nerăbdătoare să-i facă pe plac.

Nu erau încăpățânate, înfumurate și hotărâte să-și găsească marea dragoste. Păreau să caute un singur lucru – un soț, și orice lord avea să fie potrivit pentru acel rol. Brusc, își dădu seama că Grace avea standarde, că nu căuta doar un soț, ci mai mult, ceva mai valoros, ceva care o făcea să iasă în evidență față de celelalte domnișoare aflate în situația ei. Și pentru asta o admiră și mai mult.

Poate că avea un mod straniu de-a căuta ceea ce dorea, dar era clar că știa ce voia.

Strângând din dinți, Lovingdon văzu cum Grace îi zâmbește lui Somerdale, râde la glumele lui Vexley și îl ascultă atentă pe Bentley. Chiar se gândea serios la unul dintre ei?

Încercă să și-i imagineze pe fiecare dintre ei stând alături de Grace în fața altarului, dar se opri brusc în momentul în care și-i închipui în noaptea nunții. Unul dintre ei n-avea să se rezume doar la atingerile pe care i le oferise el. Acela avea s-o cunoască întru totul.

Avea să-i provoace o plăcere și o fericire de care el era incapabil. Își dorea să nu fi venit niciodată la el, să nu-și fi dat niciodată seama că fetișcana pe care o consolase în grajduri se transformase într-o femeie atrăgătoare.

Avea sentimente pentru ea, la naiba, doar că nu așa cum voia ea! Nu din toată inima și cu tot sufletul.

Acelea îi aparțineau, pentru totdeauna, lui Juliette.

Ținea prea mult la Grace ca s-o așeze pe al doilea loc, în condițiile în care ea merita să fie pe primul loc în inima unui bărbat.

*

Lui Grace îi plăcu prima noapte, deoarece după cină urmă un bal care continuă până la primele ore ale dimineții. Doamnele singure aveau camere în aripa de est, iar burlacii în vest. Își făcuseră apariția puțini părinți, pentru că evenimentul fusese dintotdeauna gândit pentru tineri. Balul se ținuse prima dată când fusese doar un copil și părinții le promiseseră ei și fraților ei că puteau să-și aducă prietenii pentru câteva zile, ca să se distreze în timpul sezonului.

De-a lungul anilor, distracția se schimbase. Uneori îi era dor de jocurile din copilărie, când fusese amuzant să-și petreacă timpul cu băieții. Acum era aproape o corvoadă.

Deși exista o încăpere rezervată celor care voiau să joace cărți și alta pentru biliard, sala de bal era destul de aglomerată. Nici una dintre camere nu era doar pentru bărbați. Aici și doamnele jucau cărți și biliard. A doua zi, unele dintre ele aveau să plece la vânătoare.

Orchestra aproape terminase încălzirea. Se uită în jur după primul ei partener de dans și îl zări vorbind cu Lovingdon. Era bucuroasă că Drake nu căutase o scuză pentru a nu veni. Balul acesta fusese întotdeauna un eveniment de familie, iar el făcea parte din familie, chiar dacă era reticent să recunoască acest lucru. Știa că se simte iubit. Nu avea nici o îndoială în privința asta, dar cicatricele îi aminteau de viața sa pe străzi și se îndoia că avea să se simtă vreodată complet acasă în acest mediu.

În timp ce se apropia de cei doi bărbați, își zise că erau cei mai frumoși din sală. Drake avea o înfățișare dură, pe care hainele de seară nu reușeau să o ascundă. În contrast, Lovingdon era elegant, aristocratic. Amândoi emanau un aer de siguranță. Erau complet opuși, unul fiind un bărbat destrăbălat, celălalt foarte muncitor. Dar îi lega o prietenie strânsă.

– Ce chipeși arătați în seara asta! spuse ea în loc de salut.

Drake se aplecă și o sărută pe obraz.

– Tu arăți minunat! Sunt surprins că încă nu te-a furat nimeni.

– Nu e ca și cum n-ar fi încercat nimeni, dar mă cunoști bine. Mă las greu. Chiar și când ne jucam de-a prinselea, eu îi întreceam mereu pe băieți.

Se întoarse spre Lovingdon și-l găsi privind-o cu atenție. Fusese întotdeauna atrăgător, dar în seara asta părea și chipeș. Părul lui de un blond întunecat era tuns și aranjat, iar obrazul, proaspăt

ras. Chipul îi era marcat de suferință, și văzu și ceva ce semăna cu bucuria.

Întotdeauna suferința săpa mai adânc. Fața lui avea ceva ce nu avusese în tinerețe. Trecuse prin focul iadului și, deși ea se îndoia că el ar vedea asta ca pe un compliment, suferința îl transformase într-un bărbat remarcabil. Suferea intens pentru cele pe care le iubise; le păstrase amintirea vie. Se ținea de cuvânt și o ajuta să-și găsească dragostea, și ea bănuia că avea s-o ajute și pe Minerva.

Acordurile primului vals începură să plutească în aer.

– Drake, dansul ăsta este al tău, spuse Grace și clipi spre Lovingdon. Tu urmezi.

– N-ai prea mulți pețitori aici? întrebă Lovingdon.

– Am din plin, dar întotdeauna încep cu domnii mei preferați, așa că v-am trecut pe carnețelul de dans acum câteva zile.

– Erai încrezătoare că vom veni, remarcă Lovingdon.

– Nu, dar nu văd nici un rău în a spera că dorințele mi se vor împlini.

Drake îi oferi brațul și o conduse pe ringul de dans. Ea îi cunoștea obiceiurile și rezervele. Știa că avea să danseze cu ea și că apoi va pleca în camera în care se jucau cărți sau poate chiar în bibliotecă, pentru a citi. Credea că știe care îi era locul, dar n-avea nici un habar.

– Știi că oricare dintre aceste domnișoare ar fi mai mult decât fericite să danseze cu tine, îi spuse ea.

– Nu-s de nasul meu, Grace. N-au fost și nici nu vor fi niciodată, spuse el, fără să țină cont de cuvintele ei. Deși ai reușit să-l aduci pe Lovingdon aici, să nu crezi că l-ai vindecat de suferință. Te așteaptă numai o inimă frântă din partea lui.

Nu era deloc cinstit să-i vorbească despre viața ei amoroasă, dar să creadă că ea nu are nici un drept să discute despre a lui.

– Știu prea bine asta. E hotărât să nu mai iubească niciodată.

– Pe de altă parte, tu ai fost întotdeauna o visătoare.

– Visez că într-o zi îți vei găsi și tu dragostea.

El râse cu poftă, un sunet puternic și pătrunzător, și Grace își dori ca domnișoarele de la bal să-l vadă cu ochii ei. Se gândea la el ca la un frate, nimic altceva, dar știa că bunătatea sufletului său nu avea margini. Știa însă că în sufletul lui exista și o parte întunecată, la fel de nesfârșită.

– Fă-ți griji numai pentru tine, Grace. Faptul că descendența mea se va sfârși cu mine nu e nici o pierdere pentru societate, iar eu nu am nevoie de moștenitori.

– Dar ți-ar prinde bine să ai o soție. Am văzut cum trăiești. Ai nevoie de cineva care să-ți amintească să mănânci.

– Mă descurc destul de bine.

Grace voia mai mult pentru el, dar știa că era la fel de încăpățânat ca și ea. Poate că nu le curgea același sânge prin vene, dar fuseseră crescuți în aceeași casă și împărtășeau câteva trăsături asemănătoare.

Când valsul se termină, Drake o escortă la locul în care o aștepta Lovingdon. El era singurul partener pe care și-l dorea în seara asta, dar știa că nu aveau să danseze decât un vals împreună.

Totuși, era mai bine să danseze o singură dată, decât deloc.

Simțea că o studiază din priviri în timp ce se apropia de el și, când ochii lui ca de chihlimbar se întâlniră cu ochii ei albaștri, pasiunea mocnită și intensitatea lor o făcură să se înfioare. Nu putea fi mai evident că o dorea, decât dacă ar fi strigat lucrul acesta din vârful scărilor. Dar, în cazul lui, dorința nu era iubire. Avea suficiente femei, dar nu o iubea decât pe una singură. Iar Grace voia dovada că o iubea pe ea.

Măcar un pic. Asta era tot ce avea nevoie.

Îi oferi brațul lui și ea puse mâna în scobitura cotului, delectându-se cu mușchii fermi de sub degetele ei.

– În seara asta nu vreau nici o lecție, începu ea. Nu vreau să mă înveți nimic, nu vreau să-mi demonstrezi anumite comportamente. Vreau doar să dansezi cu mine.

Trase cu ochiul spre el și-l văzu că o privește hotărât.

– Nu pot să-ți ofer ceea ce dorești tu.

– Nu vreau decât un dans, îl asigură ea, întrebându-se dacă mai era loc de sinceritate completă în relația lor.

Fără ca privirea lui să o părăsească pe a ei, o trase în aglomerația de cupluri care dansau. Fără cuvinte, fără vreo conversație care să le distragă atenția. Grace era conștientă de prezența lui. De șuvițele șatene care îi cădeau rebele peste frunte. De maxilarul fin, peste care ar fi dorit să-și treacă buzele. De lavaliera perfect legată, pe care și-ar

fi dorit s-o desfacă. De parfumul lui de bergamotă care o învăluise. De căldura atingerii sale, de faptul că era atât de aproape de ea.

După toate aparențele, după toate gesturile din clipa aceasta, era clar că o iubea. Totul se încadra într-una din regulile lui.

„Te va privi de parcă ai fi singura femeie din încăpere."

Dacă ar fi fost altcineva în locul lui, și-ar fi zis „Vrea zestrea mea, nu pe mine". Dar ea știa că zestrea ei nu însemna nimic pentru el.

Și el nu era orice bărbat. Era Lovingdon, al cărui suflet era bântuit de prima lui dragoste, de femeie pe care insista să o considere singura lui iubire. Grace nu-și putea imagina un sentiment atât de puternic încât să troneze deasupra celorlalte. Deși, în timp ce se gândea la asta, undeva în mintea ei o voce îi șopti „Oh, dar poți".

Avea să-l iubească întotdeauna, dar asta nu o împiedica să iubească și pe altul. De ce nu putea și el să facă la fel?

Nu-și dădu seama că muzica era pe terminate decât în clipa în care se opri el. Îi puse mâna pe cotul lui și porniră încet spre marginea ringului de dans.

„Nu se va grăbi să scape de tine."

Toate semnele arătau că o iubește, însă...

„Nu pot să-ți ofer ceea ce dorești tu."

Lecțiile lui nu-i serviseră la nimic. Nu o ajutase să-și dea seama dacă un bărbat o iubea cu adevărat, pentru că toate semnele puteau fi interpretate greșit.

„Ai încredere în inima ta."

Inima ei era neghioabă.

Fără să-și mute privirea din ochii ei, îi ridică mâna spre buze. Căldura gurii sale trecu prin bariera de mătase a mănușii. Grace înghiți cu greu și își umezi buzele. Ochii lui se întunecară.

– Distrează-te la următorul dans, spuse el înainte să-i dea drumul și să o conducă la Vexley.

Ea privi în urma lui, apoi își concentră atenția asupra lui Vexley și-i zâmbi. Era hotărâtă să se distreze toată seara. Blestemat fie Lovingdon!

Lovingdon stătea în chioșcul de grădină, fuma un trabuc și se uita la râul care dansa în lumina lunii. Fumul pe care îl suflase îi încețoșă privirea. Își dorea să-i aștearnă ceață și peste gânduri.

Voia ca Grace să-și găsească iubirea, știa că n-avea s-o găsească alături de el, dar asta nu îl împiedica să nu tânjească în continuare după ea. O urmărise dansând cu fiecare gentleman în parte și toți o priviseră cu adorație. Îi înțelegea perfect. Ea avea cel mai dulce zâmbet, iar râsul ei topea orice suflet. Dar când o văzuse strecurându-se în grădină cu Somerdale, se hotărî să plece, pentru că primul lui instinct fu să pornească după ei și să-i tragă bărbatului un pumn în față.

Nu era gelos, era doar protector. Grace era o femeie înțeleaptă, inteligentă, capabilă să-și poarte singură de grijă. O avertizase de atâtea ori, că sigur n-avea să se trezească în situația de-a se mărita din cauza unui pretendent prea zelos.

Doar și el se plimbase cu Juliette prin grădină, în nopți cu lună și în nopți fără lună, și se comportase ireproșabil. Îi sărutase mâna. De două ori se aplecase să o sărute pe obraz. O singură dată o sărutase fugitiv pe buze, un sărut asemănător cu cel împărtășit de Grace cu Somerdale. Inocent. Plin de respect. Al naibii de plictisitor.

De abia acum își dădea seama cât de plictisitor se comportase atunci când o curtase pe Juliette. O iubise. N-avea nici o îndoială în privința asta. Fusese un băiat în pragul maturității, nerăbdător să-i facă pe plac, temător să nu o sperie cu pasiunea lui, așa că își ținuse toate pornirile în frâu.

De ce nu putea face la fel și cu Grace?

Simți izul parfumului ei de trandafir și levănțică, apoi îi auzi pașii zdrobind iarba, pentru ca în cele din urmă podeaua chioșcului să vibreze sub tălpile ei. Pe măsură ce se apropia, îi simțea căldura trupului. Văzu cu coada ochiului că se întinde după trabucul lui. I-l smulse din gură, se întoarse, se rezemă de balustrada de lemn și trase scurt din el. Privi fermecat cum fumul ieși prin buzele ei ușor depărtate.

Îi întinse trabucul. El îl luă și-l privi lung.

– Tatăl tău știe ce obiceiuri rele ai deprins?

– Tata nu știe multe despre mine.

Lovingdon se întrebă ce alte secrete ascundea față de el. Nu i-ar fi ajuns o viață întreagă ca să o descopere. Întotdeauna ar avea ceva nou de aflat, ceva nou de care să fie plăcut surprins. Nu trebuia să se gândească la asta.

– N-ar trebui să fii înăuntru, dansând?

– Mi-am distrus trei perechi de pantofi. M-am săturat de bal. Cred că m-am săturat de întregul sezon.

El își schimbă poziția în așa fel încât să o privească direct.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Nu contează dacă mă iubește unul dintre pretendenții mei, pentru că eu nu-l iubesc pe nici unul dintre ei. Îi simpatizez. Dar inima nu începe să-mi bată mai puternic, nu simt că iau foc. Nu aștept cu nerăbdare să se apropie de mine.

– Asta nu înseamnă că nu vei ajunge să-l iubești pe unul dintre ei.

– Dar ar fi o iubire lipsită de pasiune.

Iar ea merita din plin o iubire plină de pasiune, un bărbat care să simtă că nu poate trăi fără ea. Un bărbat care se trezea în fiecare dimineață și zâmbea văzând-o în patul lui, un bărbat pentru care să fie soarele și luna.

Îi întinse ceva, fără să se uite la el. Lovingdon luă sticla din mâna ei.

– Ștrengăriță! Fără pahare?

O văzu zâmbind ușor în lumina slabă a lunii.

– Încercam să mă detașez de tot ce înseamnă civilizație.

– Ei bine, ai reușit. Destupă sticla și i-o oferi, fără să fie deloc surprins când ea o acceptă. Din cauza umbrelor, nu reușea să-i vadă toate mișcările delicate ale gâtului, în timp ce bea și înghițea, dar îi distingea clar pielea luminată de razele lunii. Sângele începu să-i clocotească în vene.

Sticla ajunse la el și bău cu nesaț câteva guri, fără să simtă cu adevărat gustul de whisky. Adusese băutura lui preferată, nu a ei, știuse ce preferă. Juliette nu băuse niciodată cu el, nu fumase și nu înjurase în prezența lui. Pe de altă parte, și el își ținuse în frâu viciile atunci când ea era în viață. Nu dorise să o supere. O iubise, era sigur de asta, dar în dorința lui de a-i face pe plac, reușise să rămână fidel lui însuși?

– Arăți de parcă ai fi cufundat în gânduri, spuse Grace.

– Mă cert pentru că nu am reușit să descopăr un bărbat care să te iubească pe tine mai mult decât zestrea ta.

– Tata spune că mă străduiesc prea mult. Poate are dreptate.

Prinse o viță din perdeaua verde care acoperea chioșcul, o ridică și trecu prin deschizătură.

– Unde te duci? întrebă el.

– Vreau să mă plimb pe malul râului.

– Simt miros de ploaie în aer. Dacă vrei să te duci undeva, atunci ar trebui să te întorci în casă. Luă altă gură de whisky și o savură pe îndelete, pentru că nu voia să recunoască dezamăgirea pe care o simțise văzând că vrea să-l părăsească atât de repede.

– Nu ești făcut din zahăr, îi strigă ea peste umăr. N-o să te topești dacă te uzi.

Nu, dar o să-i fie frig. Și ei la fel. Fir-ar!

– Grace, nu știi ce animale sunt prin preajmă.

– De când ai devenit atât de laș, Lovingdon? îl tachină ea.

Blestemată să fie! Sări cu un pas mare afară din chioșc și porni alene după ea, simțind picăturile de ploaie răzlețe care cădeau pe el.

– Sunt un bărbat în toată firea, nu un băiat plecat în căutarea aventurii.

– Și crezi că e rost de aventuri aici?

Chicoti și o prinse din urmă.

– Mai mult ca sigur. Mai ales dacă tatăl tău ne găsește aici. N-am nici o îndoială că mă va alerga cu pușca.

– Are încredere că te vei comporta ca un gentleman, cel puțin cu mine.

– Cu toate astea, tu știi că nu mă comport mereu așa cu tine.

În ciuda norilor care se adunau pe cer, o văzu zâmbind în lumina lunii. Acum începu să plouă de-a binelea. Trebuia s-o ducă înapoi în casă. Nu voia să răcească, să riște să moară.

– Cred că încerci să mă ispitești s-o iau iarăși pe căi greșite.

– Mi-a trecut prin cap că e mai bine să greșești din iubire, decât să nu greșești deloc.

– Credeam că cel mai mult prețuiești iubirea. Dacă ai greși, i-ar fi și mai greu să te iubească.

Când ajunseră pe malul râului, se întoarse cu fața spre el.

– Crezi? Dacă mă iubește cu adevărat, n-ar trebui să mă iubească din toate punctele de vedere? Eu asta vreau. Un bărbat care să mă iubească pe de-a-ntregul, cu toate imperfecțiunile mele.

– O femeie care admite că nu e perfectă este, într-adevăr, foarte greu de găsit.

Grace îi întoarse dintr-odată spatele, iar el avu presentimentul că toată discuția asta nu era un joc și că poate nu ar fi trebuit s-o tachineze. Avansă într-atât cât să o vadă din profil și îi observă ochii înlăcrimați.

– Grace?

Ea scutură din cap.

– Nu ți-am spus ceva, un lucru despre care nu vorbim în familie, dar care uneori devine atât de apăsător, că simt nevoia să-l strig din toți rărunchii.

– Mie îmi poți spune.

Ea scutură din cap.

Lovingdon îi cuprinse obrazul în palma lui.

– Scumpo, orice ar fi...

Fulgerele luminară cerul, tunetul îi asurzi câteva clipe mai târziu, aerul vibră în jurul lor și ploaia rece începu să cadă de sus cu găleata.

Grace își ridică umerii, în încercarea de-a se proteja. Lovingdon își scoase jacheta și i-o puse peste cap, ca s-o ferească de ploaie cât mai mult posibil.

– Haide, trebuie să ne întoarcem la conac.

– Dincolo de copacii de acolo este o căsuță mică. E mai aproape.

El nu se împotrivi atunci când Grace începu să se îndrepte într-acolo, dar se strădui să țină pasul cu ea, pentru a ține jacheta peste capul ei. Vântul începu să bată și mai puternic, trimițând picăturile de ploaie asupra lor. Blestemăție! De unde venise urgia asta? Un fulger lumină cerul și îi ajută să vadă încotro trebuie să meargă. O altă bubuitură se auzi deasupra lor.

Tocmai treceau printr-un luminiș, când Lovingdon zări silueta unei clădiri mici. Părea destul de rezistentă. Atâta vreme cât aveau un acoperiș zdravăn deasupra capetelor, el era fericit.

Bâjbâi puțin prin întuneric până găsi zăvorul, apoi deschise larg ușa și o împinse pe Grace înăuntru.

– E o lampă pe masa de lângă ușă, spuse ea, iar el mai mult o simți decât o văzu îndepărtându-se de el.

Găsi masa și-și dădu seama că în tot acest timp ținuse strâns sticla de whisky. Un alt fulger lumină cerul și îi oferi suficientă lumină cât să vadă obiectele întinse pe masă. Puse sticla jos și luă repede

cutia cu chibrituri, înainte ca totul să se cufunde iarăși în întuneric. Aprinse un chibrit și apoi lampa și se întoarse cu fața spre mijlocul încăperii. Erau doar el și Grace, care stătea ghemuită în fața șemineului gol. În dreapta lui se afla un pat frumos aranjat. De fapt, totul părea în perfectă ordine. De pereți erau atârnate tablouri.

– Pare să fie curat, observă el.

– Aici vin eu să pictez.

El se uită înapoi spre pat.

– Uneori rămân până noaptea târziu, explică ea, de parcă ar fi ghicit faptul că îl uimise prezența patului. Mi l-a făcut tata, acum câțiva ani.

Voia să studieze picturile, mai ales tabloul care părea să reprezinte un iepure cu o singură ureche. Se întrebă dacă era o schiță pe care o făcuse în copilărie, pentru că era un subiect ciudat pentru o femeie. Își aminti că o văzuse de multe ori, pe când era numai o fetișcană, cu un caiet de schițe și cu un creion în mână.

Traversă distanța care îi separa, puse lampa pe podea și se ghemui lângă Grace.

– Și ai lemne de foc și surcele.

– Servitorii păstrează locul acesta curat, pentru că nu știu niciodată când o să am chef să vin aici singură.

El se strădui să aprindă focul.

– Dacă nu te-aș cunoaște atât de bine, aș crede că m-ai adus aici înadins.

– Doar ca să scăpăm de ploaie. Te asigur că știu foarte bine că nu mă vei iubi niciodată, și fără iubire nu poți *face dragoste*.

Focul se aprinse și începu să trosnească. Ar fi vrut să poată face dragoste cu ea, să-i poată oferi iubirea lui. Se întoarse spre ea și o găsi în același loc, legănându-se înainte și înapoi.

– Trebuie să scapi de hainele alea ude. Focul nu-i de ajuns ca să te încălzești.

– Mi-e bine.

– Fă-mi pe plac. Cu sănătatea nu-i de joacă. Se duse la pat și luă cuvertura care îl acoperea. Te poți înveli în asta. Veni lângă ea și o ținu ridicată, ca o perdea între ei. Haide, Grace.

– N-o să mă dezbrac în fața ta.

– Nu ești în fața mea, nu te pot vedea.

– O să mă încălzesc la foc.

– Te vei încălzi mai repede dacă nu ești udă leoarcă, nici eu n-am de gând să rămân cu hainele astea pline de apă pe mine. O să te-mbolnăvești de moarte, iar eu nu vreau să te am pe conștiință.

– Nu ești responsabil pentru mine, spuse ea, apoi strănută și-și trase nasul.

La naiba!

Lovingdon îngenunche lângă ea.

– Grace, nu mai fi atât de încăpățânată! Ești în siguranță cu mine!

Ea se holba la foc, refuzând să-l privească.

– Am văzut multe femei.

– Și asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine? veni întrebarea, și el simți tonul iritat din glasul ei.

– Nu mă laud, îți spun doar că sunt atât de experimentat când vine vorba de hainele femeilor, că putem face asta fără să trebuiască să te văd.

Se mută în spatele ei și începu să-i desfacă șireturile. Ea scutură din umeri.

– Nu!

Dădu să se ridice, dar el o cuprinse cu brațele lui puternice și o forță să rămână pe loc.

– Ești palidă, se vede clar că ai pielea de găină și ești rece ca gheața. Poate că sunt prea protector, dar pentru numele lui Dumnezeu, nu vreau să te îmbolnăvești cât ești cu mine!

Ea îl privi lung pentru o clipă și el crezu că o să se împotrivească în continuare. În schimb, dădu din cap și se lipi cu spatele de el. Îi desfăcu repede rochia și o făcu să alunece de pe umeri și apoi în jos, pe brațele ei. Ar fi trebuit să se oprească în clipa aia. Știa că trebuie să se oprească aici. În schimb, îi frecă brațele cu gesturi rapide.

– Cum poți fi atât de cald? întrebă ea.

– Am mai multă carne pe oase. Se îndepărtă, apoi se ridică și odată cu el ridică și cuvertura, în așa fel încât să nu o poată vedea. Haide. Aruncă hainele.

O auzi mișcându-se și încercă din răsputeri să nu-și imagineze cum corsetul îi cobora pe trup, îi dezgolea pieptul, apoi șoldurile, coapsele...

Îi smulse cuvertura din mâini și și-o înfășură în jurul trupului.

– N-are nici un rost să-ți scoți hainele ude dacă ai de gând să uzi și pătura. Îngenunche în așa fel încât să ajungă la nivelul ochilor ei, dar ea își feri din nou privirea. Se întinse după panglicile combinezonului. Grace îi împinse mâna și, din greșeală, se atinse de sânul ei.

Ceva nu se potrivea. Era prea moale, prea flasc.

– Grace...

– Te rog, lasă-mă în pace.

Ar fi trebuit s-o asculte. Nu forțase niciodată o femeie, dar ceva era în neregulă aici. Luă sticla de whisky de pe masă, de unde o pusese mai devreme.

– Poftim, bea asta.

Ea înșfăcă sticla de parcă viața ei ar fi depins de asta. Cuvertura alunecă în jos și căzu într-o grămăjoară la picioarele ei. Putea vedea începutul unei cicatrice sau poate că era capătul. Se ivea sus de sub dantela cămășuței. Și pe lateral se mai vedea ceva.

Apucă pânza făcută ghemotoc cu două degete. Ea îl prinse de încheietura mâinii.

Îi susținu privirea, iar el văzu stânjeneala din ochii ei. Era atât de obișnuit cu îndrăzneala și atitudinea ei încrezătoare. Aproape o eliberă, dar își dădu seama că trebuia să afle adevărul.

Ea își umezi buzele, înghiți cu greu și încuviință aproape imperceptibil din cap. Încet, foarte încet, el scoase o fâșie lungă de pânză. Fără aceasta, cămașa ei părea dureros de goală în partea stângă.

Cu mult calm, pentru că nu voia să o sperie, și cu la fel de multă atenție, trase de șiretul cămășuței.

– Lovingdon...

– Șșș, o liniști el și desfăcu precaut o fundă, apoi alta și următoarea, iar materialul se desfăcuse.

Abia mai putea respira. Cu foarte mare băgare de seamă, trase la o parte jumătatea de material care acoperea partea stângă și scoase la iveală cicatricele mari și groase care stăteau acum în locul sânului ei stâng.

– Acum știi de ce este atât de important să mă iubească pentru cine sunt.

Capitolul 14

Dintotdeauna Grace își închipuise că o să se simtă rușinată prima dată când un bărbat avea să-i privească pieptul, dar pe chipul lui Lovingdon nu se citea repulsia.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă cu glas răgușit, aspru.

– O tumoare malignă.

Sări în picioare de parcă i-ar fi luat foc spatele. Trase de vesta pe care o purta, smulgând nasturii în frenezia lui de-a și-o scoate. Urmă lavaliera de la gât, pe care o aruncă în cealaltă parte a încăperii. Își desfăcu nasturii cămășii, apoi se opri și se uită lung la ea.

– O să mori?

Grace îi auzi disperarea, o durere atât de mare că îi venea să plângă. Scutură din cap.

– Nu, nu cred. Dacă n-aș fi fost atât de firavă, dacă n-aș fi fost slabă ca o scândură, poate că nu aș fi observat tumoarea ani de zile, dar am văzut-o și creștea, iar doctorul Graves a spus că cel mai bun lucru ar fi să scoată tot ce s-ar putea infecta. Mă examinează o dată la câteva luni, ca să fie sigur că totul e în regulă. Știi ce medic priceput este.

Lovingdon o privi lung.

– Și poate garanta că ești bine, că nu o să mori?

– Toți murim. Un tunet bubui undeva în depărtare, de parcă natura ar fi vrut să-i sublinieze cuvintele. Poți să ieși afară și să fii lovit de fulger. Nu există nici o garanție. Dar Graves crede că e puțin probabil să mă mai confrunt cu așa ceva.

Lovingdon începu să se plimbe cu pași mari prin încăpere. Fu surprinsă că nu ieșise cu adevărat în ploaie.

– Și eu cum de nu am aflat că ți s-a întâmplat asta?

– Din cauza momentului, presupun. Își umezi buzele. S-a întâmplat acum doi ani și ceva. Tu erai în ghearele disperării și ale suferinței. Și nu e ca și cum am fi dat vreun anunț la ziar despre asta. Am plecat la țară cu mama, spunând că luăm o vacanță mai lungă. Nu cred că am dat de bănuit. Noi două am fost mereu apropiate. Nu era neobișnuit să plecăm împreună. După cum am spus când ne aflam

lângă râu, nu e o veste pe care să o strigi în gura mare. Dacă oamenii vorbesc despre așa ceva, o fac în șoaptă.

Nu știa de ce nu se acoperea. Doar ea, Graves, mama ei și Felicity văzuseră cicatricele. Faptul că Lovingdon nu o părăsea în momentele astea îi dădea speranță că poate exista și un alt bărbat care să nu fie dezgustat de ea. Căzu la picioarele ei.

– Îmi pare atât de rău, Grace. Ridică o mână apoi o coborî, dar o privi în ochi. Simt că ar fi trebuit să fac ceva atunci.

– Faci acum ceva. Mă ajuți să-mi găsesc un soț care să mă iubească. Știu că va trebui să-i spun tot bărbatului care îmi va cere mâna, dar nu știu exact când să o fac și cum. Mai întâi trebuie să știu că mă iubește. Trebuie să am foarte multă încredere în el. Nu vreau să afle toată Londra. Asta e ceva personal, intim. Apoi îmi spun „Și ce contează?" Lady Sybil mi-a povestit că Fitzsimmons îi ridică doar marginea cămășii de noapte, că nu-i desface niciodată nasturii, că nu pare să-l intereseze nimic în afară de locul dintre picioarele ei. Așa că poate nici soțul meu nu va afla. Dacă e interesat numai de zona mea intimă...

– Dacă te iubește, va dori să te vadă cu totul, Grace.

Problema cu sinceritatea lui era că îi spunea lucruri pe care ea ar fi preferat să nu le afle.

– Mă temeam eu că așa va fi.

– N-ar trebui să te temi, pentru că dacă te iubește nu va conta.

– Cum să nu?

– Nu va conta. La fel de ușor ca briza verii care trece peste un lac, îndepărtă și mai mult materialul. Te doare?

– Nu foarte mult, răspunse ea și scutură din cap. Uneori simt că mă ține. Arată mai rău decât este. De fapt, arată oribil.

– Nu... nu. Își coborî privirea, apoi și capul. Dacă te iubește, totul la tine i se va părea frumos.

„Dar cum se putea așa ceva?" Nu rosti întrebarea cu glas tare, de teamă să nu creadă că cerșește complimente. Nu-i plăcea să fie nesigură, să aibă nevoie de încurajarea altuia. Fusese mereu sigură pe sine.

Însă nu prea înțelegea cum gândeau bărbații. De câte ori avea impresia că le ghicea gândurile, ei reușeau să o surprindă.

La fel cum o surprindea acum Lovingdon. Își așeză buzele pe cicatricele ei noduroase.

Nu-i simțea atingerea, dar îl vedea cum își apăsa buzele pe pielea ei.

Vedea gestul delicat, respectul.

Gura îi alunecă apoi în sus până îi simți respirația pe claviculă, apoi pe gât. În clipa următoare, îi acapară gura, sorbindu-i buzele. Cu o mână o cuprinse de ceafă și o ținu locului în timp ce o săruta pasional, îndemnând-o cu limba să-și întredeschidă buzele, lucru pe care îl făcu bucuroasă.

Lovingdon gemu și își adânci sărutul imediat. Ea uită de cicatricele care îi însemnau trupul, de imperfecțiunea ei, de teama că avea să dezamăgească. Nu mai era conștientă decât de pasiunea cu care o săruta, de foamea cu care își uniseră gurile.

Îi sărută și linse pielea sensibilă de sub bărbie până ajunse la ureche.

– Trandafiraș, șopti el răgușit, să nu te îndoiești niciodată că ești frumoasă. O să-ți arăt cât de frumoasă ești!

O ridică în brațe fără nici un pic de efort și o așeză ușor pe pat. În colțul acesta din încăpere era mai mult umbră decât lumină, și ea se bucură, pentru că astfel n-avea s-o vadă prea bine. El se îndepărtă pentru o clipă și se întoarse cu lampa, pe care o așeză pe noptieră.

– Nu te las să te ascunzi de mine, spuse.

– Lady Sybil spune că se face pe întuneric.

– Lady Sybil e măritată cu un clovn.

Se așeză pe marginea patului și își plimbă degetele prin părul ei, descoperind și scoțând acele de păr care refuzaseră să cadă atunci când fugise să se ascundă în căsuță.

Îi întinse cu grijă șuvițele de păr. Erau destul de uscate, pentru că fuseseră protejate de jacheta lui.

Își uni palmele la spatele gâtului și începu să o mângâie în jos pe umeri, apoi pe brațe, trăgând în jos cămășuța. Grace se gândi să protesteze, apoi, când văzu cât de concentrat era, cuvintele o părăsiră și nu-și mai putu muta privirea de la el.

Văzu furie și durere pentru tot ce suferise; văzu tristețe, dar și uimire, de parcă ar fi zărit o minune. Uimirea aceasta o făcu să rămână mută, îi tăie respirația și îi alungă temerile. Niciodată când

se imaginase dezgolindu-se în fața unui bărbat, nu-și închipuise că acesta avea să se uite la ea de parcă ar vedea ceva minunat.

Când îi scoase toată lenjeria de corp, luă cuvertura pe care o dusese mai devreme la șemineu și îi șterse foarte ușor picăturile de ploaie pe care le mai avea pe piele.

– Nu mă rup, să știi, spuse ea.

Privirile li se întâlniră.

– Ești ca sticla suflată. Trebuie să fii admirată pentru frumusețea ta, trebuie să fii atinsă cu grijă. Adorată. Ești atât de frumoasă. Își coborî privirea. Mai puțin acolo unde ești roșie.

– Nu-i cinstit că tu mă poți privi goală, și eu nu.

– Mă tentezi, Trandafiraș. Dacă îmi scot hainele, nu vei pleca virgină de aici.

– Nici nu-mi doresc. Se ridică și începu să-i desfacă nasturii cămășii. Și tu mă tentezi.

Când fu descheiat și ultimul nasture, el întinse mâinile la spate, prinse de cămașă și și-o trase peste cap, dezvăluind privirii pieptul acoperit de puțin păr și mușchii sculptați care indicau faptul că viața lui destrăbălată presupunea tot felul de activități fizice intense.

Era perfecțiunea întruchipată și o dorea pe ea.

Știa, pentru că putea vedea umflătura care împingea țesătura pantalonilor. Era excitat.

Se aplecă și îi prinse buzele într-un sărut tandru, dulce, explorându-i gura după voie, de parcă nu ar mai fi sărutat-o niciodată, de parcă i-ar fi descoperit pentru prima dată forma și gustul și trebuia să le savureze. Era doar un sărut, dar o fermecase complet.

O conduse înapoi, jos pe perne, apoi se ridică și începu să-și descheie nasturii pantalonilor, ca să se elibereze. Unu, doi...

Îl privi în ochi cu o pasiune mocnită, urmărindu-l în timp ce și el se uita pierdut în ochii ei. Când își coborî privirea, terminase cu pantalonii, hainele erau deja pe podea...

– E uimitor cum reacționează corpul tău atunci când ai o femeie în pat...

– Nu reacționează așa de fiecare dată când văd o femeie în pat. De fapt, asta o reacție deosebită.

Se întinse lângă ea și își trecu degetele prin părul ei. Grace auzi tunetele bubuind afară, sau poate erau bătăile propriei inimi.

Picăturile de ploaie se izbeau de acoperiș și le dădeau impresia că se află într-un cocon și mai intim. Când își imaginase cum avea să fie prima oară cu un bărbat, nu-și închipuise că avea să se simtă atât de întreagă și completă. El o privea de parcă imperfecțiunile ei nu ar fi existat, de parcă nu ar fi avut nici o cicatrice. Se simțea uimitor de frumoasă prin ochii lui, deloc conștientă de goliciunea ei și fără să simtă nevoia să se acopere, să se ascundă.

Gura lui puse iarăși stăpânire pe buzele ei și o făcu să devină curajoasă, îi oferi libertatea de-a fi ea însăși, o ființă care nu dădea înapoi de la nici o aventură. Și în ce mai aventură o purta acum.

Se explorau reciproc, folosindu-și gura și mâinile. Pielea lui era fierbinte și alunecoasă la atingere, avea un gust sărat. Mușchii i se încordau și se ondulau sub palmele ei. O ghidă și o încurajă să-l atingă intim, iar fierbințeala lui o făcu să reacționeze și mai pasional. Erau precum două flăcări, o vâlvătaie dansând și zvârcolindu-se, generând și mai multă căldură, construind un foc uriaș care le aprindea pasiunea mocnită. Era sigură că mai avea puțin și se făcea scrum...

Apoi își dădu seama că avea să devină ca o sticlă frumos suflată, modelată și creată cu atenție, precizie și dragoste. Era sigură că numai cineva care o iubea îi putea oferi atâta atenție și tandrețe. Nu-i lăsase nici o părticică din trup nesărutată sau nemângâiată.

Îi supse sânul, și ea aproape căzu de pe pat de plăcere.

Își trecu degetele prin părul lui și îl ținu aproape în timp ce îi tachina sfârcul cu limba.

Apoi își trecu buzele peste cealaltă parte, unde ar fi trebuit să fie celălalt sân, dând naștere acelorași senzații. Erau doar impresii, senzații nălucă, își zise ea în gând, pentru că acolo nu putea decât să atingă cu vârful limbii cicatricele, dar pentru că știa cum s-ar fi simțit cu adevărat, reușea să-și închipuie.

Chiar dacă era numai în mintea ei, nu-i păsa, pentru că el îi crea aceleași senzații când o atingea peste tot, peste șolduri, între coapse, mângâind-o, tachinând-o, stimulând-o...

Valul de plăcere crescu și mai mult. Se poziționă între picioarele ei și rămase pe loc. Ea îl simțea atingând-o în zona cea mai intimă. Își trecu degetele peste pieptul lui umed. Respira sacadat și greu, iar inima îi bătea într-un ritm grăbit. Fără să-și ia privirea din ochii ei, începu să o pătrundă încet.

– Să-mi spui dacă te doare, îi ordonă.

De parcă i-ar fi spus! De parcă ar fi stricat momentul acesta cu văicărelile și toanele ei. Îndurase suferințe mai mari de-atât. El înainta încet, dar hotărât, umplând-o centimetru cu centimetru.

– Ești atât de fierbinte, murmură.

„Foc", își zise ea, „suntem precum un foc ce dă naștere la ceva frumos și minunat".

Lovingdon oftă, complet satisfăcut. Trupul ei se curbă și se strânse în jurul lui. Da, asta era iubirea, uniunea aceasta care făcea imposibil să-și mai dea seama unde se termina ea și unde începea el.

Ieși, apoi o pătrunse din nou. Încet, puternic, tachinând-o, dar hotărât. Și în tot acest timp o mângâia și o săruta și-i șoptea că era frumoasă, perfectă, atrăgătoare.

Atrăgătoare. Asta îi plăcea cel mai mult, pentru că însemna că o dorește, că vrea să fie parte din ea. Începu să se miște mai repede. O pătrundea din ce în ce mai tare. Grace simți că prin corp începe să i se prelingă o căldură lichidă, care fierbea mai puternic, apoi se răcea și se transforma în ceva ce nu putea fi stăvilit.

Își înfipse degetele în umerii lui, îl zgârie pe spate și îl strânse de fese. Acum se mișcau amândoi ca o singură ființă.

Suspinele ei se transformară în țipete pe măsură ce plăcerea crescu. Apoi senzațiile explodară și fu consumată de o vâlvătaie ce-i străbătu tot corpul și o aduse în cele din urmă înapoi cu picioarele pe pământ, căutând aer, uimită și complet epuizată.

Lovingdon gemu deasupra ei, se retrase și-și vărsă sămânța pe coapsa ei. Respirând greu, își coborî capul. Ea își trecu degetele prin părul lui ud.

Voia să-l atingă la nesfârșit, voia să rămână pentru totdeauna în patul acesta.

După ce o curăță și se șterse și el, Lovingdon se întinse pe o parte, își trecu degetul peste cicatricea ei și apoi îi încercui celălalt sân. Crezuse că fusese mereu alături de ea, dar atunci când ar fi avut nevoie cel mai mult, el se închisese în perioada de doliu, devastat, gândindu-se că nimeni nu suferea o durere mai mare.

În ultimii doi ani se convinsese că numai el suferise. Se înfășurase într-un giulgiu de suferință. Și acum, faptul că ieșise din coconul

acela sufocant nu îl transforma în ceva frumos, ci poate îl făcea doar mai puternic. Nu că le-ar fi schimbat vreodată, de bunăvoie, pe Juliette și pe Margaret, ca să devină mai puternic. Nu le-ar fi lăsat niciodată să plece, dar uneori viața nu îți dă de ales.

Dacă Grace n-avea să găsească niciodată un bărbat care s-o iubească și s-o aprecieze, atunci voia să știe ce înseamnă să facă dragoste cu adevărat. Învățase multe lucruri în cei doi ani de destrăbălare și voia să i le împărtășească și ei. Cel puțin asta își spusese. De fapt, gândul și rațiunea nu jucaseră nici un rol în ceea ce tocmai se petrecuse.

– Cred că Fitzsimmons o face greșit, spuse ea încet.

El o privi în ochi.

– Când ești în patul unui bărbat, nu-i de bun-gust să amintești de altul.

Ea zâmbi, zâmbetul acela răutăcios care-l captiva mereu.

– Nu intenționez să-mi fac un obicei din a sări în paturile bărbaților. Voi rămâne doar în patul soțului meu. Însă cred că Sybil mi-ar fi spus dacă ar fi trăit ceva asemănător cu ce s-a petrecut între noi.

– Nu toți bărbații le acordă femeilor din patul lor aceeași atenție.

– Tu ții la mine?

– Da, foarte mult, da.

Ea îl studie de parcă nu i-ar fi răspuns suficient de clar. Spera ca următoarele lui cuvinte să îi ofere asigurarea de care avea nevoie.

– Furtuna a trecut. În curând se va lumina de ziuă. Ar trebui să ne întoarcem la conac, să am timp să mă spăl înainte să te cer de soție în fața tatălui tău.

Ea clipi, deschise gura, o închise, apoi se încruntă.

– Poftim?

– Te-am compromis, Grace. Doar nu te gândești că n-o să-mi asum responsabilitatea.

Ea se mișcă repede spre el, se ridică, prinse pătura și se acoperi până la gât.

– Responsabilitate?

– Da.

– Mă iubești?

– Într-un fel, da.

Focul din ochii ei ar fi putut topi sticla.

– Într-un fel? Poți detalia felul acesta?

– Știi prea bine, după cum am discutat, că mi-am impus niște limite în ceea ce privește iubirea, mai ales că e vorba de...

Își coborî privirea la pieptul ei.

– Ce înseamnă privirea asta?

Nu voia să se apropie de ea și nici nu o făcu.

– N-ai nici o garanție că tumoarea nu va reapărea. Iar eu nu-ți pot garanta că vei supraviețui, dacă apare.

Se ridică din pat mânat de un val de furie care amenința să preia controlul. Gândul că putea muri – ea, ținea la ea. Ar fi fost dureros să o piardă, dar nu avea s-o lase să pună stăpânire pe inima și sufletul ei. Dacă boala se întorcea, el n-o putea salva, la fel cum nu reușise să o salveze nici pe Juliette. În situația lui, dacă ar pierde-o și pe Grace, ar ajunge la azilul de nebuni.

Se întoarse cu fața spre ea.

– Vei fi fericită. Iar chestia asta dintre noi – își mișcă mâna înainte și înapoi între ei – este bună. Relația noastră poate funcționa și fără să ne îndrăgostim.

Ea se holbă la el, scuturând din cap.

– Eu nu pot funcționa într-o relație fără să mă îndrăgostesc. Și nici nu vreau. Merit un bărbat căruia să-i pese dacă mor.

– Mie îmi pasă. Sigur că îmi pasă. Doar că nu...

– La fel de mult ca atunci când a murit Juliette.

– Nu pot trece încă o dată prin suferința aia. Nu vreau.

– Du-te dracului, Lovingdon! Coborî din pat cu o mișcare elegantă, trăgând toate așternuturile după ea. Rămase în fața lui, cu pieptul în față, ca o regină absolut dezamăgită de supusul ei. Îmbracă-te și ieși afară! Eu mă întorc singură la conac, fără tine pe urmele mele, atunci când o să fiu gata.

– Nu te las să te plimbi pe aici singură.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Lovingdon, mă plimb pe proprietatea asta, singură, de când mă știu. Nu te vreau prin preajma mea. Și să nu îndrăznești să-i ceri tatei mâna mea. N-o să mă mărit cu tine.

– Nu vei avea de ales, când îi voi povesti ce s-a întâmplat aici.

– N-o să-i povestești, spuse și îi întoarse spatele.

Voia să se ducă la ea, să o consoleze, dar avea dreptate. Merita un bărbat dispus să-i ofere inima lui. Iar el nu era acel bărbat. Știuse

de la început că nu era. Dar asta nu-l împiedicase să o admire, să o dorească. Însă nu o va forța să se mărite cu el.

Își luă hainele în tăcere și se îmbrăcă în grabă, fără să se sinchisească să-și încheie toți nasturii cămășii. Porni spre ușă cu vesta în mână.

– Ți-am lăsat haina mea, ca să te apere de frigul dimineții.

Deschise ușa.

– Tu erai, spuse ea încet. Tu erai cel de care m-am îndrăgostit odată. Tu mi-ai frânt inima când eram la o vârstă atât de fragedă. Și acum mi-ai frânt-o încă o dată.

Și aceste cuvinte simple îl răniră peste măsură.

Nu știa cât timp rămăsese în căsuță. El trântise ușa în urma lui, fără să se uite înapoi. Grace nu înțelegea de ce-i făcuse acea mărturisire.

Oricum, mai mult ca sigur nu avea să stea aici toată noaptea, plângându-și de milă. Se gândi să deseneze. Lucrase la o poveste spusă prin imagini, despre un iepuraș care își pierduse o ureche și se temea că nici un alt iepure n-avea să-l iubească vreodată, pentru că era incomplet și diferit față de ceilalți. Credea că ar trebui s-o publice ca o poveste pentru copii, dar în momentul acesta nu-i păsa de nici un iepure.

Suferea prea mult ca să-i mai pese de ceva.

De ce crezuse că avea să-și deschidă inima în fața ei, că s-ar fi gândit măcar pentru o clipă că viața cu ea putea fi la fel cu cea pe care o trăise alături de Juliette?

Dar, cel puțin pentru câteva momente, se simțise din nou frumoasă.

Exista undeva un bărbat care avea s-o iubească, să o aprecieze și să o găsească frumoasă. Dar tatăl ei avusese dreptate. Nu găsise dragostea acolo unde o căutase. Poate că șmecheria era să nu o mai caute.

Se gândi la fluturii după care alergase când era mică și la cum nu prinsese niciodată vreunul. Într-o după-amiază, voia atât de mult să țină un fluture în mână, că îi alergase ca nebuna și în cele din urmă se prăbușise pe iarba rece, respirând din greu, prea epuizată ca să se miște. Și atunci îl simțise.

O atingere ușoară pe dosul palmei. Când se uitase, văzuse aripile portocalii cu negru deschizându-se și închizându-se într-un ritm delicat. Un fluture se odihnea lângă degetul ei mare.

L-ar fi putut prinde cu ușurință.

În schimb, îl lăsase să zboare. La fel trebuia să facă și cu Lovingdon. El își trăise dragostea, pentru o scurtă perioadă, era adevărat, dar fusese intensă. Acum se mulțumea să-și trăiască restul vieții cu amintirea acelei iubiri. La fel cum făcuse și ea cu fluturele. Unele experiențe de viață nu trebuiau repetate.

Fusese o prostie din partea ei să creadă altceva. Și avea să-i spună asta data viitoare când aveau să li se încrucișeze drumurile. Prețuia prietenia lui. Era suficient. Nu avea nevoie de mai mult.

Oftând, Grace ieși. Luna era ascunsă în spatele unor nori negri și ploaia începu să cadă din nou. Își zise că ar trebui să mai rămână, dar era nerăbdătoare să ajungă acasă. În plus, cunoștea foarte bine drumul.

Făcu numai doi pași când o pânză moale îi acoperi gura. Surprinsă, trase adânc aer în plămâni, respiră un parfum dulce și cunoscut pe care îl asocia cu teama, durerea și pierderea. Doctorul Graves îl folosise atunci când o pregătise pentru operație.

Începu să se lupte, încercă să se lupte, dar medicamentul deja își făcea efectul. Își simțea picioarele prea grele ca să le miște. Genunchii începură să o lase. Era conștientă de faptul că cineva o ridica în brațe.

Apoi își pierdu cunoștința.

Capitolul 15

Lovingdon stătea la una dintre ferestrele bibliotecii și privea cum cade ploaia. Azi nu urmau să aibă loc activități în aer liber, decât dacă era vorba de construirea unei arce.

– Ai vrut să vorbim, îi aminti Greystone.

Da, voia să vorbească. Când intrase el în conac, sala de mese în care se servea micul dejun era plină până la refuz și, pentru prima

dată, studiase cu atenție fiecare bărbat prezent. Care dintre ei era potrivit pentru Grace?

Care dintre ei ar iubi-o cu adevărat, așa cum merita să fie iubită? Care dintre ei ar trata-o mai bine decât el?

Apoi privirea îi căzu pe tatăl lui Grace și își dădu seama că trebuia să stea de vorbă cu ducele. Greystone îi permitea fiicei sale să ducă o viață mult prea liberă, prea sălbatică. Știa că fiica lui fuma trabucuri, bea rom și se furișa afară din camera ei la orice oră din noapte? Știa că trișa la cărți? Erau mii de lucruri pe care voia să le discute cu Greystone despre Grace.

Acum se întoarse cu fața la omul care stătea relaxat, rezemat de spătarul scaunului.

– Doresc să-ți cer binecuvântarea pentru a mă căsători cu fiica ta.

Fu la fel de surprins ca și Greystone de cuvintele pe care tocmai le rostise. Nu o iubea pe Grace, refuza să o iubească în modul în care un bărbat iubea o femeie care însemna totul pentru el, dar știa că o putea face fericită. Și îi compromisese reputația într-un mod impardonabil.

Avea s-o convingă, într-un fel sau altul, că ar fi în interesul ei să se mărite cu el.

Va găsi o cale să dreagă inima pe care o frânse.

Greystone bătu cu degetul pe brațul scaunului.

– Nu mi-am dat seama că o curtezi.

– Bănuiesc că sunt destul de multe lucruri despre fiica ta pe care nu le știi.

– Nu sunt atât de multe pe cât ai crede. Ce îi oferi?

Lovingdon fu luat prin surprindere de întrebare.

– Mă cunoști, îmi cunoști bine și familia. Știi ce am de oferit. O descendență impecabilă, un titlu, avere, terenuri – nici nu iau în calcul zestrea ei.

– Ce este?

– Nu mă așteptam să fiu supus unui inchizitoriu.

Greystone se ridică.

– Mi-am dat seama.

– Va fi fericită. Asta îți promit.

– Îmi place de tine, Lovingdon, mi-a plăcut dintotdeauna, dar nu-ți pot da binecuvântarea mea în această privință.

– De ce naiba nu?

– Cred că știi răspunsul la întrebarea asta.

Cuvintele se puteau citi în ochii lui, chiar dacă nu le rostise. „Pentru că nu o iubești, n-o vei iubi niciodată așa cum ai iubit-o pe Juliette."

Un refuz era ultimul lucru la care se așteptase Lovingdon. Îl putea contrazice, putea insista, dar își dădu seama că nu avea nici un rost.

– Atunci îți doresc o zi bună.

Cu toată demnitatea de care era capabil în clipa aceea, ieși cu pași mari din încăpere. N-ar fi trebuit să conteze că fusese refuzat. De fapt, situația îi convenea. Nu trebuia să se simtă vinovat de faptul că se putea spăla pe mâini de întreaga chestiune. El nu voia o soție, mai ales una care se putea stinge înaintea lui. Nu putea trece din nou prin chinul ăsta. Îi ceruse mâna numai din obligație.

Dar Lovingdon știa că era un motiv neîntemeiat și îl respectă pe Greystone pentru că îl refuzase.

Trebuia să se întoarcă la Londra și voia să-i dea de știre lui Grace că pleacă. Ajutorul pe care i-l oferise în găsirea bărbatului iubit fusese un eșec colosal. Și, pe parcurs, reușise să distrugă și prietenia dintre ei.

Ducă-se totul la naiba, oricum.

Fusese invitat aici destul de des în tinerețe, astfel că știa foarte bine cum erau repartizate camerele familiei și reuși să ajungă fără probleme în dormitorul ei, dar rămase în fața ușii, încercând să-și găsească cuvintele potrivite. Nu voia s-o rănească mai mult decât o făcuse deja, dar nici nu se putea preface că totul era în ordine. În micul lor grup, ea era actrița.

Se gândi să intre pur și simplu. La urma urmei, o văzuse goală, în toată splendoarea. Nu mai exista nici o surpriză. Dar totuși, existau nevoia de intimitate și anumite limite. Doar pentru că tremurase în brațele lui nu însemna că ar fi tremurat de nerăbdare să intre în dormitorul ei acum. De fapt, mai degrabă credea că avea să arunce cu vreun obiect înspre el.

Bătu ușor la ușă. Și așteptă.

Se uită în sus și în jos pe hol. Nu voia să fie prins aici. Dacă tatăl ei nu avea de gând să le dea binecuvântarea, Lovingdon nu voia să-i ruineze reputația. Bătu din nou. Își lipi urechea la ușă. Nici un sunet. Dormea.

Putea veni înapoi mai târziu, dar asta ar însemna să rămână mai mult, eventual până după-amiază, și el prefera să plece cât mai curând posibil. Apăsă clanța și deschise ușa. Aceasta scârțâi. El se strâmbă.

Servitorii nu știau să ungă balamalele cu ulei?

Intră în cameră. Patul era făcut. Era clar că Grace era trează. Ar fi trebuit să verifice mai întâi în sufragerie, unde se lua micul dejun. Se gândi să o aștepte aici, dar cine putea ști cât timp avea să dureze? Putea s-o acapareze vreun domn și s-o atragă într-o discuție plictisitoare, în salon.

Întorcându-se pe hol, aproape se lovi de servitoarea ei. Se îndreptă de spate și o privi autoritar, de parcă ar fi fost absolut normal să iasă din dormitorul stăpânei ei.

– O caut pe Lady Grace. Ai vreo idee unde aș putea s-o găsesc?

– Nu, Excelență. Nu s-a întors în apartamentul ei noaptea trecută, așa că am presupus că se află în căsuță – deși, de obicei nu merge acolo când sunt musafiri la conac. Când am văzut ușa dormitorului întredeschisă, mi-am zis că s-a întors în sfârșit acasă. Mă gândesc că probabil că ar trebui să-l alertez pe Excelența Sa de lipsa ei.

– Nu e nevoie. Știu eu unde este.

În mod evident, rămăsese îmbufnată la căsuță, deși nu era genul ei să fie supărată.

Poate că avea nevoie să rămână ceva timp singură.

Lovingdon se întoarse în camera lui ca să-și ia haina și pălăria, apoi ieși afară în ploaie ca s-o aducă acasă. Nu știa ce avea să-i spună. De când o cunoștea, nu-i fusese niciodată greu să spună ce gândește în prezența ei, să discute cu ea. Chiar și noaptea trecută, când îi văzuse cicatricele și înțelesese cât de mult suferise și ar fi trebuit să rămână fără cuvinte, el tot știuse ce să-i spună. Nu ezitase, nu se gândise de două ori la cuvintele pe care avea să le rostească.

Pentru prima dată în doi ani, vorbise fără să cugete, spusese pur și simplu ceea ce trebuia să spună, ce știa că trebuia ea să audă.

Fetița aceea drăguță, încăpățânată și curajoasă se transformase într-o femeie uimitoare. S-ar fi putut izola, s-ar fi putut ascunde prin cotloane. Ar fi putut să se uite pe fereastră și să-și dorească o viață diferită. În schimb, ea participa la baluri și serate. Dansa și râdea. Trăia, binecuvântată de Dumnezeu.

Trăia.

În timp ce el se izolase. Nu în mod evident, desigur. Dar se retrăsese – până când Grace îl adusese înapoi în viața ei.

Juliette ar fi fost dezamăgită de el, dar nu mai mult decât el însuși.

Trecu de chioșc, locul unde se schimbase totul. Dacă nu ar fi urmat-o...

Dacă l-ar fi chemat mai devreme.

Ploaia îl lovea puternic, dar el abia observă în timp ce se apropia de căsuță. Încă nu era sigur ce avea să-i spună. Dar știa că atunci când avea s-o vadă din nou, cuvintele îi vor veni de la sine.

Ajunse la ușă, se gândi să bată, dar în cele din urmă deschise pur și simplu ușa și intră.

Doar pentru a găsi încăperea pustie.

De neliniște, simți fiori pe șira spinării. Dacă nu era la conac și nici aici, atunci unde naiba era?

Se grăbi la ușă și se uită repede afară. Poate că o luase pe alt drum spre conac. Probabil că asta se întâmplase. Fără îndoială, ea era acum acasă, făcând o baie sau dormind sau luând micul dejun. Închizând ușa în urma lui, porni...

Dar se opri brusc.

Îi atrase atenția ceva care zăcea în noroi. Pe măsură ce se apropie, își dădu seama că era o bucată de pânză. Umplutura din combinezonul ei? Nu, nu era la fel de mare.

Se aplecă pe genunchi, o ridică și fu copleșit de un miros dulce, care îl amețea din ce în ce mai mult. Cloroform?

Fir-ar al naibii!

Grace începea să se trezească din somn, plutind într-o zonă neclară, în care visele erau precum o ceață diafană care plutea la nesfârșit. Picăturile de ploaie băteau pe acoperiș, un obiect de piele îi răcorea obrazul și o mișcare legănată amenința să-i distrugă pofta

de mâncare. Avea capul greu. Își simțea tot corpul greu, la fel cum se întâmplase după intervenția chirurgicală. Își simțea gura de parcă i-ar fi fost umplută cu bumbac. Nu putea înghiți fără să o doară.

– Vrei niște apă?

Deschise ochii larg și văzu că se afla într-o trăsură. În fața ei stătea un bărbat.

– Vexley? întrebă ea cu glas dogit.

– Aici. Îi întinse o ploscă din argint.

Grace se împinse și ajunse în capul oaselor. Fu asaltată de o senzație de amețeală. Se opri o clipă ca să-i treacă, înainte să se uite la el.

– Ce se petrece aici?

– Plecăm să ne căsătorim.

Ea se uită lung la el.

– Poftim?

– Am aici o dispensă specială. Mângâie buzunarul de pe partea stângă a pieptului. Vom ajunge pe proprietatea mea până la căderea nopții. Când vom ajunge în sat, ne vom opri rapid la biserică. Vicarul îmi datorează o favoare. Vom face schimb de jurămintele, apoi vom porni la conacul meu pentru noaptea nunții. Ne vom întoarce pe moșia tatălui tău a doua zi, cu vestea bună că de acum ești contesă de Vexley.

Acum chiar că îi era rău, îngrozitor de rău. Uitându-se pe fereastra trăsurii, nu văzu decât peisaj de țară, ploaie și nori negri.

– Doar nu poți crede că mă voi mărita cu tine, că voi semna în registru...

– Nu contează dacă o faci sau nu. După cum am spus, preotul îmi datorează o favoare. El se va asigura că totul arată în ordine, chiar dacă nu va fi așa. Cu această mică escapadă și o noapte petrecută la conacul meu, reputația ta va fi ruinată și nu vei avea de ales decât să mă accepți și toată fâțâiala asta de la un gentleman la altul cu care ți-ai pierdut timpul în ultima vreme va ajunge la final.

Era atât de al naibii de încrezut, de autoritar, de arogant.

– Reputația mea e deja ruinată.

El mîji ochii la ea și Grace se întrebă cum de nu observase niciodată până acum că ochii lui par niște mărgele când sunt larg deschiși.

– Care?

Ea îl privi direct. N-avea să se rușineze de ceea ce se petrecuse între ea și Lovingdon.

– Nu contează. S-a întâmplat. Foarte de curând, de fapt. Dacă aș rămâne însărcinată foarte repede, nu vei ști niciodată dacă este al tău sau al lui.

– Lovingdon. Altfel, de ce ar fi fost cu tine în căsuța aceea? Dar asta nu contează absolut deloc pentru mine. Eu am nevoie de zestrea ta. Cu disperare. Mai ales de proprietatea pe care o voi primi odată cu tine? O parte din ea se învecinează cu a mea. Sunt foarte dornic s-o am.

– Ești nebun dacă ai impresia că tatăl meu îmi va da zestrea unui bărbat care m-a forțat să mă mărit cu el și apoi m-a siluit.

El zâmbi, un zâmbet oribil care îi dezveli dinții galbeni.

– Te iubește prea mult ca să te lase fără zestre. Sunt sigur că vom ajunge la o înțelegere.

Oh, ea se îndoia foarte mult de lucrul acesta, dar înțelese că nu avea nici un rost să se certe cu el. Dacă avea loc această căsătorie, bănuia să avea să ajungă văduvă înainte de sfârșitul săptămânii. Tatăl ei, Drake, probabil și Lovingdon aveau să se asigure de asta. Cunoșteau mult prea bine partea întunecată a vieții pentru a lăsa să treacă o astfel de păcăleală.

Trăsura se opri brusc, aruncându-i pe amândoi de pe banchete. Ea își recăpătă prima echilibrul, deschise ușa și se aruncă afară, rostogolind-se în noroi. Se chinui să se ridice în picioare, dar noroiul lipit de fusta ei, de picioare și de brațe o trăgea în jos.

Dacă ar fi scăpat de noroi, n-avea nici o îndoială că ar fi putut fugi de Vexley și că s-ar fi putut urca într-un copac, unul din care el n-ar fi fost în stare să o dea jos. În schimb, înainta cu greu, alunecând la loc, ridicându-se și apoi căzând din nou.

Simți o mână prinzând-o cu fermitate de braț. Se întoarse și se trezi față în față cu Vexley. Dar nu numai cu Vexley...

Ci și cu un pistol.

Îngheță. Respirația i se opri.

– Vorbesc foarte serios, Lady Grace. Nu mă forța să te rănesc.

Apoi își dădu seama că, dacă o împușca, nu mai avea nici o mireasă.

– Dacă mă omori, nu vei obține ceea ce dorești.

– N-am nici un interes să te omor, ci doar să te încetinesc. Nu am nici o problemă să mă căsătoresc cu o femeie care va șchiopăta pentru tot restul vieții sale. Cu degetele înfipte în brațul ei, o târî înapoi la trăsură, unde vizitiul și lacheul se chinuiau să scoată vehiculul din noroi.

În timp ce ploaia o uda leoarcă, Grace încerca din răsputeri să nu dispere. Cu siguranță, cineva avea să observe că nu era acasă, dar avea să observe la timp? Și cum, pentru numele lui Dumnezeu, aveau s-o găsească?

Cât mai repede. Era important să se miște cât mai repede.

Lovingdon își mâna calul într-un galop sălbatic, alături de calul lui Drake. Din când în când îi încetinea noroiul, dar erau hotărâți să-l prindă din urmă pe Vexley.

Lovingdon se întorsese la conac și îi comunică lui Greystone suspiciunile sale legate de faptul că Grace fusese probabil răpită. Apoi numărară rapid și foarte discret bărbații prezenți. Vexley nu era de găsit. Trăsura și vizitiul lui dispăruseră.

Așa că Lovingdon și Drake porniră la drum. Deși le-ar fi putut cere și altora să li se alăture, consideraseră că era mai bine să nu afle foarte multă lume ce se petrecea, pentru a limita daunele aduse reputației lui Grace. Avuseseră noroc. Deși ploua, descoperiră dovada că trăsura plecase de curând. Direcția roților era logică. Pornise înspre domeniul strămoșesc al lui Vexley. Cât de multe ore avansase Vexley înaintea lor? Cât timp trecuse de când Grace devenise prizoniera lui? Ce îi făcuse în tot acest timp?

Ploaia era o binecuvântare și un blestem în același timp. Îl încetinea pe Vexley, dar și pe ei. Totuși, Lovingdon era sigur că nu la fel de mult. Calul lui nu șovăia și putea alerga pe iarbă atunci când drumurile erau înnoroite, în timp ce vizitiul nu ar avea de ales decât să rămână pe drum și să avanseze mai încet. Ploaia trebuia să se oprească la un moment dat, și atunci Lovingdon avea să înainteze și mai repede. Dar aveau să ajungă la timp?

Nu-i trebuia prea multă imaginație ca să știe ce planuri avea Vexley: ruinarea reputației lui Grace, o modalitate de-a o forța să devină contesa lui. Contesa lui, când ea merita să devină ducesă.

Inima lui Lovingdon bătea cu puterea copitelor care loveau pământul. Bătea mai repede decât goana calului, și totuși erau momente când era neobișnuit de calm. Nu-l va lăsa pe Vexley s-o aibă, nu pentru mult timp. Dacă o siluise pe Grace, avea să-l castreze și apoi să-l omoare. Probabil că oricum va face asta, indiferent de situație.

Trebuia doar să-l găsească.

Galopară, galopară, galopară. Prin ploaie și în noaptea care începuse să se lase. Se opriră doar ca să se odihnească caii, atunci când fusese absolut necesar, și nici măcar atunci nu se opriră, ci traseră caii după ei. Trebuia să meargă înainte. Tot înainte, tot înainte.

Doamne, Dumnezeule! În urmă cu doi ani se oprise cu totul...

Și apoi Grace, cu strategiile și vicleșugurile ei, cu felul în care trișa la cărți, îl pusese din nou în mișcare, deși el pornise fără tragere de inimă și încet. Era ca un mecanism ruginit, care scârțâia și avea nevoie să fie uns, dar ea îl ajutase și îl liniștise. Datorită se bucura că se trezește dimineața, ea îi dădea un motiv să se trezească.

Se apropiau de Vexley Hall. Reuși să distingă o lumină în depărtare, fără îndoială din satul care se întindea în umbra conacului. De cealaltă parte a reședinței...

Un cal necheză undeva în apropiere. Îl auzi pe Drake blestemând din toți rărunchii și se uită înapoi, unde văzu că și calul, și călărețul, căzuseră în noroi. Nu știa ce să facă. Trebuia să meargă mai departe, dar știa că Grace nu l-ar fi iertat niciodată dacă Drake ar fi fost grav rănit și el l-ar fi lăsat să zacă acolo. Îl struni din scurt pe Beau și se întoarse.

Calul își recăpătase echilibrul și se ridicase. Drake stătea în genunchi lângă el, examinându-i piciorul din față. Se uită în sus, în timp ce Lovingdon își opri calul.

– A obosit. Tu mergi mai departe. Te voi prinde din urmă.

Lovingdon ezită.

– N-o pot părăsi! spuse Drake. O duc în sat și iau un cal nou de acolo.

– Ești sigur că ești bine?

– Voi fi, de îndată ce-o vom găsi pe Grace. Du-te!

Lovingdon își struni iarăși calul într-un galop nebunesc. Știa că ritmul frenetic era periculos pentru că era întuneric, ploua

și pământul era noroios. Dar era atât de aproape. Nu-i trecuse niciodată prin cap că nu avea s-o găsească. Doar că nu știa dacă avea s-o găsească în timp util, până s-o atingă Vexley.

Ajunse în sat, dar nu se sinchisise să se oprească pentru a pune întrebări. În schimb, porni în jos pe drum. Erau puțini oameni pe uliță. Auzi veselia dintr-o tavernă, când trecu pe lângă ea. Doamne, ce bine i-ar fi prins o băutură! După ce o lua pe Grace înapoi, trebuiau să bea cu toții.

Aproape ajunse de cealaltă parte a satului, când zări trăsura. Nu avea nici un însemn, dar era o trăsură mult prea bună pentru oricare dintre săteni. Putea să jure că era a unui nobil. Și nu se mișca. Nu, stătea pe loc, în fața unui drum care ducea la o biserică.

– Cununiile ar trebui să aibă loc dimineața, dar nu chiar atât de devreme, comentă Grace.

Nu știa sigur cât era ceasul, dar trebuia să fie mult trecut de miezul nopții. Vizitiul și lacheul avuseseră nevoie de mai mult de o oră ca să scoată trăsura din noroi și să pornească din nou la drum. Apoi se mai împotmoliră de încă trei ori, înainte ca vizitiul să încetinească ritmul cailor.

Îi era frig, era udă și se simțea îngrozitor cu noroiul care îi acoperea hainele. Vexley nu-i oferise haina lui, doar câteva bucăți de brânză ca să mănânce și apă de băut.

Acum nu-i mai recita poezii, ca atunci când fuseseră la picnic. Nu-i mai vorbea de inima lui care tânjea după dragoste. După nenorocirea asta, se îndoia că avea o inimă.

Probabil ar fi trebuit să se simtă îngrozită, dar ea era mai degrabă enervată.

Cu pași mari, răsunând pe podeaua de lemn, Vexley se plimba nerăbdător prin fața altarului.

Cu câteva clipe înainte își trimisese vizitiul să-l aducă pe preot.

– Vexley, renunță la planul ăsta nebunesc, îl rugă ea.

– Nu este un plan nebun. Ai idee cât de mulți dintre strămoșii mei și-au furat miresele? E o tradiție de familie.

Grace își spuse că probabil voia să glumească, dar ea nu găsi nimic amuzant la situația asta. Nici tatăl ei n-avea să găsească. Noaptea trecută, pentru o scurtă perioadă de timp, crezuse că Lovingdon

avea să fie eroul ei, dar el rămăsese fidel ideilor sale. Nu avea să iubească din nou.

Se putea comporta ca un bărbat îndrăgostit, dar nu avea să-și dea inima. Era invidioasă pe Juliette, pentru că fusese iubită astfel, pentru că era încă stăpână pe inima lui Lovingdon, chiar și din mormânt. Tânjea după o dragoste ca a lor, nu după parodia asta macabră a lui Vexley.

Se uită pe furiș în jur. Trebuia să găsească o cale de scăpare. Nu credea că ar fi scăpat dacă cerea ajutor, nu și dacă preotul îi era dator acestui bărbat. Pistolul era problema, pentru că Vexley îl purta și acum în buzunarul hainei. Îl putea scoate rapid și destul de ușor, dacă încerca să fugă. Doar îi demonstrase asta când sosiseră.

Cum de fusese atât de oarbă, încât să-l ia în considerare ca pretendent? Cine ar fi crezut că un gentleman atât de fermecător era în stare de așa ceva?

Era complet diferit de Lovingdon, care nu era prea fermecător. El se certa cu ea, i se opunea. El nu căutase s-o câștige cu vorbărie și poezii, dar reușise cu sinceritate. El era bun și nobil. Oricât de furioasă ar fi fost pe motivele pentru care voia să se însoare cu ea, nu putea nega faptul că admira disponibilitatea lui de-a se implica într-o relație care n-avea să-i aducă decât suferință, doar pentru că îi ruinase reputația. Dacă ea s-ar fi putut mulțumi cu asta: datorie, în loc de iubire.

Dacă nu l-ar fi pus pe fugă, acum n-ar fi fost aici.

Deși era foarte probabil că Vexley i-ar fi făcut rău. Ea încetase de multă vreme să se mai uite în urmă și să se întrebe dacă...

Auzi ecoul unor pași în sacristie și inima începu să-i bată cu putere. Preotul.

Vexley o apucă de braț și o trase în picioare.

– Fă cum ți se spune și totul va decurge foarte repede.

– Nu știu cum să-ți spun mai clar, dar n-am nici o intenție să mă mărit cu tine.

– O vei face, dacă nu vrei să te bat. Dacă faci balamuc aici, o să ai vânătăi o săptămână.

Trebuia să-l prindă cu garda jos. Își coborî privirea și încercă să pară cât mai supusă cu putință.

– Bine, milord.

– Acum, unde e preotul ăla blestemat?

Pașii deveniră mai repezi, mișcându-se din ce în ce mai aproape. Vexley se uită peste umăr. Grace izbi cu pumnul în sus, țintind spre bărbie...

Dar el o aruncă deoparte înainte să-l lovească direct. Nu reuși decât să se uite la el în timp ce se împleticea și cădea pe podeaua tare. Auzi un urlet animalic și o fiară uriașă zbură prin aer, se năpusti spre Vexley și îl trânti la podea.

Nu o fiară. Lovingdon.

Îi urmări pe cei doi bărbați luptându-se și rostogolindu-se. Pumnii zburau în toate direcțiile. Biserica răsuna de strigăte. Se grăbi spre altar și ridică un sfeșnic din aur. Era destul de greu. Întorcându-se pe călcâie, văzu că Lovingdon începea să câștige. Era deasupra lui Vexley.

Un tunet bubui puternic.

„Arma. Oh, Doamne, arma."

Amândoi bărbații înghețară. Urechile îi țiuiau. Se apropie cu prudență, cu sfeșnicul pregătit.

– Lovingdon?

El se ridică încet și mai trase încă doi pumni în nasul lui Vexley. Se chinui să se țină pe picioare.

În timp ce se îndepărta, Grace văzu sângele de pe pieptul lui Vexley. Era o priveliște oribilă, dar nu simți nici un pic de compasiune pentru el. Se simți ușurată, iar sfeșnicul îi căzu din mâini. Fugi spre Lovingdon și-și aruncă brațele în jurul lui. El gemu.

– Ești bine, suspină ea și lacrimile începură să-i înțepe ochii. Ești bine. Mi-a fost atât de frică...

– Nu l-aș fi... lăsat... să-ți facă rău.

– Nu mi-a fost frică pentru mine, prostuțule! Am crezut că te-a rănit.

El o cuprinse în brațe.

– Ești în siguranță.

– M-ai salvat.

– Nu sunt un vânător de balauri, Trandafiraș. Sunt doar un om.

Ea simți că un lichid vâscos și cald i se prelinge pe haine. Sângele lui Vexley. Dar de ce era încă atât de cald? De ce era atât de mult pe Lovingdon?

Se trase înapoi și atunci văzu pata roșie care creștea pe cămașa lui.

– Oh, Doamne, Dumnezeule!

El îi atinse ușor obrazul cu degetele și-i zâmbi scurt și trist. Grace văzu durerea din ochii lui. Căzu în patru labe.

– Lovingdon!

Alunecă de tot pe podea. Ea se lăsă în genunchi, îi așeză capul în poală și apăsă cu palma pe locul din care curgea sânge. Apoi țipă cu toată puterea:

– Ajutor! Doamne, Dumnezeule, să mă ajute cineva!

Capitolul 16

Grace stătea pe scaunul de lângă patul în care Lovingdon zăcea nemișcat, ca un mort. Trecuseră două zile de când se luptase cu Vexley. După ce se prăbușise pe podea, nu se mai trezise. Din când în când, bâiguia ceva ininteligibil. Ea îi ștergea fruntea înfierbântată și îl ținea de mâna transpirată. Totul părea fără speranță.

Noroc cu Drake. El îi găsise în biserică și, cu ajutorul preotului și al vizitiului lui Vexley, îl transportară pe Lovingdon la hanul din sat. Îl trezise pe polițist, ca să-l ducă pe Vexley în închisoare până când se hotăra ce aveau să facă cu el, apoi găsi un cal și aproape că zburară înapoi la Mabry Manor ca să-l aducă pe doctorul Graves.

Drake nu voia să riște să-l transporte pe Lovingdon într-o trăsură, pe drumurile desfundate și pline de gropi. Nu avea încredere în medicul din sat, despre care credea că este unul dintre oameni lui Vexley. Rămase suficient de mult pentru a opri sângerarea, apoi îl lăsă pe Lovingdon în grija lui Grace. Ea rosti numele tatălui ei pentru ca ordinele ei să fie ascultate și, deși nu mulți oameni auziseră de ducele de Greystone, cerințele îi fură îndeplinite. Sau poate pentru că pur și simplu n-ar fi tolerat să nu fie ascultată.

Lovingdon pierduse mult sânge înainte ca Graves să apuce să pună mâna pe bisturiu și să facă tot ce-i stătu în putință pentru a-l salva. Dar își dăduse seama, după expresia de pe fața doctorului, că acesta nu își punea prea multe speranțe că Lovingdon avea

să redevină la fel de puternic și de semeț pe cât fusese înainte de-a fi împușcat.

Familia ei și a lui Lovingdon închiriaseră hanul. Era o atmosferă liniștită și sumbră ca într-o biserică, și, deși oamenii se oferiseră să o înlocuiască, ea nu voia să-l părăsească, nu voia să renunțe la aceste ultime minute alături de el.

Voia să-i audă vocea încă o dată, să-i vadă zâmbetul. Voia să se uite în ochii lui și să știe că o recunoaște. Voia să-i mulțumească pentru că-i arătase cât de frumoasă era, în ciuda imperfecțiunilor ei.

Oare cum suportase atunci când Juliette era pe moarte? Și scumpa de Margaret?

Acum înțelegea – cu o claritate pe care ar fi vrut să nu o fi aflat – motivul pentru care ajunsese un om distrus. Propria ei inimă părea să se fi transformat în sticlă și amenința să se spargă din clipă în clipă, fără putință de a fi reparată.

Undeva, un ceas bătu ora două. Era singură cu bărbatul acesta pe care îl iubea mai mult ca pe propria viață. Voia să-l roage, să-l implore, să-l provoace să lupte – dar durerea lui nu era doar de natură fizică. Acum înțelegea foarte limpede acest lucru.

Își apăsă buzele pe dosul palmei lui, o mână care îi provocase plăcere și încântare și care acum o făcea mai puternică.

– Ce fetiță proastă am fost! Credeam că dragostea contează numai dacă sunt iubită la rândul meu, dar am învățat că este suficient doar să iubești și că trebuie să iubești atât de mult, încât să-ți pese de fericirea celuilalt. Nu vreau nimic altceva de la tine, decât să fii fericit și liniștit. Așa că renunță, dragul meu, du-te la Juliette. Știu că te așteaptă. Renunță.

„Renunță. Juliette te așteaptă."

Lovingdon era oarecum conștient de cuvintele care îl îndemnau să renunțe la viață, să se elibereze de învelișul chinuitor de carne.

Da, trebuia să renunțe. Acum când plutea în uitare, înțelese acest lucru. Chiar era timpul să renunțe.

Cu o claritate născută din amintirile intense, adânc îngropate în mintea lui, și-o închipui pe Juliette așa cum o plăcea el cel mai mult, cu părul ei blond plutind în jurul umerilor ca razele lunii, cu ochii albaștri sclipind poznaș. Cu zâmbetul ei cald și amabil.

Și pe Margaret. Aproape imaginea în oglindă a mamei sale.

Le iubise pe amândouă atât de mult. Dar, pentru prima dată, nu îl mai durea sufletul când se gândea la ele. Revăzu un caleidoscop de amintiri și fiecare dintre ele îl despovăra de suferința pierderii lor. De ce refuzase să și le amintească? De ce crezuse că amintirile ar fi avut puterea de a-l distruge sufletește, când de fapt erau într-atât de puternice, încât să-l vindece? Atât de multe momente minunate. Voia să le mențină vii, dar ele îi scăpau printre degete. Nu aveau formă fizică. Erau precum ceața.

Nu îl țineau de mână. Nu îi sărutau încheieturile degetelor. Nu vărsau lacrimi sărate pe pielea lui.

Încet, foarte încet, întredeschise ochii. Camera era slab luminată, dar lampa oferea suficientă lumină cât să o vadă pe Grace. Arăta groaznic... și frumoasă. Avea ochii închiși și îi ținea mâna lipită de obrazul ei. Părul arăta ca o claie încurcată. Rochia pe care o purta părea să fie a unei servitoare. Ultimul lucru pe care și-l amintea era că se aflau în biserică.

Își aminti apoi, vag, glasurile care se auzeau în jurul lui – Drake, Graves, mama lui.

Și Grace. Grace, vorbindu-i fără încetare.

– E în regulă, îi șopti acum. Poți să renunți.

– Am făcut-o.

Grace deschise brusc ochii și îl privi de parcă ar fi înviat din morți. Poate că așa și era. Dumnezeule, chiar fusese ca un mort în ultimii doi ani! Până când această femeie minunată bătuse la ușa dormitorului său. Până când îl provocase și-l enervase. Până când îi arătase ce însemna să vrea, să dorească, să viseze la ceva măreț care avea să dureze o viață întreagă. Până când îi arătase curajul ei nețărmurit și tăria de caracter mult peste limitele de care dăduse el vreodată dovadă. Ea credea că avea nevoie de cineva care să o iubească cu adevărat pentru că se considera imperfectă, când de fapt întruchipa perfecțiunea. O cunoscuse pe vremea când era numai o fetiță, dar nu și ca femeie – până de curând. Acum îl bântuia și punea stăpânire pe gândurile lui.

– Am renunțat la Juliette și la Margaret. Vocea lui era aspră, răgușită, suna ciudat pentru urechile lui.

Ochii ei se umplură de lacrimi. Pentru că nu-i eliberase mâna din strânsoare, nu trebuia decât să-și întindă degetele ca să-i atingă obrazul. Obrazul ei fin și ud de lacrimi.

– Doamne, Dumnezeule, cât te iubesc, Grace. Vreau să mă însor cu tine. Trebuie să mă însor cu tine. O să mă însor cu tine.

Ea scutură din cap.

– Delirezi. Nu știi ce spui.

– Iubirea pentru tine mă face să delirez, dar știu ce spun. O cuprinse de ceafă. Cu toate astea, sunt prea slăbit ca să mă ridic, așa că vino tu lângă mine.

Ea îi oferi puțină apă mai întâi, apoi se cuibări la pieptul lui, pe partea unde nu fusese împușcat.

– M-am temut că te-a ucis, spus ea încet, cu pumnul strâns lipit de pieptul lui.

– Și eu m-am temut de același lucru și nu mă gândeam decât că nu am petrecut suficient de mult timp cu tine. Vreau să stau ani mulți cu tine, atât de mulți încât să le pierd numărul.

– Nu știu dacă îți pot promite asta, Lovingdon. Nu știm niciodată cât timp avem la dispoziție în viața asta.

El știa că se referea de tumoarea care putea reveni și care o putea omorî. Gândul îl îngrozea, dar nu avea de gând să se ascundă, n-avea de gând să-și refuze un timp petrecut cu ea doar din cauza a ceea ce *s-ar putea* întâmpla.

– Indiferent cât timp ai avea, Grace, indiferent cât timp avem oricare dintre noi, eu vreau să-l mi-l petrec împreună cu tine.

Auzi un mic suspin și-i simți lacrimile fierbinți pe fața lui.

– Credeam că vrei un bărbat care te iubește, o tachină el.

Ea încuviință din cap, se ridică sprijinindu-se într-un cot și-l mângâie pe obraz.

– Te iubesc. Vom fi atât de fericiți împreună! Dar mai întâi trebuie să te faci bine. Ar trebui să-l chem pe doctorul Graves, să te examineze.

– Mai stai un pic. Începu să-și simtă pleoapele grele și o trase înapoi la pieptul lui. Deocamdată, trebuie doar să dorm. Dormi cu mine și să nu mă părăsești niciodată, decât când voi ajunge un bătrân morocănos.

I se păru că o aude promițând, dar nu prea mai conta. Avea să fie recunoscător pentru orice clipă petrecută alături de ea. Fie că era vorba de o zi, o lună sau un an. Ori o clipă.

Nu știa cât timp dormise, dar când se trezi, lumina soarelui se revărsa în încăpere.

Grace dormea lipită de el. Brațul îi amorțise și era sigur că avea să-l doară ca naiba când Grace se va ridica, dar și asta avea să treacă, la fel ca toate durerile, și ea avea să i se întoarcă în brațe curând. Cu mâna cealaltă îi dădu la o parte șuvițele de păr care îi acopereau o parte din față. De-abia aștepta restul dimineților în care avea s-o trezească astfel, în patul lui.

Ea strâmbă din nas, zâmbi și deschise încet ochii. Era ceva normal pentru ea să fie optimistă și să zâmbească înainte să vadă ce-i rezerva ziua.

– Bună dimineața, șopti el răgușit.

– 'Neața.

– Nu e chiar așa cum mi-am închipuit că va fi prima noastră dimineață împreună.

– Nu poți flirta cu mine încă, cel puțin nu până te examinează doctorul Graves. Se ridică și-l sărută repede pe buze, se rostogoli jos din pat și se opri brusc, cu un mic țipăt.

– Tată!

Îl văzu și Lovingdon, stând lângă piciorul patului cu brațele încrucișate. Nu părea deloc încântat să vadă că Lovingdon supraviețuise. Sau poate că doar plănuia o moarte în chinuri pentru bărbatul care se culcase cu fiica lui fără să fie căsătoriți. Deși nu fusese decât un somn nevinovat.

Lovingdon se strădui să se ridice, dar căzu și rămase rezemat pe perne. Își zise că era bine și așa.

– Știu că ai refuzat să ne dai binecuvântarea atunci când ți-am cerut-o, dar am de gând să mă căsătoresc oricum cu fiica ta.

Grace se uită brusc la el.

– I-ai cerut binecuvântarea?

El încuviință.

– În dimineața de după... noaptea în care ne-am certat.

Grace se uită la tatăl ei.

– Și nu i-ai dat-o?

– Nu i-am dat nici unuia binecuvântarea mea.

Grace clipi și se holbă la el.

– Nici unuia?

Greystone se uită la tavan.

– Hmm. Da. Cred că au fost douăzeci și doi, douăzeci și trei de bărbați care ți-au cerut mâna.

– Și i-ai refuzat pe toți? întrebă Grace.

Ducele părea nestingherit.

– Tu voiai dragoste, scumpa mea. Știam că binecuvântarea mea n-avea să conteze pentru un bărbat care te iubește. Își întoarse privirea spre Lovingdon. Se pare că am avut dreptate. Se încruntă. Deși nu am luat în considerare ce-ar putea face un om de teapa lui Vexley.

– Și el m-a cerut în căsătorie? întrebă Grace.

– M-a încolțit la bal. Am avut impresia că a primit destul de bine răspunsul meu. L-am judecat greșit.

– Cred că toți am făcut-o, spuse Lovingdon, simțind încă o dată că-l părăsesc puterile.

– Îl voi trimite pe doctorul Graves, adăugă Greystone și porni spre ușă.

Grace fugi după el și îl îmbrățișă.

– Mulțumesc, tată. Îți mulțumesc pentru binecuvântarea ta.

– Fii fericită, draga mea. Fii foarte fericită.

Grace se întoarse, se duse înapoi la pat cu pași repezi, se așeză pe margine și luă mâna lui Lovingdon.

El își împleti degetele cu ale ei.

– Vei fi fericită.

Ea zâmbi.

– Știu.

Capitolul 17

Grace stătea la măsuța ei de toaletă, iar Felicity îi prindea părul. Privirea îi rătăci spre vaza roșie, plină cu florile ei preferate – trandafiri roșii. Îi primise la prima oră a dimineții, împreună cu un bilet.

Trebuie să le ai astăzi, pentru că sunt florile tale preferate.

L.

Inima îi tresăltă în piept de emoție. Trecuseră șase săptămâni de la balul de vară. Rana lui Lovingdon se vindecase. Când avea nevoie să respire puțin aer proaspăt, o invita la o plimbare cu șareta prin parc. Pe măsură ce se înzdrăvenise, începură să se plimbe pe jos.

Și vorbeau. Vorbeau despre orice. Despre viitoarea lor nuntă. Despre călătoria pe care aveau s-o facă la Paris. Despre toate expozițiile pe care aveau să le vadă.

Deși zvonurile despre ceea ce se întâmplase cu adevărat după balul organizat de familia ei erau destul de puține, toată lumea era conștientă că Vexley era persona non grata în ochii celor mai puternice familii din Londra. Își pierduse calitatea de membru la cazinoul lui Dodger. Nici o femeie cu zestre nu se lăsa curtată de el, iar el nu umbla după cele fără zestre. Fusese văzut prin Londra cu doi ochi vineți și cu nasul spart. Și pentru că mormăia atunci când trebuia să vorbească, mulți credeau că era posibil să aibă și maxilarul rupt.

Și aveau dreptate.

Grace știa că nasul îi fusese spart de pumnii lui Lovingdon, când se luptaseră în biserică, și bănuia că maxilarul rupt era un suvenir de la Drake, care petrecuse ceva timp cu el în închisoare. Pentru că avea titlu nobiliar și proprietăți, Vexley scăpase ca prin urechile acului de acuzațiile de răpire și tentativă de omor. La cea din urmă acuzație susținuse că fusese un gest de autoapărare, subliniind că era convins că Lovingdon venise să-l omoare. Având în vedere furia pe care o văzuse pe chipul lui Lovingdon atunci când acesta se năpustise asupra lui Vexley, Grace bănuia că presupunerea contelui era întemeiată. Dar cum și celelalte familii începuseră să-l ocolească pe Vexley – și, fără îndoială, primea și alte lovituri –, era convinsă că omul suferise destul. Era ostracizat. Se îndoia că avea să-și recapete vreodată poziția pe care o deținuse în societate și era destul de stânjenită să admită că i se păruse cândva fermecător.

Își întoarse din nou atenția la trandafirii roșii și la vaza în care se aflau. Avea să-i trimită în noua ei casă, așa încât să o întâmpine acolo în acea seară.

Celelalte obiecte din sticlă erau deja acolo, la fel și cele mai multe dintre lucrurile ei.

Astăzi avea să devină soție, dar mai mult decât atât, avea să se mărite cu un bărbat care o iubea, cu toate imperfecțiunile ei.

După ce i se aranjă părul, se îmbrăcă într-o rochie de mireasă din dantelă și perle. Felicity îi umplu cu blândețe sânul din partea stângă. Grace știa că lui Lovingdon nu-i păsa dacă era plată în partea aia, dar ei îi plăcea simetria și, cel puțin în această zi, era suficient de vanitoasă cât să-i pese.

Cu grijă, își puse la gât perlele primite de la mama ei, care la rândul ei le primise de la bărbatul despre care credea că era tatăl ei. Uneori lui Grace îi venea greu să creadă stilul de viață pe care îl avusese mama ei înainte să fure inima unui duce. Acum și ea avea inima unuia.

N-avea nici o îndoială că Lovingdon o iubea. Chiar dacă n-ar fi știut care este floarea ei preferată, nu se îndoia de sentimentele lui. Era ciudat să se gândească la faptul că se îndoise vreodată de capacitatea ei de-a recunoaște dragostea, dar Lovingdon îi spusese să aibă încredere în intuiție, pentru că inima ei va ști. Doamne, câtă dreptate avusese în privința asta!

Florile ei preferate, să o asculte, să se uite în ochii ei, să o atingă, lucruri mici, dar importante, pe care el i le oferise ca exemplu – Lovingdon le făcea pe toate natural. El nu avea nevoie de zestrea ei, dar se părea că avea nevoie de dragostea ei. Și avea parte din plin de ea.

Cineva bătu la ușă, apoi mama ei intră.

– Cât de frumoasă ești! îi spuse zâmbind.

– Mă simt frumoasă. El mă face să mă simt frumoasă.

– Așa și trebuie. Ești pregătită să mergem la St. George?

– N-am fost niciodată mai pregătită pentru nimic în viața mea.

Lovingdon stătea în partea din față a bisericii, cu Drake și Avendale alături de el, și o aștepta pe Grace. Nu voia să se gândească la Juliette, și, de fapt, își amintea doar vag de ultima oară când intrase aici. Fusese mult mai tânăr, mai mult un flăcău decât un bărbat, cu capul plin de promisiuni.

Acum era mai temperat, nu mai era chiar atât de nerăbdător sau pripit. Privea viața cu prudență. Hotărât să nu o considere pe Grace ca pe o certitudine. Rana i se vindecase. Era mai în formă ca niciodată. Iar în seara asta avea nevoie de puterea asta. Deși petrecuse mult timp cu Grace din noaptea în care o salvase de Vexley, nu avuseseră

parte de multe momente intime – câte un sărut ici, colo, dar nimic mai mult. Tânjea să o atingă din nou, să se piardă în trupul ei, să o descopere din nou așa cum o descoperise în căsuță, dar nu chiar la fel. De data asta, vor face dragoste și mai pasional. Cândva crezuse că nimic nu-i plăcea mai mult pe lumea asta decât să se cufunde între coapsele unei femei. Acum știa că nu adora nimic mai mult pe lume decât să se piardă între ale ei.

Orga începu să cânte și el își ridică privirea. Domnișoarele ei de onoarea îi deschideau drumul: Lady Ofelia și apoi Minerva. Minnie îi făcu cu ochiul și-i zâmbi. Se întrebă cât avea să mai treacă până când și sora lui se va îmbrăca în mireasă.

Muzica crescu în intensitate și el își îndreptă atenția spre partea din spate a bisericii.

Grace plutea spre altar, la brațul tatălui ei. Lovingdon rămase fără aer. Părul pe care ea îl disprețuise atât de mult odinioară, era singura pată de culoare. Era ca o făptură fantastică îmbrăcată în alb și cu fața acoperită de un voal din dantelă. Fleacurile astea îl împiedicau să-i vadă chipul perfect. Apoi ajunse suficient de aproape cât să-i simtă parfumul de levănțică și trandafiri. Mirosul de trandafiri se simțea mai puternic, pentru că și buchetul era din trandafiri.

Da, știuse care era floarea ei preferată. Știuse dintotdeauna, din momentul în care o asemănase cu un trandafir roșu și ea îi zâmbise știrb. O cunoscuse de mică și avea atât de multe amintiri din copilăria ei. Încă era uimit de faptul că nu observase că înflorise în femeia care promitea că se va transforma.

Ce norocos era că peținitorii ei nu o văzuseră dincolo de zestrea ei, că nu îi recunoscuseră frumusețea, așa cum o făcuse el.

Când ducele de Greystone îi oferi mâna lui Grace, Lovingdon simți o apăsare în piept. Responsabilitatea, temerile, îndoielile erau toate acolo. Că putea face promisiuni pe care să nu le poată ține. Se întâmplase și înainte.

Dar apoi Grace îi zâmbi, și el văzu hotărârea și acceptarea în ochii ei. Propriile încercări o modelaseră și o făcuseră mai puternică. N-avea nevoie de el să vegheze asupra ei, deși oricum avea s-o facă.

O urmări cu atenție în timp ce-și rostea jurămintele, apoi le rosti și el, cu siguranță în glas. Când i se spuse că poate săruta mireasa, îi ridică voalul și-i văzu ochii albaștri, nerăbdători.

– Nu ți-ai desprins nici o clipă privirea de la mine, spuse ea uimită.

– Pentru că sunt îndrăgostit de tine.

Își coborî gura peste buzele ei, dorindu-și să nu fie înconjurați de atât de multă lume.

Curând, foarte curând, o va avea numai pentru el.

Capitolul 18

Grace valsă cu primul bărbat pe care îl iubise vreodată: tatăl ei.

Deși nu se obișnuia ca mirele și mireasa să ia parte la petrecerea de seară, ea dori să mai danseze o dată cu tatăl ei, iar soțul ei îi făcu pe plac. Ea bănuia că în anii ce aveau să vină el îi va accepta toate capriciile și toanele.

În timp ce orchestra cânta, ea și tatăl ei erau singurele persoane de pe ring. El dansa cu ușurință, fără să se teamă că ar putea lovi pe cineva. Era înalt și chipeș, iar ea înțelegea perfect de ce se îndrăgostise mama ei de el. Spera că încă mai vedea suficient de bine, încât să-i observe zâmbetul de pe chip și sclipirea din ochi. Nu mai fusese niciodată atât de fericită. Și știa că era abia începutul.

– Ești frumoasă, spuse el, semeni atât de mult cu mama ta, în ziua în care m-am căsătorit cu ea.

Pentru ea, nu exista un compliment mai mare ca acesta.

– Dragostea are efectul acesta asupra oamenilor, din câte am auzit.

El zâmbi și încuviință din cap.

– Într-adevăr, așa este.

– Ar trebui să știi că, din moment ce Lovingdon nu are nevoie de zestrea mea, vom folosi terenul pentru a înființa un așezământ pentru femeile care trebuie să se vindece după operații despre care oamenii nu vorbesc niciodată. Acolo vor putea vorbi între ele, se vor încuraja reciproc și vor găsi puterea de-a trece peste greutăți. Vom pune banii pe care îi primesc din zestre într-un fond, pentru a acoperi cheltuielile de întreținere și servitorii.

– Am sentimentul că și dacă Lovingdon ar fi avut nevoie de bani, tot ți-ar fi permis să faci ce dorești cu zestrea. Te iubește, Grace. Pentru el, zestrea nu a însemnat niciodată nimic.

– Știu. Nu se putea abține să nu zâmbească larg. Sunt cea mai norocoasă femeie de pe pământ.

– Poate că sunt părtinitor, dar eu spun că el este norocosul.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Lovingdon conducând-o pe mama ei pe ringul de dans și valsând. Ele două se înțelegeau foarte bine. Grace spera să aibă și ea șansa de-a valsa cu Lovingdon și când va avea părul cărunt și riduri de fericire pe față.

Lovingdon îi captă privirea și reușiră să facă schimb de parteneri de dans cu o mișcare bruscă, dar sinuoasă. Acum ducele și ducesa de Greystone valsau împreună, în timp ce Grace valsa cu bărbatul pe care îl iubea.

– Cred că este cea mai lungă melodie pe care am auzit-o în viața mea, bombăni el.

– Le-am cerut s-o cânte de două ori, fără să se oprească. Îți mulțumesc că ai amânat plecarea în călătoria noastră de nuntă, ca să pot dansa cu tata. Înseamnă foarte mult pentru mine să mai valsez o ultimă dată cu el.

– Te iubesc prea mult pentru a-ți refuza ceva, Trandafiraș.

Inima ei tresări o dată, de două ori, de trei ori. N-avea să se plictisească niciodată auzindu-l că rostește aceste cuvinte și se părea că nici el n-avea să se plictisească vreodată să i le spună. Nu rata nici o ocazie să-i amintească de iubirea pe care i-o purta.

– Acum mi-ar plăcea foarte mult să-mi duc soția acasă.

Soția lui. Era soția lui. De-abia îi venea să creadă. Încuviință.

– Și mie mi-ar plăcea foarte mult ca soțul meu să mă ducă acasă.

Cât merseră în trăsura lui, pe străzile întunecate ale Londrei, Lovingdon o sărută pe Grace dulce, ușor, și ea știa că își ținea pasiunea în frâu. De asemenea, mai știa că nu avea nici un motiv să fie nervoasă, deși era. În perioada lui de convalescență se mai sărutaseră de câteva ori, dar nimic mai mult. În noaptea asta aveau să fie în cele din urmă singuri, dar mai mult decât atât, li se permitea să fie singuri. Reținerea lui o îngrijora. Dacă fusese atât de pasional pentru că făceau un lucru nepermis? Acum aveau tot dreptul.

Acum că era soția lui, nu se putea abține să nu se întrebe dacă avea s-o vadă cu alți ochi.

Ea îl percepea la fel. De-abia aștepta să ajungă în pat cu el. Avea să-l privească la nesfârșit, după pofta inimii. Să-l atingă, să se lipească de el.

Trăsura se opri. Un lacheu deschise ușa. Lovingdon păși afară. Când se aplecă spre ușă, el trecu un braț în jurul ei, o scoase afară și cu celălalt o prinse de sub genunchi. Ea îl cuprinse de gât.

– Ce faci? întrebă ea.

– Îmi duc soția.

– Rana ta...

– Este complet vindecată.

Ea își puse capul pe umărul lui și protestă cu jumătate de gură:

– Ce vor zice servitorii?

– Că ducele de Lovingdon își iubește soția mai mult decât îi pasă de bârfe.

Urcă treptele, cu ea în brațe. Alt lacheu deschise ușa și Lovingdon o duse în hol. Acolo se aștepta să o lase jos, dar el continuă în sus pe scări, până la ultimul etaj.

Se opri în fața dormitorului său, și ea se gândi la noaptea aceea de demult, când bătuse la ușa asta. Se întrebă dacă o parte ascunsă din ea își dorise ca lucrurile să evolueze astfel.

– Trebuie să mă duci în camera mea, ca să mă pregătesc pentru tine, îi spuse.

El îi zâmbi larg, și ea își zise că reușise să-i aducă bucurie în suflet.

– Te pregătesc eu.

– Dar am cumpărat o cămașă de noapte superbă, din dantelă, special pentru noaptea asta.

– De ce să te chinui s-o îmbraci, dacă tot o s-o rup de pe tine?

Ea râse ușor și-l strânse și mai tare în brațe.

– Eu mă temeam că, în calitate de soț, vei deveni mai cuviincios.

– Pentru că doar te-am sărutat în trăsură? Visez de prea mult timp la noaptea asta, ca s-o stric pe drum încoace. Te vreau în patul meu. Privirea i se întunecă. Deschide ușa.

Aplecându-se, Grace ridică zăvorul și deschise ușa. În timp ce intrară, desluși un miros slab, cunoscut.

– Simt miros de vopsea, comentă ea.

– Da, am pus să facă niște schimbări. Speram să se usuce până acum.

Ea se uită în jur.

– Dar pereții sunt acoperiți cu tapet.

– Nu și tavanul.

Își ridică privirea și izbucni în râs.

– Nimfele!

Fecioarele voluptuoase pe care le avea pictate înainte nu mai existau. Acum erau femei suple, toate cu picioare lungi. Părul roșcat – exact nuanța ei – le cădea sălbatic în jurul umerilor.

– Oh, Lovingdon!

Îi acapară gura și-l sărută adânc, pasional. Era vag conștientă că se deplasează, apoi că o așază pe pat. Se întinse lângă ea fără să-și desprindă buzele de ale ei, îi cuprinse chipul în palme și începu să o sărute cu toată pasiunea de care sperase să aibă parte și la care visase. Nu știa dacă îi plăcea altceva mai mult pe lume decât să o sărute.

Apoi gura lui fierbinte porni spre gâtul ei și înțelese că avea să-i placă tot ce avea să primească de la el.

– Îți plac? o întrebă cu buzele lipite de pielea ei.

– Foarte mult.

Se ridică într-un cot și începu să-i scoată acele de păr.

– A fost destul de fascinant să îl urmăresc pe Leo transformând tot ce era înainte acolo în ceea ce-mi doream.

– E un artist remarcabil, în ciuda faptului că este destul de bătrân.

Grace îl cunoștea, pentru că realizase mai multe portrete cu familia ei.

– Da, este. Stăteam aici, noaptea, întins în pat și chinuit, pentru că nimfa mea preferată nu era cu mine. Acum ești aici și am de gând să te fac să te bucuri de asta.

Se rostogoli jos din pat, o ridică și pe ea și o întoarse cu spatele la el. Începu să tragă de șireturile corsetului, sărutându-i pielea în urma degetelor. Era foarte îndemânatic, și hainele ei se transformară în curând într-o grămadă, pe podea.

Îi cuprinse umerii cu palmele și o trase înspre el.

Nu era corect ca el să rămână îmbrăcat, dar Grace nu îndrăznea să facă vreo mișcare, nu când era privită în acest fel. El își coborî privirea, și ea se strădui din răsputeri să nu-și ascundă goliciunea. Lovingdon o iubea. Îi văzuse cicatricele. Nu exista nici o surpriză.

În cele din urmă, îi cuprinse sânul în palmă și cu cealaltă îi atinse cicatricele.

– Mă îngrozesc, să știi, admise el pe un ton calm, la ideea că te puteau omorî.

– Nu te gândi la asta.

Își ridică privirea spre ea și Grace fu uimită să-i vadă ochii înlăcrimați.

– În același timp, mi se par uimitor de frumoase pentru că fac parte din tine, din puterea și curajul tău. Nu știu dacă sunt demn de tine, Grace, pentru că eu nu am nici puterea, nici curajul tău. Dar jur că nu vei găsi niciodată un bărbat care să te iubească mai mult decât mine.

Se aplecă și îi sărută colțul gurii, înainte să îi acopere gura cu a lui. Sărutul deveni profund, nerăbdător. Îi atinse sufletul, și inima i se strânse ca un trandafir care își închide petalele pe timpul nopții, pentru ca apoi să se deschidă și să dea naștere unor senzații și mai intense.

Își smulse gura de pe buzele ei și coborî pe gât, pe claviculă, tachinând, lingând pielea, sărutând-o.

– Vreau să-ți dau hainele jos, rosti ea pe un ton imperios.

El făcu un pas înapoi, își întinse brațele și zâmbi.

– Sunt al tău. Poți face orice vrei cu mine.

Cum nu avea la fel de multă dexteritate, îi luă mai mult timp să-i scoată hainele, dar se delectă pe îndelete de fiecare centimetru de piele pe care îl dezgolea. În cele din urmă, și hainele lui ajunseră într-un morman pe podea, lângă ale ei. Îi atinse cicatricea dintr-o parte cu palma.

– Am crezut întotdeauna că cicatricele sunt oribile, dar am greșit. Pe astea le ai pentru că m-ai salvat. Le ai pentru că ai supraviețuit. Pentru mine, sunt chiar frumoase.

Îi cuprinse fața în palme și-i ridici bărbia până când îl privi direct.

– Nimic, nimeni nu e mai frumoasă decât tine.

O sărută și o așeză înapoi pe pat. Grace adora felul în care așternuturile de mătase îi mângâiau pielea.

Începu iarăși dulcea explorare cu buzele.

– Îmi place că ai gâtul lung, zise el. Sincer să fiu, îmi placi toată, așa înaltă cum ești. Îi cuprinse sânul. Îmi place felul în care îmi umple palma. Îi frământă cu blândețe sânul, se aplecă și-i sărută cicatricele.

Îi făcea plăcere faptul că nu evita nici o părticică din corpul ei, că îi savura fiecare centimetru de piele. Sperase să găsească un bărbat care să aprecieze fiecare latură a sa, iar Lovingdon tocmai asta făcea. Și ea îl aprecia la rândul ei. Își trecu palmele peste umerii lui, apoi prin șuvițele șatene. Îi mângâie maxilarul.

El coborî, lăsând o urmă invizibilă de săruturi pe abdomenul ei. Ajunse mai jos, apoi și mai jos. Se așeză la picioarele ei, poziție în care nu mai putea ajunge la el. Când Grace protestă, el îi răspunse simplu:

– Ai răbdare.

După ce îi masă picioarele, își trecu palmele peste coapsele ei, peste genunchi și pulpe.

– Sunt înnebunit după picioarele tale lungi. Le vreau înfășurate în jurul meu.

Ea îl chemă cu un degete îndoit.

– Atunci vino înapoi aici.

– Nu încă.

Lăsă o dâră de săruturi de-a lungul gambei ei, apoi trecu la celălalt picior. Zăbovi la genunchi, înainte să își îndrepte atenția spre partea din interior a coapselor, fiecare dintre ele, pe rând. Îi sărută tot corpul, fiecare centimetru de piele, pe față și pe spate, prin toate părțile. Grace se simțea aproape ca moneda pe care el obișnuia să o învârtă între degete. O atingea încontinuu, o întorcea mereu.

Dar nu era mulțumită doar să primească atenție. Trebuia să îl atingă și ea.

Începu să îi copieze gesturile: îl mângâie, îl linse, îi exploră contururile mușchilor fermi. Avea pielea fierbinte. Era perfecțiunea întruchipată, cu tot cu cicatrice.

Senzațiile deveniră copleșitoare pentru amândoi. Începură să respire mai greu, trupurile începură să lucească de la broboanele de transpirație.

Nu aveau de ce să se grăbească și totuși se sărutau și se atingeau cu o foame care nu putea fi negată. Dintr-odată, nu mai fu suficient să se atingă. Grace avea nevoie de mai mult și, judecând după linia încordată a maxilarului său, știa că și el.

Se deschise în fața lui, îl primi, savură senzațiile pe care i le oferea mădularul lui. Nu se va mai abține niciodată, nu-și va potoli niciodată pasiunea sau dorințele.

El își frecă nasul de gâtul ei.

– E atât de bine. Atât de bine.

Ea își ridică picioarele, le încolăci în jurul taliei lui și se arcui. El gemu și o sărută sălbatic. Fiecare senzație era mai intensă, unirea lor era mai profundă.

„Pentru că mă iubește", își zise ea. „Pentru că îl iubesc."

El făcea dragoste cu inima, cu trupul și cu sufletul ei.

Începu să se miște în ea, la început mai încet, apoi mai intens, ca răspuns la gemetele și rugămințile ei. Zgâriindu-l cu degetele pe spate, se întrebă dacă era posibil ca trupul să-i fie asaltat în același timp de atâtea senzații diferite. O mistuiau, la fel ca el.

Atingerea buzelor lui, mângâierea degetelor, felul în care gemea, brațele care o cuprindeau mai strâns – toate o împingeau spre vârful unui val de plăcere.

Se mișcau în același timp, atingând, sărutând. El îi șopti dulci dezmierdări, și ea îi răspunse în același fel. Voia să-i ofere la fel de multă iubire, voia ca el să primească tot ce-i putea oferi ea.

Valuri unduitoare de plăcere începură să curgă prin trupul ei, făcând-o să tremure din ce în ce mai puternic. Mușchii lui puternici se încordau sub degetele ei.

– Hai odată cu mine, Grace, îi ceru el.

Și ea o făcu. Îl urmă în tărâmul unde nu existau decât senzații, unde trupul cânta, inima creștea și sufletul se desfăta.

El își îngropă fața în curbura gâtului ei, respirând greu. Erau satisfăcuți și epuizați. Grace se gândi că nu avea să se mai miște niciodată.

Trecură minute lungi înainte ca el să se ridice într-un cot și să o privească. Îi aranjă șuvițele ude de păr.

– Sper că nu ți s-a părut o experiență banală.

Ea râse din toată inima.

– Categoric, nu.

– Bine. Nici mie. Acum, am în minte un dezmăț care necesită coniac. Ești pregătită?

Ea fu cea care folosi coniacul. I-l picură pe piept, apoi îl linse ca o pisică înfometată, torcând în timp ce făcea asta, o vibrație din adâncul gâtului ei care-i trimitea plăcere în tot trupul.

El se întrebă de ce-și închipuise că avea puterea să nege faptul că o iubea. De ce refuzase să accepte, de ce nu recunoscuse mai devreme? Cu ea, viața era iarăși frumoasă, mai ales acum, când râdea și îl tachina în pat. Era deschisă la toate felurile în care dorea el să-i producă plăcere. Și era dispusă să învețe totul, pentru a-l satisface.

Nu că ar fi avut nevoie de mult. Era de ajuns să o sărute, să o atingă și să se piardă în ea.

Uneori se gândea că fierbințeala care îi cuprindea pe amândoi avea să-i mistuie – dar nu făcea decât să-i lase fără suflare și nerăbdători să reaprindă torța pasiunii.

O prinse și o făcu să-l încalece. Apoi își afundă mâinile în părul ei și o trase în jos, ca s-o sărute. Avea gust de brandy și piele, dar recunoscu și aroma ei unică, atât de dulce. Un bărbat nu s-ar putea sătura niciodată de ea. Săruturile ei pasionale aveau puterea să-l aducă în genunchi, dacă nu era deja culcat.

Nu era timidă, nu se abținea. Îl săruta la fel de frenetic. N-o putea compara cu nici o femeie care intrase în viața lui până atunci, pentru că nu era ca nici una. Nu reușise să țină pasul cu ea nici când fusese mică. Acum spera din toată inima că situația avea să se schimbe.

Își smulse gura de pe buzele ei și-i sărută gâtul.

– Te iubesc.

Ea zâmbi și-și dădu capul pe spate ca să-i ușureze accesul.

– Te ador.

– Atunci vino la mine.

O ridică și o pătrunse. Fu învăluit de căldura ei. Se simțea uimitor. Era atât de strâmtă, de moale. Dumnezeule, era fierbinte ca un cuptor!

Ea începu să se legene deasupra lui. Fără să se rușineze, fără să se ascundă, fără alte cuvinte. Era frumoasă într-un mod sălbatic atunci când era stăpânită de pasiune. Ochii albaștri îi sclipeau, pielea îi devenea rozalie și părul plutea în jurul ei ca un foc. Roșu și arămiu.

Trandafirul lui. Un boboc care se transformase în ceva rar și prețios.

Era a lui și el era al ei. Indiferent cât timp aveau de trăit. El avea să se bucure de fiecare moment.

Nu se temea că o putea pierde. Se temea să nu piardă momente prețioase pe care le-ar putea trăi împreună. Era sigur că ea avea să se plictisească de atenția lui.

Îi cuprinse sânul. De abia îi umplea palma, dar era de ajuns. Începu să-l frământe încet, tachinându-i sfârcul cu degetul. Ea își coborî privirea. Cu mâna liberă o prinse de ceafă și o aduse la nivelul lui.

– Te iubesc, șopti din nou, înainte de a pune stăpânire pe gura ei.

O dorea din nou, deși n-ar fi trebuit. Ea trezea ceva înăuntrul lui, o foame la care nu mai ajunsese nimeni.

Era ciudat pentru un bărbat care iubise atât de intens să descopere că încă mai era capabil de dragoste.

Întrerupse sărutul, își sprijini palmele pe pieptul lui și începu să se miște din ce în ce mai repede. Valul de plăcere crescu. Strigătele ei răsunară în dormitor, se arcui și își dădu capul pe spate.

– Minunat, apucă el să șoptească răgușit, înainte să se abandoneze orgasmului.

Grace se întinse deasupra lui. El o strânse în brațe până când inima începu să bată în ritm normal, un ritm care bătea numai pentru ea.

Grace se trezi în patul gol, lucru la care nu se așteptase. Era încă noapte. Ceasul de pe policioara șemineului arăta că era puțin trecut de ora două. Întinse mâna și atinse cearșafurile mototolite unde ar fi trebuit să doarmă Lovingdon. Partea aia de pat era rece.

Alunecă jos de pe saltea, îmbrăcă repede cămașa de noapte, dar nu se deranjă să-și pună și capotul de la capătul patului. Își voia soțul.

Îl găsi în bibliotecă, stând în fața unui portret în mărime naturală al soției sale. Nu se mai afla deasupra șemineului, ci în fața acestuia. Nu era supărată, pentru că știa că Juliette și Margaret îl modelaseră în bărbatul care era acum și că ele aveau să facă întotdeauna parte din el. Dar ceva în sufletul ei se chirci. Sperase ca măcar în noaptea nunții lor să fie numai ei doi în casa asta, în patul lui. Se părea că nu puteau scăpa de fantoma vieții lui anterioare.

Lovingdon se uită peste umăr. Nu se sinchisise să-și aranjeze părul pe care i-l ciufulise ea. Și în care voia să-și bage iarăși degetele.

– Grace?

– Îmi pare rău. N-am vrut să te deranjez.

– Vino aici, iubito.

Ea ezită, știind că era o prostie din partea ei să se simtă ca o intrusă. Aceasta era casa ei acum, casa lor. Se forță să înainteze. Când ajunse suficient de aproape, el o prinse de mână și o trase lângă trupul lui puternic și fierbinte.

– Nu mă așteptam să te găsesc afară din patul nostru, recunoscu ea încet.

– Îmi luam adio de la Juliette.

Ea își ridică privirea spre el. Lovingdon nu se uita la portret, ci la ea.

– Când eram inconștient, răvășit de febră și de durere, tot auzeam o voce puternică, hotărâtă, care mă îndemna să renunț... la viață, cred.

Ea încuviință.

– Voiam să fii fericit.

– Dar dacă aș fi renunțat la viață ar fi însemnat că renunț și la tine. N-am avut puterea să fac asta. Așa că am renunțat la Juliette. Nu mai sunt bărbatul care s-a îndrăgostit de ea. Nu mai sunt nici bărbatul de care s-a îndrăgostit ea. Se întoarse și-i cuprinse chipul între mâini. Eu sunt bărbatul care s-a îndrăgostit de tine. Dumnezeu mi-e martor că nu am vrut să te iubesc. Cred că dacă te-aș fi pierdut, aș fi murit – dar gândul că nu mi-aș fi petrecut zilele și nopțile alături

de tine din cauza lașității mele...N-aș fi putut trăi cu mine însumi dacă aș fi pierdut o singură clipă din viața noastră împreună.

Grace înțelese la ce se referea. Ea era potrivită pentru el, era perfectă. El se schimbase, și ea iubea bărbatul care devenise. Iubea totul la el.

Când se desprinse din brațele lui, ar fi putut jura că zâmbetul din portret părea mai cald, mai blând.

– O să pun portretele lor în biroul meu, ca să nu le uit. Restul vor fi strânse. De acum, tu ești viața mea.

Oricât de mult ar fi bucurat-o cuvintele lui, nu putea fi atât de egoistă.

– Nu vreau să le uiți.

– Nu le voi uita; n-aș putea, nici dacă aș încerca, dar a venit timpul să iau viața de la capăt.

O ridică în brațe și începu să o plimbe prin cameră.

– Te iubesc, Lovingdon, spuse ea cu buzele lipite de gâtul lui.

– Peste o oră și ceva, când o să termin cu tine, o să mă iubești ceva mai mult.

Ea râse.

– Ce ai în minte, ducele meu destrăbălat?

El îi zâmbi, și Grace își dădu seama că deja îl iubea și mai mult.

Epilog

Din *Jurnalul ducelui de Lovingdon*

Am iubit două femei la viața mea. Nu pot spune pe care dintre ele am iubit-o mai mult, pentru că eram un bărbat diferit în momentele când le-am iubit. Și pe fiecare le-am iubit diferit.

Mi-am început viața de om matur cu Juliette.

Când voi ajunge la capătul vieții, o voi avea alături pe Grace.

Ea m-a binecuvântat cu un moștenitor, un al doilea copil și o fiică. Știu că un tată nu ar trebui să aibă un copil preferat, dar nu pot să nu admit că fetița mea cu părul auriu mi-a cucerit inima încă din prima clipă în care și-a încolăcit mânuța în jurul degetului meu. Să o urmăresc pe Lavinia ajungând femeie în toată firea a fost una dintre cele mai frumoase și contradictorii aspecte din viața mea. Ea nu semăna deloc cu Margaret, dar erau momente când mă uitam la ea și nu mă puteam abține să nu-mi jelesc prima fiică.

Fiind la fel de încăpățânată ca mama ei, Lavinia nu avea cum să o înlocuiască pe Margaret în ochii mei.

La fel cum nici Grace nu o putea înlocui pe Juliette.

După ce a împlinit patruzeci de ani, Grace a început să aibă simptomele altei boli grave, și Graves a făcut tot ce era posibil ca să se asigure că ea nu avea să mă părăsească. Odată m-a întrebat: „Nu-i mai bine să ai pe cineva în viața ta pentru o perioadă scurtă de timp, decât să nu ai deloc?"

În orele acelea cumplite, cât am așteptat să o facă bine, am ajuns să accept cu o liniște neașteptată adevărul pe care îl conțineau vorbele ei. Toate momentele pe care le-am trăit împreună – nu aș fi renunțat la nici unul dintre ele doar pentru a mă scuti de tristețea de-a o pierde.

Am preferat să o am în viața mea pentru un timp, decât să nu o am deloc.

Dar de data asta, destinul a fost blând și ne-a permis să fim împreună mai mult timp, lucru pe care îl prețuiesc mai presus de orice.

Acum suntem bătrâni. Nu văd nici un semn că ne vom despărți prea curând.

Draga mea Grace dorea doar să se mărite cu un bărbat care o iubea. Și, în această privință, dorința i s-a îndeplinit. Pentru că eu am iubit-o ieri, o iubesc astăzi și o voi iubi pentru totdeauna.

Indiferent dacă soarta ne zâmbește sau nu.

Nota autorului

Când scrii ficțiune, frumusețea e că ai libertatea să schimbi faptele în așa fel încât să se potrivească bine cu povestea.

Societatea conștientizase de curând existența cancerului, motiv pentru care numai părinții lui Grace știau de boala ei. Din nefericire, boala aceasta era văzută ca un lucru rușinos în perioada victoriană, dar sunt sigură că a existat și o Grace care, din umbră, încuraja femeile să fie mai atente cu trupurile lor.

În acea perioadă, mai mulți medici de renume începuseră deja să înlăture nodulii limfatici atunci când făceau masectomii. Oricine a citit seria *Rebelii din St. James,* știe că doctorul William Graves poate fi considerat un precursor în medicină datorită atenției pe care o acorda pacienților.

Deși nu am intrat în detalii legate de tratamentul pe care l-a primit Grace, fiți sigure că el a luat toate măsurile cunoscute la vremea respectivă pentru a se asigura că ea avea să ducă o viață cât mai lungă.

Când scrii ficțiune, frumusețea constă în libertatea de a te asigura că toate cuplurile au parte de un final fericit. Lovingdon și Grace nu fac excepție. Au trăit o viață lungă, plină de bucurii.

M-am bucurat să împart povestea lor cu voi și aștept cu nerăbdare să continui cu cea a lui Drake.

Cu prietenie,
Lorraine